

การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติงานของวัยรุ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติงานของวัยรุ่น

สารนิพนธ์
ของ
ทัศนีย์ สมเสียง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2552

ทัศนีย์ สมเสียง . (2552). การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น.

สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์.

การศึกษานี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามเพศและคณะวิชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 835 คน โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Random Sample) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบน การทดสอบค่าที (t - test) การทดสอบค่าเอฟ (F - test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการแต่งกายมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรมจริยธรรมและมารยาท และด้านการพึ่งพาตนเอง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปรเพศ และคณะที่ศึกษา พบว่า

2.1 นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 นิสิตที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นทั้งโดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง กับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านกลุ่มเพื่อนกับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นมี ค่าความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านสื่อมวลชนกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีค่าความสัมพันธ์เชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE STUDY OF THE STUDENTS' OPINIONS TOWARD TEENAGERS PERFORMANCE

AN ABSTRACT
BY
TASSANEE SOMSIANG

Present in Partial Fulfillment of the Requirements for the master of Education Degree in
Guidance and Counseling Psychology at Srinakarinwirot University
March 2009

Tassanee Somsiang . (2009) . *The Study of The Student' Opinions Toward Teenagers Performance*. Master thesis , M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology) . Bangkok :Graduate School , Srinakarinwirot University . Advisor Committee : Assist Prof . Dr. Nanthana Wong-In.

This study was aimed to study the students' opinions toward the teenagers performance and to compare the students' opinions toward teenager performance with sex and faculties. The subjects were 835 undergraduate students of Srinakarinwirot University by simple random sampling. The research instrument was the Students' Opinions Toward the Teenagers Performance Questionnaires analysis by percentage, means, standard deviation, t-test, f-test, one -way analysis of variance.

The results of the study found that:

1. The students' opinions toward teenager performance as a whole were appropriate in high level. When considering each aspect found that : the dressing aspect was appropriate in moderate level; while the crecreation aspect, the morale and manner aspect, and the self-reliance aspect were appropriate in hight level.

2. The comparison between the students' opinions toward teenagers performance and gender and faculties was found that:

- 2.1 Their were significant different between the students' opinions toward teenagers performance and students' sex .01 levels.

- 2.2 Their were not significant different between the students' opinions toward teenagers performance and faculties.

- 3 Their were positive significant carelation between the students' opinions toward teenagers performance and students' relation with parents ; at .05 levels. between the students' opinions toward teenagers performance and friens at .01 level; and negative significant carelation between the students' opinions toward teenagers performance and mass communication

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ของ
ทัศนีย์ สมเสียง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ)

คณะกรรมการสอบ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประธาน

.....
(รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

.....
(อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. งาม งามพัฒน์)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ ประธานควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง อาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี และอาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ ที่กรุณาเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณคณบดีและคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทั้ง 6 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะพลศึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือ และกรุณาให้นิสิตตอบแบบสอบถามเพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนิสิตที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ พ่อและแม่ ของผู้วิจัย ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่ผู้อ่านได้รับจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นคุณความดีของ บิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

ทัศนีย์ สมเสียง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	7
ความหมายของวัยรุ่น.....	7
ความต้องการของวัยรุ่น.....	7
ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น.....	11
ความสนใจของวัยรุ่น.....	12
พฤติกรรมของวัยรุ่น.....	14
ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น.....	21
ลักษณะและสัมพันธภาพในครอบครัว.....	22
ลักษณะสังคมของวัยรุ่น.....	27
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น.....	29
ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น.....	29
ทฤษฎีสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของวัยรุ่น.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวัยรุ่น.....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศของวัยรุ่น.....	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของวัยรุ่น.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพักอาศัยของวัยรุ่น.....	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของวัยรุ่น.....	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของวัยรุ่น.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านสื่อมวลชนของวัยรุ่น.....	37
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	40
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	65
สมมติฐานของการวิจัย.....	65
วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	66
การกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สรุปผลการวิจัย.....	67
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	70
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	71

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	72
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพ เครื่องมือ.....	78
ภาคผนวก ข จดหมายติดต่อขอความร่วมมือในการวิจัย.....	81
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	88
ภาคผนวก ง การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	100
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	123

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนร้อยละของปัจจัยส่วนตัว ได้แก่ เพศ และขณะที่ศึกษา.....	41
2 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสม ของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น.....	50
3 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการแต่งกาย จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม	51
4 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านนันทนาการ จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม	52
5 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม	53
6 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการพึ่งพาตนเอง จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม ...	54
7 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการประหยัดและออม จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม	55
8 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน t และ p ของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปร เพศ และขณะที่ศึกษา.....	56
9 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นจำแนกตามขณะที่ศึกษา โดยรวมและเป็นรายด้าน.....	57
10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น กับ ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน.....	58
11 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง จำแนก เป็นรายข้อและโดยรวม	59
12 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม	60

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของอิทธิพลสื่อมวลชน จำแนกเป็น รายข้อและโดยรวม.....	62
14 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสัมพันธ์ของนิสิตกับ ผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อความ คิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม.....	63

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัยรุ่นเป็นวัยที่ร่อนว้ายไปกับการเปลี่ยนแปลงหลายๆ ด้าน โดยทั่วไปการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง และการปรับตัวของวัยรุ่นเป็นพัฒนาการต่อเนื่องมาจากวัยเด็ก แต่มีความแตกต่างกันตรงที่วัยรุ่นนั้นจะต้องเผชิญกับความคาดหวังของผู้อื่นมากกว่าสมัยเมื่อเขายังเด็ก การเปลี่ยนแปลงจากเด็กที่พึ่งพาอาศัยพ่อแม่ไปเป็นคนที่กำลังจะเริ่มเป็นผู้ใหญ่ จะเริ่มรับผิดชอบตัวเอง ทำให้วัยรุ่นต้องมีการปรับตัวทั้งทางด้านอารมณ์ ด้านสังคม สร้างทัศนคติ ค่านิยม และมีการสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง เมื่อเริ่มห่างจากพ่อแม่ มิตรภาพระหว่างเพื่อนก็กลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของวัยรุ่น การแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง การเรียนรู้และยอมรับความสามารถของตนเอง การมองเห็นตัวเองนี้ ยังได้รับการสนับสนุนจากสังคม วัฒนธรรมที่แวดล้อมตนอยู่ ถ้าพ่อแม่และเพื่อนยอมรับ ก็จะเกิดความมั่นใจในตัวเอง ถ้าเข้า กับใครไม่ได้ ก็ทำให้เกิดความสงสัยไม่มั่นใจและไม่เชื่อว่าผู้อื่นจะยอมรับตน การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของวัยรุ่น มีผลสืบเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลง ทางร่างกายของเด็กนั่นเอง (อรอนงค์ อินทรจิต. 2542 : 205 -206)

การเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายของวัยรุ่น ซึ่งบางคนเป็นหนุ่มเป็นสาวเร็ว ทำให้เกิดความวิตกกังวล เด็กหญิงอาจรู้สึกอึดอัดประหม่า อายุต่อสายตาผู้อื่น ทำให้ขาดความมั่นใจไปเมื่อเทียบกับเด็กหญิงที่เข้าสู่วัยสาวช้ากว่า การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ทำให้วัยรุ่นมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับร่างกายตนเอง และให้ความสนใจตนเองมากขึ้น อารมณ์อาจผันผวน และอาจถูกชักนำไปในทางที่ผิดได้ง่าย ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่และผู้ปกครอง หรือครูได้ (อุมารณณ์ ภัทรวาณิชย์. 2542 : 2)

วัยรุ่นส่วนใหญ่อยากจะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ฉะนั้นการปฏิบัติตนส่วนใหญ่ของวัยรุ่นจึงชอบทำตามเพื่อนเพื่อให้เกิดการยอมรับ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การพึ่งพาตนเอง การเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ตลอดจนการแสดงออกทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมทางสังคม ทำให้ส่วนใหญ่วัยรุ่นจะเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายตน (แสงอัมพา บำรุงธรรม. 2543 : 14)

ในประเทศไทย วัยรุ่นเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งที่มีส่วนในการพัฒนาสังคม เนื่องจากวัยรุ่นนั้นมีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงสังคมค่อนข้างสูง การพิจารณาวัยรุ่นว่าเป็นเช่นใดนั้นต้องเริ่มจากครอบครัว ตลอดจนสังคมภายนอกครอบครัว ซึ่งก็มีความสำคัญต่อการผลิตลักษณะวัยรุ่นและวิถีชีวิตของวัยรุ่นไทยปัจจุบันได้ทั้งสิ้น สำหรับวัยรุ่นในชนบทนั้นทั้งๆที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าวัยรุ่นในเมืองแต่ยังมีความฟุ่มเฟือยไม่น้อยกว่ากัน นิยมใช้จ่ายเงินเพื่อการแต่งกายราคาแพง เปลี่ยนแปลงวิถีการกินไปจากเดิม นิยมอาหารกระป๋องและน้ำอัดลม ชอบเที่ยวเตร่ ใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย ทั้งๆ ที่ยังต้องอาศัยอยู่กับพ่อแม่อยู่ เมื่อมีวัฒนธรรมซึ่งแปลกใหม่จากที่เป็นอยู่มาในสังคม

ทำให้กลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มที่รับสิ่งใหม่ได้ง่าย ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยซึ่งยังต้องค้นหาความเป็นตัวของตัวเองอยู่ การยอมรับวัฒนธรรมของตะวันตกจึงเป็นไปได้ง่ายตาย (อุมารณ ภัทร วาณิช. 2542 : 1)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นในปัจจุบัน กับนักศึกษาตามสถานศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีภาคปกติ จำนวน 20 คน พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีการปฏิบัติตนในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ซึ่งเมื่อพิจารณาแยกแต่ละด้าน พบว่า วัยรุ่นที่อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันมีความสัมพันธ์ในครอบครัว ราบรื่น มีความอบอุ่น และเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดอย่างดี และด้านสังคม พบว่า บัณฑิตที่อิทธิพลต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นที่สำคัญ ได้แก่ กลุ่มเพื่อน ครอบครัว สื่อมวลชน ซึ่งวัยรุ่นได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับอิทธิพลของครอบครัวว่า ถ้าเด็กที่เติบโตในครอบครัวที่อบอุ่น พ่อแม่สนับสนุนให้ความรักความอบอุ่น จะเติบโตเป็นบุคคลที่มองโลกในแง่ดี ในทางตรงกันข้ามพ่อแม่ที่ทำร้ายทารุณลูกหรือละเลยไม่เอาใจใส่ดูแลลูก ทำให้เด็กเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่มองโลกในแง่ร้าย ก้าวร้าว อารมณ์แปรปรวน รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ส่วนการปฏิบัติตนของวัยรุ่นที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน พบว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ทำให้วัยรุ่นจดจำและเกิดพฤติกรรมตามแบบตามที่เราวัยรุ่นมีความสนใจ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าบัณฑิตที่มีผลต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นเกิดจากปัจจัยด้านส่วนตัว สัมพันธภาพระหว่างครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และสื่อมวลชน

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางในการป้องกันเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นที่ไม่เหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการแต่งกาย ด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านการพึ่งพาตนเอง และด้านการออม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยจำแนกตาม เพศ และคณะที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น กับ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น รวมทั้งจะทำให้ทราบว่า มีตัวแปรอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น เพื่อนำผลของ

การศึกษามาเป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นให้กับ บิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ นักวิชาการศึกษา และหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีภาคปกติ ปีการศึกษา 2549 รวม 6 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งสิ้นจำนวน 8,325 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีภาคปกติ ปีการศึกษา 2549 รวม 6 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะพลศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยกำหนดขนาดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 10 % ของประชากร ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 835 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่
 - 1.1 เพศ
 - 1.2 คณะที่ศึกษา
 - 1.3 ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง
 - 1.4 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน
 - 1.5 อิทธิพลของสื่อมวลชน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความคิดเห็นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น** หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดโดยรวมของวัยรุ่นที่ให้ความสำคัญต่อการแต่งกาย นันทนาการ คุณธรรมจริยธรรม การพึ่งพาตนเอง และการออม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 **ความคิดเห็นต่อการแต่งกาย** หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการใช้สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ได้แก่ เสื้อผ้า เครื่องประดับ รองเท้า นาฬิกา

1.2 ความคิดเห็นต่อการนันทนาการ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการใช้เวลาเพื่อความสนุกสนานในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ ดูภาพยนตร์ ฟังดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี เล่นกีฬา ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เดินเล่นตามศูนย์การค้าหรือห้างสรรพสินค้า การเที่ยวกลางคืนตามสถานที่บันเทิง

1.3 ความคิดเห็นต่อคุณธรรมจริยธรรมและมารยาท หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติตนตามหลักคุณธรรมจริยธรรม ได้แก่ การมีมารยาทในการพูดจา มารยาทในการปฏิบัติหน้าที่ดีงาม สุภาพเรียบร้อย มีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่

1.4 ความคิดเห็นต่อการพึ่งพาตนเอง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มความสามารถ ได้แก่ การศึกษาหาความรู้อยู่เป็นประจำ มีความเข้มแข็ง อดทนต่ออุปสรรคทั้งหลาย รู้จักใช้ความสามารถของตนเองก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

1.5 ความคิดเห็นต่อการประหยัดและออม หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการวางแผนในการใช้จ่ายในการดำรงชีวิตประจำวันอย่างรอบคอบ ได้แก่ การมีความพอดีในการบริโภค ใช้ทรัพยากรและเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ คำนึงถึงฐานะและเศรษฐกิจ คิดก่อนใช้จ่ายตามความเหมาะสม รู้จักการเพิ่มพูนทรัพย์ด้วยการเก็บและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ดูแลรักษาบุรณทรัพย์ของตนเอง มีการเก็บออมเงินไว้ตามสมควร

2. เพศ หมายถึง เพศชายและเพศหญิง

3. สังกัดคณะ หมายถึง นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีภาคปกติชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2549 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวม 6 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะพลศึกษา

4. ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง หมายถึง ความสัมพันธ์ที่นิสิตและผู้ปกครองมีต่อกัน ได้แก่ ท่าทีที่แสดงถึงความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่ ความใกล้ชิดสนิทสนม ตลอดจนการอบรมให้คำแนะนำในการปฏิบัติตน รวมถึงการช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ติดตามซักถามเรื่องราวต่างๆ ของนักเรียนอย่างเป็นกันเอง

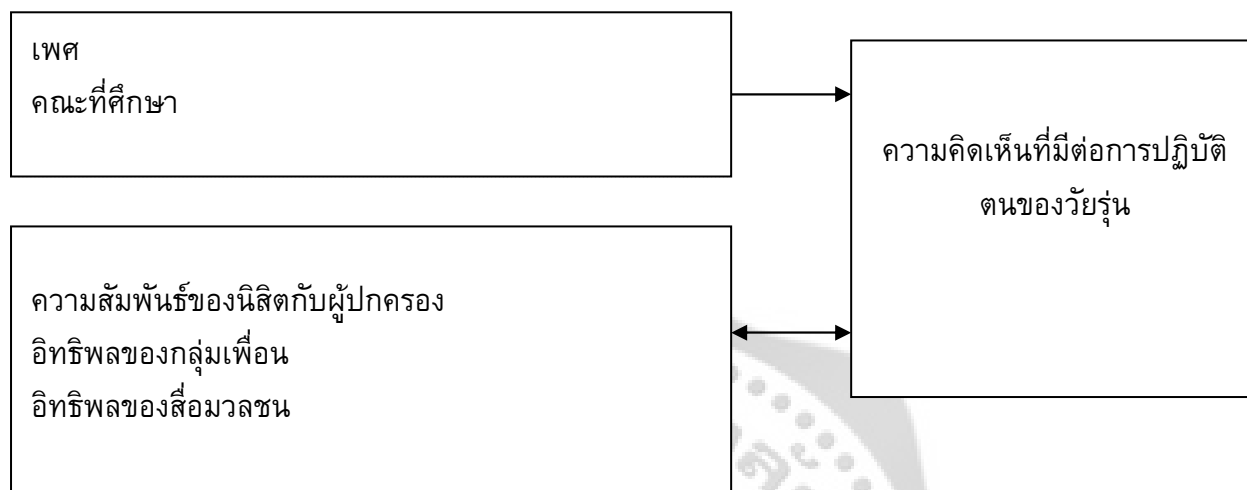
5. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน หมายถึง การรับรู้ของวัยรุ่นต่อพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนที่ได้แสดงออกมาเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในด้านอุปโภคบริโภค ได้แก่ นันทนาการ ภาษา คุณธรรมจริยธรรมและมารยาท ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย การพึ่งพาตนเอง การประหยัดและออมและการมีระเบียบวินัย

6. อิทธิพลของสื่อมวลชน หมายถึง การรับรู้ข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติตน ได้แก่ การแสดงพฤติกรรมทางเพศ นันทนาการ ภาษา คุณธรรมจริยธรรมและมารยาท ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย การพึ่งพาตนเอง การประหยัดและออมและการมีระเบียบวินัย ผ่านสื่อมวลชน ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่มีเพศ และขณะที่ศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นแตกต่างกัน
2. นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับ ความสัมพันธ์ของ นิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อการแต่งกายของวัยรุ่น ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวัยรุ่น
 - 1.1 ความหมายของวัยรุ่น
 - 1.2 ความต้องการของวัยรุ่น
 - 1.3 ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น
 - 1.4 ความสนใจของวัยรุ่น
 - 1.5 พฤติกรรมของวัยรุ่น
 - 1.6 ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น
 - 1.7 ลักษณะและสัมพันธภาพในครอบครัว
 - 1.8 ลักษณะสังคมของวัยรุ่น
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น
 - 2.1 ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น
 - 2.2 ทฤษฎีสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของวัยรุ่น
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวัยรุ่น
 - 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศของวัยรุ่น
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของวัยรุ่น
 - 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพักอาศัยของวัยรุ่น
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของวัยรุ่น
 - 3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของวัยรุ่น
 - 3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านสื่อมวลชนของวัยรุ่น

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่น มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Adolescence มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Adolescere หมายถึง การเจริญเติบโต หรือเจริญเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาการเจริญเติบโตจากความไม่มีวุฒิภาวะของเด็กไปสู่ความมีวุฒิภาวะของผู้ใหญ่ เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม (Steinberg. 1993 : 4)

อลิสรา ชูชาติ และคณะ (2540 : 10) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่น ไว้ว่า

คำว่า วัยรุ่น องค์การอนามัยโลกได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า

1. เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้
2. เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางด้านจิตใจ จากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่
3. เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ไปสู่สถานะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง

ในประเทศไทย วัยรุ่นและเยาวชนจะถูกกำหนดช่วงอายุไว้ตั้งแต่ 12 – 24 ปี ซึ่งเริ่มตั้งแต่เด็กก็มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และการเปลี่ยนจากภาวะพึ่งพาทางเศรษฐกิจไปสู่การพึ่งตนเอง

วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว ซึ่งไม่อาจจะกำหนดลงไปให้แน่นอนว่าควรจะสิ้นสุดเมื่อใด แต่ก็พอจะกำหนดได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ

โดยท่านผู้รู้บางท่านก็แบ่งเป็นระยะต่าง ๆ (สุพัตรา สุภาพ. 2531 : 43 – 44)

ก่อนวัยรุ่น (Pre – adolescence)	ระหว่างอายุ	10 – 12 ปี
วัยแรกรุ่น (Early adolescence)	ระหว่างอายุ	13 – 16 ปี
วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence)	ระหว่างอายุ	17 – 21 ปี

การแบ่งนี้ก็ไม่ได้เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว ซึ่งก็แล้วแต่ผู้ที่ต้องการศึกษานำไปประยุกต์ และเป็นแนวทางในการศึกษา (สินินภา ภูสวาท. 2544 : 2)

อย่างไรก็ตามวัยนี้เพื่อนมีความหมายมากและมักเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียมิได้ในการทำอะไรทำอย่าง มักต้องอาศัยเพื่อน มีอะไรก็ต้องเล่าให้เพื่อนฟังหรือขอความเห็น ขอคำปรึกษาและปรับทุกข์ร้อนของตนมากกว่าจะหันไปหาบิดามารดา เพราะมักจะคิดว่าบิดามารดาไม่เข้าใจตนพอหรือพูดกันไม่รู้เรื่อง เวลาไปเที่ยวก็อยากไปเที่ยวกับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา เพราะสนุกสนานและไม่ต้องระมัดระวังตัว

1.2 ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และสังคมอย่างเห็นได้ชัดจนที่สุดวัยนี้จะไม่ยึดติดกับกลุ่มครอบครัวเป็นหลักเหมือนเมื่อสมัยเด็ก ๆ วัยรุ่นจะยึดเอากลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการ

ปฏิบัติ ความต้องการวัยรุ่นจะเป็นความต้องการของตนเองบวกกับความต้องการของกลุ่มเพื่อน ซึ่งจะแยกเป็น ดังนี้ (อลิศรา ชูชาติ ,และคณะ. 2540 : 10 – 13)

1. ความต้องการทางกาย ได้แก่ ปัจจัย 4 อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ซึ่งยังคงต้องพึ่งพาผู้ใหญ่เนื่องจากยังไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้

1.1 ความต้องการทางด้านจิตใจ เช่น

- ต้องการความรัก จากครอบครัว เพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ
 - ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น กีฬา การเที่ยวเตร่ เต้นรำ และบันเทิงต่าง ๆ
 - ต้องการความเป็นอิสระ อยากเป็นตัวของตัวเอง ต้องการหลุดพ้นจากการควบคุมบังคับของผู้ใหญ่
 - ต้องการได้รับการยกย่อง มีชื่อเสียง อยากให้สังคมชมเชย อยากเด่น อยากดัง
 - ต้องการมีอนาคต อาจออกมาในรูปของความใฝ่ฝัน มีอุดมคติสูง มากกว่ามุ่งมั่นในทางปฏิบัติจริง ๆ หากเชื่อจะเชื่อถ้อยอย่างจริงจัง
 - ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ แปลก ๆ ไม่ชอบจำเจ ชอบทดลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ต้องห้าม เช่น อยากมีเพื่อนต่างเพศ อยากแต่งกายแปลก ๆ ตามสมัยนิยม ฯลฯ
 - ต้องการการรวมกลุ่ม อยากมีเพื่อนเพื่อเที่ยวเตร่ ปรับทุกข์ สนุกสนานด้วยกัน
- นอกจากนี้สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ยังเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นดังได้แก่

ครอบครัว เป็นสังคมหน่วยแรกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และพัฒนาบุคลิกภาพ วัยรุ่นจะแสดงพฤติกรรมออกมาตามสถานการณ์ของครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูดังนี้

1. ความสัมพันธ์ที่รักใคร่ระหว่างบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวจะทำให้มีความสุขทั้งกายและใจ ในทางตรงกันข้ามครอบครัวที่มีลักษณะ “บ้านแตก” (broken home) เช่น บิดามารดาแยกกันอยู่ หรือบิดามีภรรยาหลายคน หรือบิดาดื่มเหล้า มารดาเล่นการพนัน ทำให้เด็กขาดความอบอุ่นจำต้องแสวงหาความอบอุ่นจากบุคคลอื่น

2. จำนวนสมาชิกในครอบครัว บิดามารดาที่มีบุตรมากเกินไปจะดูแลเอาใจใส่ไม่ทั่วถึง เด็กจะได้รับความรักไม่เท่ากันเกิดความน้อยใจ กลายเป็นปมด้อย บิดามารดาที่มีบุตรคนเดียว เด็กอาจจะรู้สึกหวาดต้องออกไปหาเพื่อนนอกบ้าน

3. วิธีการอบรมเลี้ยงดูในบ้าน การอบรมเลี้ยงดูที่มีผลร้ายต่อเด็ก คือ การเคร่งครัดมากเกินไป มีระเบียบข้อบังคับจุกจิก และการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่สนใจ

4. สภาพที่อยู่อาศัยและทำเลที่ตั้ง บ้านที่อยู่ในเขตสลัม หรืออยู่อย่างหนาแน่น เด็กจะรู้สึกหวาด ขาดความอบอุ่นทางใจ เด็กจะมีปัญหาและประพฤติดีได้ง่าย

5. เศรษฐกิจครอบครัว ทั้งระดับสูงและต่ำทำให้บิดามารดาต้องประกอบอาชีพนอกบ้าน ทำให้ไม่มีโอกาสพูดคุย เด็กจะรู้สึกเหงา ขาดความอบอุ่นทางใจ เด็กจะมีปัญหาและประพฤติผิดได้ง่าย

กลุ่มเพื่อน เพื่อนมีความหมายต่อบุคคลในวัยนี้มาก มีอะไรมักจะเล่าให้เพื่อนฟัง ขอคำปรึกษาและปรึกษาข้อข้องใจกับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา หากเด็กไปรวมกับเพื่อนไม่ดีก็อาจจะนำไปสู่การประพฤติที่ผิดได้

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนร่วมวัยมีสูงมาก เด็กจะมีรู้สึกเป็นสุขและสบายใจในการเล่นที่วิ่งเรียน กินนอน ทำงานกับเพื่อนร่วมวัยมากกว่ากับบุคคลวัยอื่น มีความจงรักภักดีต่อกลุ่มยอมรับเอาคำนิยม ความเชื่อ ความสนใจและความคิดเห็นของกลุ่มด้วยความเต็มใจ สนุกกับเพื่อนในกลุ่มอย่างแน่นแฟ้น การรวมกลุ่มทำให้กล้าแสดงความคิดเห็นขึ้นผู้ใหญ่ ผู้มีอำนาจและกล้าต่อต้านอิทธิพลมากขึ้น การรวมกลุ่มของวัยรุ่นเป็นไปโดยธรรมชาติ เกิดขึ้นตามความนิยมของเด็กตามฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หรือตามความสนใจ สติปัญญา ฯลฯ ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าระยะนี้กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อชีวิตจิตใจของวัยรุ่นมาก และครอบครัวมีอิทธิพลน้อยลง ด้วยเหตุนี้ลักษณะชั่วดีของกลุ่มจึงเป็นเครื่องบ่งชี้ของวัยรุ่นพอสมควร

สื่อมวลชนต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น รายการวิทยุ หนังสือการ์ตูน ได้โฆษณาหรือเขียนข่าวด้วยคำพูด มีการเผยแพร่ในลักษณะยั่วเย้าเกี่ยวกับเพศและการมอมเมาอย่างล่อแหลม ทำให้วัยรุ่นเกิดความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น อยากลองเพิ่มขึ้น

สภาพแวดล้อมอื่น ๆ ปัจจุบันสภาพทางสังคมของกรุงเทพมหานครมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การขาดแคลนสถานที่สำหรับนันทนาการหรือการพักผ่อนหย่อนใจเป็นปัญหาสำคัญวัยรุ่นจึงแสวงหาแหล่งนันทนาการในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สถานเริงรมย์ สนุกเกอร์ ลานสเก็ต ฯลฯ เพิ่มขึ้นมากมายสถานเริงรมย์เหล่านี้เปิดบริการเกือบตลอด 24 ชั่วโมง จึงมักเป็นแหล่งนัดพบเพื่อเที่ยวเตร่และทำความรู้จักเพื่อนต่างเพศ ทำให้เกิดการมั่วสุมเป็นแหล่งอบายมุขได้ นอกจากนี้การที่ชายหญิงสามารถแสดงความรักกันอย่างเปิดเผยตามวัฒนธรรมตะวันตก ย่อมเป็นเครื่องยั่วยุให้วัยรุ่นมีใจเอนเอียงและประพฤติตนเสื่อมเสียได้ง่าย

นอกจากนี้ความต้องการของมนุษย์ โดยเฉพาะวัยรุ่นมักจะขึ้นอยู่กับคำนิยม (Value) ที่แต่ละคนยึดถือและส่วนใหญ่ ก็มักจะยึดถือคำนิยมในกลุ่มที่ตนเข้าร่วมด้วย คำนิยมอาจจะเปลี่ยนได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป (สุพัตรา สุภาพ. 2531 : 6)

อันที่จริงความต้องการของวัยรุ่นคล้าย ๆ กับความต้องการของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไปในสังคมคือ ต้องการความมั่นคง ต้องการการยอมรับ ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ฯลฯ แต่ในที่นี้จะสรุปความต้องการออกเป็นข้อ ๆ เพื่อง่ายต่อการเข้าใจ คือ (สุพัตรา สุภาพ. 2531 : 46 – 48)

1. ต้องการความรัก ความรักในที่นี้มีหลายแบบ คือ รักพ่อแม่ญาติพี่น้อง รักเพื่อน รักพวกพ้อง ในขณะเดียวกันอยากให้เพื่อนรัก รักตัวเอง อยากดี อยากมีความสำเร็จ รักเพื่อนต่างเพศ เช่น หญิงรักชาย ชายรักหญิง ซึ่งเป็นความรักแบบหนุ่มสาว ฯลฯ

2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรม กีฬาหรือการบันเทิง

3. ต้องการความเป็นอิสระ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยนี้ เพราะเป็นวัยอยู่ระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่ จึงอยากจะแสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นจึงไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มาก้าวก่ายในชีวิตของตน ไม่ชอบให้ใครมาสอน มาคอยช่วยเหลือ บางคนจึงทำอะไรโดยผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่เห็น

4. ต้องการได้รับการยกย่อง ต้องการมีชื่อเสียง วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรือชมเชย หรืออยากเด่น อยากดัง เช่น อยากเป็นนักกีฬาที่เก่ง เป็นขวัญใจ ฯลฯ หรืออาจจะออกมาในแง่เทิดทูนนักกีฬา หรือดาวประจำคณะ หรือมหาวิทยาลัย หรือไม่ก็ตั้งชมรมต่างๆ เพื่อแสดงให้เห็นสังคมได้ว่าเขาได้พยายามทำดีที่สุดแล้ว

5. มีอุดมคติสูง วัยรุ่นยังอยู่ในวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริง จึงละเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง คือ เป็นพวกอุดมคตินิยม (idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางปฏิบัติได้จริง ๆ (pragmatist) ซึ่งบางครั้งก็ตกเป็นเครื่องมือของผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิพลมีบารมีแสวงหาประโยชน์ได้ เพราะวัยรุ่นก็จะเป็นพวกที่มีอุดมคติแรงกล้า มีความกล้าเสี่ยง และมีพลังผลักดันสูง เชื่อคนง่าย โดยไม่คิดความมนุษย์ในโลกอาจมีวิธีการที่ลึกลับ มีลักษณะไปในทางไม่สุจริตและอาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวได้

จุดอ่อนสำคัญของวัยรุ่นอีกประการหนึ่ง คือ ถ้ามีความเชื่อแล้วมักจะเชื่ออย่างจริงจัง แต่ในขณะเดียวกันก็มีความระแวงไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ นอกจากจะมีหลักฐานมาอ้างอิงให้เชื่อถือ มีบ้างเหมือนกันที่พวกแสวงหาประโยชน์ทำให้เชื่อจนได้ และถ้าเชื่อแล้วเกิดไม่เป็นจริงจะเปลี่ยนความเชื่อได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นวัยรุ่นที่ชอบเชิดชูวีรบุรุษ (hero – worship) คือ เชิดชูทั้งคนกล้าจริง และคนกล้าไม่จริง

1. มีความสนใจเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจทางเพศอย่างถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบัง และพูดคุยนเฉพาะในกลุ่มเพศเดียวกัน หากความรู้จากการได้ยินได้ฟังคนอื่นพูด ซึ่งอาจจะถูกบ้างผิดบ้าง หรือไม่ก็อ่านจากหนังสือ เรื่องเพศที่มีขายตามท้องตลาด ซึ่งอาจจะเป็นหนังสือประเภทลามก เราความรู้สึกทางเพศก็ได้ โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับความรักและเรื่องเพศ หนุ่มสาวมักจะชอบดู

นอกจากอยากจะรู้เรื่องเพศแล้ว ยังเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ ถ้าหากถูกขัดขวาง ทักท้วงอาจจะทำให้จิตใจหดหู่ ขุ่นมัว และอาจขัดขวางไม่ยอมทำตามผู้ใหญ่ เพราะเป็นวัยรักแรก หลงใหลใฝ่ฝันหรือเป็นความรักรุนแรงวิจิตรพิสดาร โดยมากมักจะรักโดยไม่มีความรับผิดชอบ คือ ออกมาในรูปของการเพื่อฝัน และอาจจะเปลี่ยนแปลงและสิ้นสุดในตัวของมันเอง ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวว่าเป็นความรักในแง่ของความรู้สึก ไม่เหมือนกับความรักของผู้ใหญ่ที่มีแนวโน้มยึดหลักความเป็นจริงเข้ามาประกอบด้วย

2. ต้องการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ เพราะฉะนั้นจึงพยายามทำตามเพื่อน แม้บางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม เช่น เพื่อนชวนเดินขบวน แม้ไม่อยากเดินก็เดินด้วย เพราะกลัวเพื่อนจะไม่รักหรือว่าไม่มีสปิริต หรือไม่ก็ไม่กล้าขัดใจเพื่อน เป็นต้น

3. ต้องการยอมรับจากผู้ใหญ่ คือ อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับบ้างว่ามีความสามารถหรือมีประโยชน์ต่อสังคม เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่ไม่ควรเพิกเฉย ควรให้วัยรุ่นช่วยรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง จะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักความรับผิดชอบ เป็นตัวของตัวเองหรือช่วยตัวเองได้มากขึ้น

4. ต้องการแบบอย่างที่ดี วัยรุ่นในปัจจุบันแม้จะชอบความเป็นอิสระ ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี ผู้ใหญ่จะต้องเป็นปูชนียบุคคลที่ดี วัยรุ่นถึงจะมีแนวโน้มที่ดีได้ ผู้ใหญ่จะต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อทำผิด และให้รางวัลเมื่อทำดี

5. ต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง คือ อยากได้หลักประกันว่าถ้าหากทำในสิ่งที่ดีแล้วจะไม่ถูกลงโทษหรือไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ เพราะในสายตาของผู้ใหญ่สิ่งที่วัยรุ่นคิดว่ายดีแล้วอาจจะไม่ดีในทรรศนะของผู้ใหญ่ก็ได้ แต่โดยทั่วไปแม้วัยรุ่นจะทำพลาดลงไปบ้างสังคมมักจะให้อภัย เพราะสังคมถือว่ายังเป็นผู้ที่อยู่ในวัยเรียน

นอกจากนี้ ส่วนใหญ่ยังเป็นวัยที่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ผู้ปกครองทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และจิตใจ

6. ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรง และหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่งให้จนได้ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนมักจะกีดกันห้ามไม่ให้หนุ่มสาวรับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้ง ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแต่อย่างใด เช่น อยากแต่งกายแปลก ๆ ตามสมัยนิยม อยากมีเพื่อนต่างเพศ ฯลฯ ผลที่ติดตามมา คือ เกิดการช่อนเร้น หลอกลวงและในที่สุดอาจจะเกิดเสื่อมเสียเพราะเป็นวัยที่ความรักกับความเกลียดยังใกล้เคียงกันมาก

7. ความรู้สึกรุนแรง เช่น ถ้าเกิดความสมหวังก็ชื่นชมซาบซึ้ง ตื่นเต้น ถ้าผิดหวังก็จะแค้นใจ น้อยใจในวาสนาของตน ความรู้สึกนี้จะรุนแรงผิดธรรมดา บางครั้งก็อาจจะออกไปในรูปที่ว่าเป็นเพราะตัวเองผิด บางคนจึงอาจฆ่าตัวตายได้ถ้าเกิดผิดหวังในบางเรื่อง เช่น ความรัก การสอบไล่ ตก หรือถูกพ่อแม่ดูต่ำว่ากล่าว เป็นต้น

8. ต้องการมีอนาคต ต้องการความสำเร็จ เป็นวัยที่อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง ผันถึงจุดหมายในอนาคต เช่น อยากเป็นหมอ วิศวกร นักปกครอง อาจารย์ สถาปนิก นักเศรษฐกร ตลอดจนเป็นนักเคมี เป็นต้น

1.3 ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น

คุณลักษณะทั่วไปของวัยรุ่น ชอบรวมกลุ่ม ชอบโต้แย้ง มีแฟชั่นแต่งกายแปลก ๆ มีการใช้ภาษาในกลุ่ม สนใจงานบางอย่างและเผชิญโชค ละถิ่นฐานที่อยู่ (สมบัติ มหารศ. 2520 : 2)

โคลนแมน (Coleman. 1993 : 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ พบว่า

1. ด้านการใช้เวลาว่าง พบว่า วัยรุ่นชายสนใจมากกว่าหญิงได้แก่ เรื่องกีฬา ว่ายน้ำ การนัดหมายเพื่อนต่างเพศ ทำงานอดิเรก ส่วนที่ฝ่ายหญิงนิยมทำมากในเวลาว่างมากกว่าชาย ได้แก่ ดูภาพยนตร์ การเต้นรำ กีฬาในร่ม ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือ และคุยโทรศัพท์กับเพื่อน
2. ด้านอบายมุข มีความสนใจ และทดลองในสิ่งที่มีการหวงห้ามไม่ว่าจะเป็นการดื่มสุราหรือเครื่องดองของเมา บางประเทศก็มีเรื่องยาเสพติด และชายมีการเป็นกามโรคเป็นปริมาณมาก
3. ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ จะเห็นว่าเด็กวัยรุ่น อยู่เป็นกลุ่มตามร้านอาหารที่ตู้เพลง นิยมฟังเพลงที่มีจังหวะเร้าร้อนและทำท่าทางประกอบและสนใจดารารายการโทรทัศน์ นักร้อง จึงมีคำเรียกใหม่ๆ ในวงการต่าง ๆ เช่น นักกีฬาที่มีชื่อเสียง ดารารายการโทรทัศน์ ถ้าอายุอยู่ในวัยรุ่นก็ได้รับการขนานนามว่า “ขวัญใจวัยรุ่น”
4. ด้านความฟุ้งเฟ้อ วัยรุ่นไม่ค่อยคำนึงถึงฐานะและความเป็นอยู่ของบิดามารดามักจะต้องการได้อะไรตามใจตนเองต้องการ ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายว่าสังคมไทยได้อบรมลูกหลานมาในทางที่ผิด ๆ แบบนี้เป็นเวลานานบางคน นอกจากจะไม่สำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนแล้วยังผลาญทรัพย์สินเงินทองของบิดามารดาและกลายเป็นผู้ไร้อาชีพก็มากไม่น้อย ทั้งนี้อาจจะเพราะ ผู้ปกครองเหล่านั้นได้ตามใจบุตรหลานจนเคยตัว และไม่สามารถจะแก้ไขพฤติกรรมได้เมื่อโตขึ้นได้

1.4 ความสนใจของวัยรุ่น

พรพิมล จันทรพล (2538 : 5) กล่าวว่า ความสนใจของวัยรุ่นขึ้นอยู่กับเพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อมของเด็กที่ได้ก่อกำเนิดโอกาสที่เด็กจะได้พัฒนาความสนใจและสิ่งที่เพื่อนรุ่นเดียวกันสนใจ สภาวะทางครอบครัวทางสังคมของเด็ก ความสามารถ ความสนใจของครอบครัว ความสนใจของวัยรุ่นต้องการ ค่านิยมและความสนใจ ในวัยรุ่นตอนต้นมักจะเป็นการแต่งกายและรูปร่างหน้าตา ในวัยรุ่นตอนปลายจะมีความสนใจในอาชีพเป็นหลัก

เฮอร์ลิค. (นิลบล เจริญพีช. 2550 : 45 ; อ้างอิงจาก Horlock. n.a.) แบ่งความสนใจของวัยรุ่นดังนี้คือ

1. ความสนใจทางสังคม (Social Interests)

เด็กวัยนี้มีความสนใจในกิจกรรมทางสังคม ทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่และในหมู่เพื่อนสนิทในระยะวัยรุ่นตอนต้น เพศหญิงจะมีความสนใจในงานเลี้ยงและการพบปะสนทนากันมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้เพราะการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศหญิงเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1 – 2 ปี นอกจากนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงยังให้ความสนใจในชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถูกกดขี่จากสังคมหรือไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งความสนใจเหล่านี้จะแสดงออกโดยการเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ตลอดจนชุมนุมชนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้

2. ความสนใจส่วนบุคคล (Personal Interests)

ความสนใจของวัยรุ่นในด้านส่วนบุคคล สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้ดังนี้คือ

2.1 ความสนใจการแต่งกาย วัยรุ่นมีความเอาใจใส่ในเรื่องเสื้อผ้า พิถีพิถันในการแต่งกาย ทรงผม พยายามดูแลขั้นเพื่อให้ทันสมัย โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะเห็นความสำคัญของการแต่งกายเป็นพิเศษ การแต่งกายที่เหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นมีความเชื่อมั่นในตนเองมาก วัยรุ่นจะเลือกซื้อเสื้อผ้าที่คิดว่าดึงดูดใจของเพศตรงข้ามมากกว่าเพศเดียวกัน และขณะเดียวกันก็จะพยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน ๆ เพื่อให้กลุ่มยอมรับ

2.2 ความสนใจเรื่องสุขภาพ วัยรุ่นจะสนใจเอาใจใส่ในเรื่องรูปร่าง สัดส่วน เขาจะระมัดระวังในเรื่องการกิน การนอน ความสะอาด และการป้องกันโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ

2.3 ความสนใจเรื่องเพศ วัยรุ่นจะสนใจเพศตรงข้าม จึงพยายามปรับปรุงตัวให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ พยายามแสวงหาความรู้และบทบาทเกี่ยวกับเพศจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น พ่อ แม่ เพื่อน หรือสื่อมวลชน

2.4 ความสนใจที่จะแสวงหาความเป็นอิสระ วัยรุ่นต้องการความมีอิสระในการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ในวัยนี้เด็กพยายามที่จะเป็นตัวของตัวเอง เริ่มต่อต้านการใช้อำนาจของผู้ใหญ่ วัยรุ่นชายจะขัดคำสั่งหรือต่อต้านพ่อแม่มากกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นมีความต้องการที่จะใช้จ่ายอย่างอิสระ และต้องการหาเงินพิเศษใช้เอง โดยการหางานพิเศษนอกเวลาเรียนทำ วัยรุ่นชายจะเห็นความสำคัญของการหาเงินมากกว่าวัยรุ่นหญิง เพราะเขาคิดว่าเงินเป็นสิ่งที่ทำให้เขามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนและทำให้เขาสามารถมีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกับกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิก

2.5 ความสนใจในอาชีพ ในช่วงนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงจะเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของเขาในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย อาชีพของครอบครัวก็มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของวัยรุ่นด้วย อย่างไรก็ตาม การเลือกอาชีพของวัยรุ่นก็คำนึงถึงความสามารถ ความถนัดและความสนใจของตนเองด้วย

2.6 ความสนใจในการเรียน วัยรุ่นโดยทั่วไปคิดว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ที่เขาจะปรับปรุงคุณภาพชีวิต โดยการเข้าร่วมกิจกรรมและมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ จะทำให้เขาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้เองทำให้วัยรุ่นยินดีที่จะสละเวลาเพื่อการทำงานอ่านหนังสือและเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในโรงเรียน

2.7 ความสนใจในศาสนา สำหรับในเรื่องศาสนา วัยรุ่นมักจะให้ความสนใจน้อยและไม่มีความต้องการที่จะศึกษาหาความรู้หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา การที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่สนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับศาสนาก็เพราะวัยรุ่นเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สนุก ไม่น่าสนใจและคิดว่าศาสนาเหมาะสำหรับผู้ใหญ่เท่านั้นที่จะศึกษา

3. ความสนใจในการพักผ่อนหย่อนใจ (Recreational Interests)

เมื่อวัยรุ่นปฏิบัติภารกิจอันเป็นหน้าที่ประจำทั้งทางบ้านและทางโรงเรียนสำเร็จลงแล้ว วัยรุ่นก็จะใช้เวลาว่างที่เหลือในการพักผ่อนหย่อนใจ ดังต่อไปนี้คือ

3.1 ความสนใจในเกมและกีฬาต่าง ๆ วัยรุ่นทั้งชายและหญิง มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาเพื่อออกกำลังกาย และในขณะเดียวกันก็ได้รับความบันเทิงไปด้วย กีฬาที่วัยรุ่นสนใจได้แก่ การว่ายน้ำ บาสเกตบอล ฟุตบอล แบดมินตัน เทนนิส เป็นต้น

3.2 ความสนใจในการอ่านหนังสือ วัยรุ่นชายจะสนใจอ่านหนังสือประเภทวิทยาศาสตร์ และการประดิษฐ์เครื่องมือใหม่ ๆ ส่วนวัยรุ่นหญิงจะชอบหนังสือประเภทเพื่อนและเรื่องเกี่ยวกับความรัก

3.3 ความสนใจในการดูภาพยนตร์ ภาพยนตร์ที่วัยรุ่นสนใจมักเป็นประเภทความรัก การผจญภัย ตลกขบขัน เพศศึกษา และเรื่องเกี่ยวกับสังคม วัยรุ่นหญิงโดยทั่วไปจะชอบภาพยนตร์เกี่ยวกับความรัก ส่วนวัยรุ่นชายจะชอบเรื่องการผจญภัย เรื่องลึกลับ และเรื่องตลก

3.4 ความสนใจในการฟังวิทยุและดูโทรทัศน์ วิทยุและโทรทัศน์เป็นที่นิยมของวัยรุ่นมาก วัยรุ่นส่วนมากจะใช้เวลาประมาณ 1 – 3 ชั่วโมงต่อวันหรือมากกว่านั้น ในการหาความบันเทิงจากการฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์

1.5 พฤติกรรมของวัยรุ่น

โรเจอร์ส. (ปราวณี รามสูต. 2528 : 15-20 ; อ้างอิงจาก Rogers. 1997 : 45-50) ได้ให้ความหมายของจิตวิทยาวัยรุ่นว่าเป็นการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านต่างๆ ของบุคคลในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ มากเป็นพิเศษ โดยพฤติกรรมของวัยรุ่นสรุปได้ดังนี้ 1) การปรับตัวทางสังคมของวัยรุ่น , 2) การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของวัยรุ่น , 3) ความแตกต่างระหว่างเพศของวัยรุ่น , 4) การเลียนแบบของวัยรุ่น , 5) อิทธิพลที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดการเลียนแบบ

1) การปรับตัวทางสังคมของวัยรุ่น

เนื่องจากช่วงวัยรุ่นอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้น ที่สำคัญได้แก่ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นในสังคมและเรียนรู้วิธีสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นให้เหมาะสมกับบทบาทที่เป็นอยู่ในขณะนั้น เพราะพฤติกรรมที่เคยปฏิบัติในวัยเด็กย่อมไม่เหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติในวัยรุ่น การที่วัยรุ่นจะปรับตัวให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับหลักปฏิบัติ 3 ประการคือ การเข้าใจทัศนคติของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ การเข้าใจบทบาทของตนในสังคมนั้น และการรู้จักแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับบทบาท และเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม การปฏิบัติดังกล่าวทั้ง 3 ประการ ย่อมทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ในทางตรงข้ามวัยรุ่นที่ยึดถือความคิดเห็นของตนเป็นหลักปฏิบัติแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงบุคคลอื่น ๆ ในสังคมย่อมมองบุคคลผู้นั้นว่าเป็นผู้ที่ขาดการสมาคมกับผู้อื่น การ

ปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่เป็นปัญหา นักจิตวิทยาต่างยอมรับว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหามากที่สุด เพราะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม

เพียเจท์ (Piaget. 1998 : 34) ได้แบ่งระดับการพัฒนาการทางสังคมของชีวิตในวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะ

ระยะแรก ถือตัวเองเป็นศูนย์กลาง เด็กจะถือเอาตัวเองเป็นจุดเด่นจะเปรียบเทียบกับอะไรก็เอาตนเองเป็นที่ตั้ง จะพูดคุยก็ต้องเป็นเรื่องของตนเอง ไม่ยอมเข้าใจว่าที่ตัวเองพูดไปนั้นคนอื่นจะเข้าใจเหมือนกับที่ตนเข้าใจหรือไม่

ระยะที่สอง พยายามที่จะเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ในสังคมที่แท้จริง เด็กจะค่อยคลายเอาการถือเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง และเริ่มที่จะเข้าใจว่าในสังคมที่แท้จริงจะต้องมีการติดต่อกันและกัน จะต้องพึ่งพาอาศัยกันเป็น

ระยะที่สาม การยอมรับนับถือระหว่างกัน ระยะนี้เป็นพัฒนาการขั้นสุดท้ายด้านสังคมที่เรายอมรับนับถือผู้อื่นว่ามีความสำคัญเท่าๆ กัน มีภาวะเป็นสมาชิกของสังคมเหมือนกันมีความคิดอ่านเป็นของตนเอง แทนที่จะนับแต่ความคิดเห็นของตัวเองเป็นหลักแต่อย่างเดียวก็นับถือความคิดเห็นของผู้อื่นมาพิจารณาด้วยเสมอไป

2) การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของวัยรุ่น

ลักษณะนิสัยโดยทั่วไปของวัยรุ่นจากการศึกษาของ เฮอร์ลิค. (นิลบล เจริญพีช. 2550 : 65-67 ; อ้างอิงจาก Horlock. n.a.) พบว่า แม้วัยรุ่นแต่ละคนจะมีบุคลิกภาพต่างกัน แต่สามารถสรุปลักษณะนิสัยโดยทั่วไปได้ดังนี้

1. ลักษณะนิสัยแปรเปลี่ยนจากเดิมและมีความแปรปรวนในระหว่างช่วงวัยรุ่น
2. มีความผูกพันมากกับกลุ่มเพื่อน จะเห็นได้ชัดจากกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบขัดระเบียบวินัยของผู้ใหญ่หรือกฎเกณฑ์ทางสังคม

ลักษณะสำคัญของวัยรุ่นที่เปลี่ยนไปจากวัยเด็ก ได้แก่

1. ชอบแสดงออกเพื่อให้เป็นจุดเด่น เช่น ร้องรำทำเพลงตลอดคืน ชอบตะโกนส่งเสียงดัง

2. มีมโนภาพแห่งตนและความไฝ่ฝันสูง แสดงออกโดยการแสดงความเพ้อฝันและการเข้าพวกกับคนที่ตนเทิดทูน เพื่อให้วัยรุ่นเขียนถึงคนที่ต้องการที่จะเป็นในอนาคตเมื่อโตขึ้นพบว่าวัยรุ่นต้องการเป็นเหมือนพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียง หนุ่มสาวที่มีเสน่ห์เป็นที่นิยมของสังคมและผู้ที่วัยรุ่นวาดจินตนาการขึ้นเอง นอกจากนี้ยังพบว่ายิ่งอายุมากขึ้น วัยรุ่นจะนิยมคนที่ห่างไกลจากครอบครัวออกไปยิ่งขึ้น มีความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมต่างกัน โดยพวกที่มาจากฐานะครอบครัวปานกลาง มีมโนภาพแห่งตนสูงกว่าวัยรุ่นจากครอบครัวผู้มีรายได้น้อย วัยรุ่นพวกแรกตั้งความหวังไว้สูง จึงมีการวางแผนชีวิต เช่น ต้องการแต่งงานในอายุสูงขึ้น และวางแผนเก็บเงินทองให้มากขึ้น เพศเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในประเภทของความไฝ่ฝัน

วัยรุ่นชายต้องการเป็นนักกีฬาที่เก่งแต่วัยรุ่นหญิงต้องการเป็นคนที่ยื่นหนังสือเก่ง และต่างนิยมชื่นชมยินดีในผู้ที่มีความสามารถหรือผู้ดีเด่น

3. อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายไม่มั่นคง จะพบวัยรุ่นที่ทำนายอารมณ์ยากเสมอ เพราะมีอารมณ์เปลี่ยนง่ายเป็นลักษณะเฉพาะวัย มีการแสดงออกที่ต่างกันในเวลาใกล้เคียงกันระหว่างความสุขกับความทุกข์ การดีใจและการเสียใจ ความพอใจร่าเริงและความสลดหดหู่ ความเห็นแก่ตัวและความเอื้อเฟื้อ การเก็บตัวและการเข้ากลุ่ม ความดื้อดึงและการยอมผ่อนปรน ความกระตือรือร้นและการหมดความสนใจ การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์เป็นไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

4. ความแตกต่างในบทบาททางเพศ วัยรุ่นชายและหญิงมีบุคลิกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศต่างกัน เป็นผลจากความรู้สึกในความแตกต่างในเพศของตนเอง นอกจากนี้ความสนใจระหว่างหญิงและชายต่างกัน วัยรุ่นหญิงสนใจเรื่องความงาม ความร่วมมือและช่วยเหลือกัน นิยมชมชื่นลักษณะนิสัยประเภทกิริยามารยาทดี สุภาพ มีความเกรงใจ และความยกย่องผู้อื่น ส่วนวัยรุ่นชายให้ความสำคัญในเรื่องของวัตถุ เช่น เงิน ทรัพย์สิน เสื้อผ้า นิยมผู้มีบุคลิกลักษณะท่าทาง การแต่งกาย ประณีต และหน้าตาดี ความคิดเห็นเหล่านี้ย่อมทำให้ทั้งวัยรุ่นชายและหญิงพยายามปรับปรุงบุคลิกภาพของตนให้เป็นไปตามความนิยมของตนและเพศตรงข้าม จึงทำให้ชายและหญิงมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

5. ความคงที่ของบุคลิกภาพเดิม วัยรุ่นมิใช่จะเป็นวัยที่มีแต่ความเปลี่ยนแปลง บุคลิกส่วนใหญ่จะคงรูปเดิม ซึ่งทำให้เด็กวัยรุ่นแต่ละคนมีความแตกต่างกัน การศึกษาของนักจิตวิทยาหลายคนแสดงข้อสรุปคล้ายคลึงกันนั่นก็คือ บุคลิกภาพที่พัฒนาตั้งแต่วัยเด็กมักไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงบุคคลเติบโตขึ้น ลักษณะนิสัยที่พัฒนาในวัยเด็กมักจะคงอยู่เมื่อโตขึ้น แม้จะมีความแปรปรวนบ้างระหว่างช่วงของการพัฒนา

บุคลิกภาพส่วนมากกล่าวได้ว่าเปลี่ยนแปลงในช่วงวัยรุ่น มักเป็นไปในลักษณะของระดับหรือความรุนแรงของลักษณะนิสัยอย่างเดียวกันมากกว่า การเปลี่ยนแปลงจากนิสัยหนึ่งไปสู่อีกลักษณะนิสัยหนึ่งที่แตกต่างกัน เช่น เด็กที่มีความเห็นแก่ตัวมากและก้าวร้าวมาก เมื่อถึงวัยรุ่นจะเห็นแก่ตัวน้อยลง และลดความก้าวร้าวลง การเปลี่ยนแปลงรูปแบบนี้มีให้เห็นมากกว่ากรณีของเด็กเห็นแก่ตัวเปลี่ยนเป็นคนใจกว้าง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เมื่อถึงวัยรุ่น

6. ความต้องการจำเป็น (Basic Needs) ทางบุคลิกภาพของวัยรุ่น ความต้องการจำเป็นพื้นฐานของวัยรุ่นมีส่วนใกล้เคียงกับของวัยเด็ก แต่มีความแตกต่างในเรื่องความมากน้อยและการแสดงออกของความต้องการจำเป็นในแต่ละเรื่องตามวัยที่เปลี่ยนไป สิ่งที่ยุวัยนี้ต้องการ ได้แก่ ความห่วงใยและยกย่องบูชา นอกจากนี้ยังต้องการความเป็นเจ้าของ วัยรุ่นเป็นช่วงที่เริ่มออกห่างจากครอบครัว และเพื่อนเพศเดียวกันจึงต้องการความรู้สึกของการมีกลุ่มหมู่ที่เขาสามารถกลับไปแสวงหาความพึงพิงทางจิตใจได้ ความรักความเมตตา วัยรุ่นต้องการความรักจากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ครู และคนอื่น ๆ มากเท่าเดิม แต่ต้องการการแสดงออกที่ต่างจากเดิม แทนการแสดงออกด้วยการสัมผัสกอดรัด วัยรุ่นต้องการความเข้าใจ ความหวังดีความเอื้ออาทร ห่วงใยและยกย่องบูชา

นอกจากนี้ยังต้องการความรักจากเพื่อนต่างเพศความรักของวัยรุ่นมีลักษณะรุนแรงเต็มไปด้วยความหลงใหลใฝ่ฝัน ยอมทุ่มเท ความต้องการความเป็นอิสระ เป็นความต้องการที่สำคัญมากในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยเตรียมความพร้อม และฝึกหัดความเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นต้องการโอกาสมากขึ้นในการเลือกและตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา แต่เนื่องจากยังมีประสบการณ์น้อย จึงยังต้องการการแนะนำจากผู้ใหญ่ ความต้องการความสำเร็จ เป็นทั้งสิ่งท้าทายและแรงจูงใจให้วัยรุ่นเลือกที่จะทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ความสามารถของตนเองและเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับตน

3) ความแตกต่างระหว่างเพศของวัยรุ่น

ในสังคมโดยทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมเชิงอนุรักษ์นิยมมักกำหนดบทบาทของเพศชายและเพศหญิงไว้แตกต่างกัน เช่น เพศชายมักทำกิจกรรมที่โลดโผนและใช้กำลังมากหรือแสดงความคิดเห็นได้บ้าง เพศหญิงต้องสงบเสถียร เพศชายได้ประสบการณ์จากการเล่นเชิงเครื่องยนตร์กลไก แต่เพศหญิงกลับสัมผัสกับตุ๊กตาที่สดสวย การเย็บปักถักร้อย ความแตกต่างในเชิงบทบาทระหว่างเพศเช่นนี้ ย่อมทำให้บุคคลที่มีเพศต่างกันได้รับโอกาสแสดงออกที่แตกต่างกัน (ณัฐพงษ์ เจริญทิพย์. 2539 : 173) ความแตกต่างที่เกิดขึ้นมาจากสาเหตุการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งจะมีพัฒนาการทางกายในทุกด้าน แต่จะปรากฏให้เห็นได้ชัดเจนที่สุด ได้แก่ การเพิ่มขึ้นของส่วนสูง น้ำหนัก กำลังกาย และการเปลี่ยนแปลงทางเพศซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ส่วนสูงและน้ำหนัก อัตราการเจริญเติบโตที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี พบว่าเด็กชายจะมีส่วนสูงเพิ่มขึ้นมากที่สุดในช่วงอายุ 12 – 13 ปี เด็กหญิงจะมีส่วนสูงเพิ่มมากที่สุดในช่วงอายุ 10 – 11 ปี สำหรับน้ำหนักพบว่า เด็กชายมีน้ำหนักเพิ่มมากที่สุดในช่วงอายุ 12 – 13 ปี และเด็กหญิงจะมีน้ำหนักเพิ่มมากที่สุดในช่วงอายุ 11 – 12 ปี

2. กำลังกายและความแข็งแรง ในวัยรุ่นพัฒนาการของกล้ามเนื้อที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะมีผลให้เด็กมีกำลังกายและความแข็งแรงเพิ่มขึ้น และเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงด้านกล้ามเนื้อของเพศชายมากเพศหญิงประกอบกับเด็กชายชอบออกกำลังกายอยู่เป็นนิจ ทำให้เขามีความแข็งแรงมากกว่าเพศหญิง ความแข็งแรงและกำลังกายของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับอวัยวะภายในบางอย่าง เช่น หัวใจ ปอด ซึ่งจะมีขนาดโตขึ้น หัวใจและปอดของเพศชายจะมีขนาดโตกว่าเพศหญิง จากความแตกต่างนี้เป็นตัวประกอบอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กชายสนใจกิจกรรมที่ใช้กำลัง เช่น กีฬา งานเครื่องจักรกล ส่วนเพศหญิงซึ่งมีกำลังกล้ามเนื้อน้อยกว่าจะมีปัญหาในกิจกรรมที่ใช้กำลังกายมาก ทำให้เพศหญิงหันมาสนใจการเย็บปักถักร้อย ความสวยงาม ซึ่งเป็นงานฝีมือที่อาศัยความละเอียดอ่อนมาทดแทน

3. การเจริญและเปลี่ยนแปลงทางเพศ พัฒนาการทางเพศในระย่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงสองลักษณะซึ่งเกิดควบคู่กันเสมอคือ การเจริญเติบโตของอวัยวะเพศและการทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ เช่น ในเพศชายลึงค์จะใหญ่ขึ้น มีการหลั่งน้ำกาม ส่วนเพศหญิงไข่จะเจริญเต็มที่ มีโลหิตประจำเดือนและพร้อมจะมีบุตรเราเรียกลักษณะทางเพศซึ่งเปลี่ยนไปนี้ว่า ลักษณะประจำเพศ ประถมภูมิ (Primary Sex Characteristics) และในขณะเดียวกันก็มีการเปลี่ยนแปลงทางเพศอีก

อย่างหนึ่งควบคู่กันไปด้วยคือเริ่มมีการเปลี่ยนแขน ขา รักแร้มีหนวดเครา เสียงแตก ในเพศหญิงจะมีหน้าอกอวบ ตะโพกผาย มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ ที่รักแร้ และระดับเสียงต่ำลง เราเรียกลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงนี้ว่าลักษณะประจำเพศทุติยภูมิ (Secondary Sex Characteristics)

จากความแตกต่างของพัฒนาการทางร่างกายและวุฒิภาวะทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในแต่ละเพศหรือในแต่ละบุคคล อาจทำให้เกิดความวิตกกังวลหรือก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นได้ วัฒนธรรมมีส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่าชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลังหรือชายเป็นผู้นำหญิงเป็นผู้ตามหรือผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนผู้หญิงเป็นผู้อ่อนแอหรือกิจกรรมบางอย่างทำได้เฉพาะผู้ชายสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

4) การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่น

เยาวชนของประเทศไทยที่อายุ 15 – 19 ปี ซึ่งมีประมาณ 5.4 ล้านคนจากประชากรทั้งหมด 62.1 ล้านคน (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543) เป็นช่วงที่อยู่ในระยะวัยรุ่นซึ่งเขาจะพยายามค้นหาตัวเองเพื่อเห็นภาพตัวเองและกำหนดแนวชีวิตของตนเอง การค้นหาตัวเองหรือเรียกว่าการแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน (Identity) ซึ่งจะเกิดขึ้นเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับพัฒนาการขั้นต้น ๆ ในวัยเด็กว่าได้ผ่านพ้นวิกฤตขัดแย้ง (Crisis) ต่าง ๆ มาด้วยดีหรือไม่ ถ้าผ่านพ้นวิกฤตขัดแย้งในระยะต้นมาด้วยดี จะมีส่วนช่วยให้เด็กค้นพบตนเองและเห็นภาพตัวเองได้เร็วและสามารถกำหนดชีวิตตนได้ในทางตรงข้ามถ้าเด็กมีพื้นฐานการพัฒนาในระยะวัยต้น ๆ ไม่ดี ก็เกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง (Role Confusion) มาร์เซีย (Marcia) ได้ให้รายละเอียดในการพัฒนาด้านเอกลักษณ์ของวัยรุ่นออกเป็น 4 กลุ่ม (ประสาธ อิศรปริดา, 2541 : 85) ดังนี้

1. ภาวะเอกลักษณ์สับสน (Identity Diffusion) เป็นภาวะที่เด็กยังไม่สามารถสรุปได้ว่าเขาจะเป็นอย่างไร เขาต้องการทำอะไร เขายังไม่มีทิศทางที่แน่นอน ยังไม่สนใจที่จะแสวงหาความเป็นไปของตนเองในอนาคต เขามีลักษณะที่ว่าชีวิตข้างหน้าจะเป็นอย่างไรก็เป็นไป ปล่อยให้ไปตามน้ำ ไม่คิดถึงอนาคต

2. ภาวะอยู่ระหว่างเลือกเอกลักษณ์ (Moratorium) เป็นภาวะที่บุคคลกำลังพิจารณาเลือกเอกลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งมาเป็นแบบอย่าง แต่ยังไม่ได้ตัดสินใจเป็นช่วงที่ยังลังเล (Delay) ที่จะผูกมัดตัวเองกับการดำเนินชีวิตในแนวใดแนวหนึ่ง

3. ภาวะเลือกเอกลักษณ์ตามแบบบุคคลที่มีความสำคัญ (Foreclosure) เป็นสภาพการที่วัยรุ่นยังไม่ได้ศึกษาหรือพิจารณาตัวเองแบบทั้งหลายแต่ได้ตัดสินใจผูกมัดตัวเองกับเป้าหมาย ค่านิยม และวิถีชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยยึดตามแบบอย่างบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นหลัก เช่น ดารา นักกีฬา นักการเมือง ที่เขาเห็นว่าประสบความสำเร็จ

4. ภาวะเอกลักษณ์สัมฤทธิ์ (Identity Achievement) เป็นภาวะที่วัยรุ่นได้ค้นพบตัวเองและได้ตัดสินใจเลือกวิถีชีวิตตนเองหลังจากได้พิจารณาทางเลือกของตัวแบบทั้งหลายดีแล้ว

5) อิทธิพลที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดการเลียนแบบ

1. ความเลื่อมใสศรัทธาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เด็กไปเห็นสิ่งที่ตนนิยมชมชอบก็จะทำให้เกิดความต้องการอยากได้สิ่งนั้นมาเป็นของตน เมื่อไม่ได้สิ่งที่ตนต้องการ เขาก็จะใช้ความฝันว่าได้สิ่งนั้นมาแล้ว เขาทำอย่างไรต่อสิ่งนั้นบ้าง เป็นต้น

2. เกิดจากบุคคลที่ตนเองนิยมชมชอบ เช่น ความนิยมของวัยรุ่นต่อดารานักร้อง ดาราภาพยนตร์ นักกีฬา เด็กวัยรุ่นถึงจะมีบุคลิกในการนิยมของตนเอง ความนิยมต่อบุคคลนั้นจะเป็นแนวทางให้เด็กเกิดความเพื่อฝันทะเยอทะยาน ที่จะมีชีวิตหรืออาชีพเหมือนบุคคลที่เขาได้ให้ความนิยม และจะเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของเด็กต่อไป

3. อิทธิพลจากภาพยนตร์ ภาพยนตร์เป็นสิ่งที่มียุทธิพลมากในปัจจุบันที่จะชักนำจิตใจเด็กให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาต่อสถานที่บุคคล อาชีพ ฯลฯ ทำให้เด็กมีความคิดเพื่อฝันทะเยอทะยาน

4. เสียงดนตรี วัยรุ่นถึงแม้จะมีอารมณ์มุทะลุสุด แต่ก็เป็นผู้ที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย มักจะคล้อยตามการชักชวน เสียงดนตรีจะทำให้วัยรุ่นตกอยู่ในห้วงแห่งความฝันและเห็นเป็นความฝันที่มองเห็นแต่ความสำเร็จ

แบรนด์เอจ. (อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์. 2543 : 87-90 ; อ้างอิงจาก Brand age.) ได้กล่าวถึง วัฒนธรรมวัยรุ่นในสมัยปัจจุบัน จะแสดงออกด้วยการนิยมในดนตรีและการเดินร่าอันร้อนแรง รสนิยมเช่นนี้ขัดกับความรู้สึกของสังคมอยู่ไม่น้อย การแต่งตัวและการไว้ผมตามสมัยนิยมก็เป็นสิ่งซึ่งผู้ใหญ่ในสังคมไม่เห็นด้วย ภาษาที่เด็กใช้ก็เป็นภาษาใหม่ๆ แปลก ๆ บางกลุ่มก็ใช้ภาษาซึ่งรุนแรง และมีการโจมตีสังคมอยู่ด้วย ส่วนพฤติกรรมโดยทั่วไป ก็ได้แก่การแสวงหาความสนุกอย่างไม่มีขอบเขต การส่งเสียงดัง ขาดความสำรวมในกริยามารยาท สรุปลักษณะของวัฒนธรรมวัยรุ่นไม่เป็นตามวัฒนธรรมใหญ่ของสังคม บางอย่างก็ขัดแย้งกับวัฒนธรรมใหญ่เป็นอันมาก ผู้ใหญ่ในสังคมหลายท่านจึงไม่เห็นด้วยกับวัฒนธรรมวัยรุ่น

อิทธิพลของวัฒนธรรมวัยรุ่นกับอิทธิพลของครอบครัว บิดามารดาที่ไม่ได้พิจารณาปัญหาอย่างลึกซึ้ง อาจเข้าใจว่าวัฒนธรรมวัยรุ่นมีอิทธิพลเหนือบุตรของตนอย่างมาก และอาจทำลายอิทธิพลของครอบครัวให้หมดสิ้นลงได้ ตัวอย่างเช่น เด็กผู้ชายต้องการไว้ผมยาวตามวัฒนธรรมของเขา ไม่ว่าโรงเรียนหรือผู้ปกครองจะห้ามปรามอย่างไร เด็กวัยรุ่นก็ยังไม่เชื่อฟัง ถ้ามีโอกาสไว้ผมยาวเมื่อไรเป็นไฉนเมื่อไร ถ้าวัยรุ่นไม่ทำเช่นนั้นเขาจะมีความลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมวัยรุ่นด้วยกัน เขาจึงเชื่อฟังหมู่พวกของเขามากกว่าครูและผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องนี้

วัยรุ่นเป็นวัยที่เด็กคบค้าสมาคมระหว่างเพื่อนรุ่นเดียวกันมากที่สุด เป็นวัยที่เด็กออกจากบ้านมากกว่าปกติ และเป็นวัยที่เด็กกำลังต้องการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับตน เด็กจะไม่เรียนเฉพาะที่โรงเรียน หรือที่บ้านเท่านั้น แต่เด็กจะเรียนรู้จากสื่อมวลชน จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่สังคมจัดขึ้น และที่สำคัญที่สุดก็คือ วัยรุ่นจะเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากพวกเดียวกัน เด็กในวัยนี้จะรวมกลุ่มกันอย่างหลวม ๆ ด้วยการประพฤติปฏิบัติอย่างเดียวกัน หรือยึดถือวัฒนธรรมชนิด

เดียวกัน ซึ่งจะทำให้มองเห็นลักษณะของคนในวัยนี้แตกต่างกับคนวัยอื่นอย่างเห็นได้ชัด ในแง่ของการสร้างวัฒนธรรมนั้น วัยรุ่นจึงไม่มีองค์การ ไม่ระบบ เป็นแต่เพียงการเอาอย่างกันต่อ ๆ ไปเท่านั้น ใครคิดอะไรขึ้นใหม่ ถ้าเป็นที่ถูกใจ เด็กก็จะยอมรับมาปฏิบัติ เพื่อนรุ่นเดียวกันเห็นเข้าก็เอาอย่างกันเป็นทอด ๆ จนแพร่หลายไปยังทุกส่วนทุกตอนของประเทศ และบางอย่างก็แพร่หลายไปยังทั่วโลก สื่อมวลชนที่มีประสิทธิภาพสูงก็มีส่วนช่วยให้วัฒนธรรมของวัยรุ่นเผยแพร่ได้อย่างกว้างขวาง และรวดเร็วมากขึ้น ต่อมาเมื่อวัยรุ่นเริ่มคบหาสมาคมกันมากขึ้น เริ่มออกไปคบหาสมาคมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันเป็นจำนวนมาก จึงเกิดการรวมพวกเป็นฝูงชนวัยรุ่นขึ้นทำให้วัยรุ่นได้รับความอบอุ่นทางอารมณ์ และสนองความต้องการทางสังคมของเด็กในวัยนี้เป็นอย่างดี วัยรุ่นจึงชอบรวมกลุ่มวัยรุ่น บางพวกที่รวมตัวกันอย่างเป็นพิธี และมีระบบงานที่รัดกุม มีระเบียบ มีการรับสมาชิกเป็นทางการ มีโครงการและมีกิจกรรมซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์การ ซึ่งองค์การ หรือสมาคมหลายอย่างของวัยรุ่นมักจะได้รับการสนับสนุนจากสถาบันทางสังคม หรือหน่วยงานราชการบางแห่งด้วย นอกเหนือไปจากฝูงชนวัยรุ่น และองค์การ หรือสมาคมวัยรุ่นแล้ว เด็กก็จัดกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการขึ้นอีกประเภทหนึ่ง คือ กลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่ไม่มีระบบงาน ไม่มีระเบียบพิธี แต่เป็นการรวมกลุ่มของคนที่มีนิสัยเหมือนกัน หรือมีรสนิยมตรงกัน หรือมีผลประโยชน์ร่วมกันบางอย่าง กลุ่มเพื่อนอาจเกิดจากการอยู่ใกล้เคียงกัน จึงทำให้ไปมาหาสู่กันได้โดยสะดวก หรือเกิดจากความสนใจที่เหมือน ๆ กัน จึงปรึกษาหารือกัน และทำกิจกรรมบางอย่างด้วยกัน หรือเกิดจากบุคลิกภาพที่คล้ายคลึงกัน จึงรวมกลุ่มกันได้อย่างรวดเร็วและราบรื่น

สรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเรียนรู้มากที่สุด จะมีเรียนรู้ค่านิยม วัฒนธรรม รวมทั้งเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากในสังคม ดังนั้นบุคคล องค์การสังคม และสถาบันสังคมหลายอย่างจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของวัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้ (ปรีชา สุกใส. 2541 : 14-15)

1. ครอบครัว ถือเป็นสถาบันสังคมอันแรก และอันที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการสร้างค่านิยมให้แก่วัยรุ่น ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นหน่วยแรกที่อบรมสั่งสอนพฤติกรรมสังคมให้แก่คนตั้งแต่เกิด ถึงแม้เด็กจะเติบโตขึ้นก็ยังอาศัยอยู่กับครอบครัว และได้รับการอบรมจากครอบครัวเป็นประจำ แม้แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และแยกตนไปสร้างครอบครัวใหม่แล้ว ก็ยังมีความผูกพันกับบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวเดิมอยู่ สิ่งใดที่ครอบครัวอบรมสั่งสอนไว้หรือสิ่งใดที่ครอบครัวเรียกร้องย่อมมีผลต่อการปฏิบัติของคนอยู่ไม่มากนัก

2. วัฒนธรรมของสังคม สิ่งต่าง ๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติอยู่โดยทั่วไป ไม่ว่าจะระเบียบแบบแผนอย่างใด ไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร ย่อมมีอิทธิพลต่อค่านิยม และพฤติกรรมการแสดงออกของคนในสังคมอยู่ไม่น้อย รวมทั้งการมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของคนในสังคมด้วย เช่น ในสมัยใดสังคมใดที่วัฒนธรรมการแต่งกายแบบญี่ปุ่นเข้ามามีอิทธิพลย่อมมีผลให้คนในสังคมมีพฤติกรรมการแต่งกายที่แสดงออกมาในแนวญี่ปุ่นเช่นกัน

3. สังคมวัยรุ่นและกลุ่มเพื่อน การคบหาสมาคมกับเพื่อนในวัยรุ่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อนสนิท หรือการทำกิจกรรมอื่น ๆ ในสังคมวัยรุ่น ผลที่เด็กได้รับอันหนึ่งก็คือการเรียนรู้และการ

ยอมรับค่านิยม และพฤติกรรมต่างๆ จากกิจกรรมนั้นๆ ส่วนเพื่อนหรือสังคมวัยรุ่นจะมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของเด็กอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคลกลุ่มเพื่อนสนิทและองค์กรเยาวชนบางอย่าง มักมีอิทธิพลมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดบางอย่างให้แก่เด็กวัยรุ่นได้

4. สื่อมวลชน เด็กวัยรุ่นในสมัยปัจจุบันได้รับความรู้ และความคิดจากสื่อมวลชนเป็นอันมาก ในบางกรณีเด็กก็ยอมรับเอาความรู้และความคิดเหล่านั้นไปยึดถือเป็นค่านิยมบางประการของตน การโฆษณาสินค้าโดยอาศัยสื่อมวลชน ก็มีส่วนทำให้เกิดค่านิยมบางอย่างแก่เด็กวัยรุ่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุด ได้แก่ ค่านิยมหรือสมัณิยมในการแต่งกาย การไว้ผม และการเสริมความงาม สมัณใดที่เห็นว่าการแต่งกายแบบเสื้อเส้นเดี่ยว กางเกงขาบานเป็นที่นิยม สื่อมวลชนมักนำความคิดเช่นนี้ออกไปเผยแพร่ นักธุรกิจและนักแสดงก็ช่วยกระพือค่านิยมแบบนี้ออกสู่สังคม คนในสังคมโดยเฉพาะวัยรุ่น และวัยรุ่นหนุ่มสาวจึงเปลี่ยนรสนิยมไปด้วย เพราะอาจเห็นว่าเป็นสิ่งที่สวยงาม ใคร ๆ ก็ใส่กัน ถือเป็นเรื่องธรรมดา ถึงแม้ว่าบางครั้งการแต่งกายดังกล่าวอาจไม่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของแต่ละคน หรือไม่เหมาะสมกับสังคมของเราก็ตาม ซึ่งบางที่สื่อมวลชนอาจไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มขึ้นเอง แต่สื่อมวลชนก็เป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะเผยแพร่ค่านิยมให้แพร่หลายได้มาก

1.6 ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่น

วัฒนา พัทธราวิช. (2534 : 25) กล่าวว่า วัยรุ่นมักชอบการรวมกลุ่มกันเป็นฝูงชนหรือเป็นกลุ่มเพื่อน และมักทำอะไรเหมือน ๆ กัน การแต่งกายถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมวัยรุ่น และหนุ่มสาว ซึ่งคนในสมัยนี้มีความจำเป็นต้องปฏิบัติตาม เด็กวัยรุ่นจึงยอมรับแบบของเครื่องแต่งกายตามสมัณนิยมอย่างเสียไม่ได้ เพราะวัยรุ่นย่อมอยากทำตามเพื่อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าความนิยมของคนในสมัยนั้นจะมีความหลากหลายมากเพียงใด เขาก็มักต้องการจะเอาอย่างให้ได้มากเท่านั้น

แบบของเครื่องแต่งกายเป็นจำนวนมาก มักจะเกิดจากการออกแบบจากต่างประเทศ ซึ่งการแต่งกายนั้นอาจเหมาะสมกับสังคมหนึ่ง แต่เมื่อสื่อมวลชนนำมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง คนในสังคมอาจยอมรับไปใช้โดยมิได้คำนึงว่าจะขัดแย้ง หรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมของตนหรือไม่ ซึ่งตามปกติแล้ว ผู้ใหญ่ย่อมมีความคิดที่จะรักษาแบบแผนดั้งเดิม จึงไม่เห็นด้วยกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ถ้าความเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ผิดไปจากวัฒนธรรมมากนัก ผู้ใหญ่ก็จะไม่ปฏิเสธ แต่เมื่อใดที่การแต่งกายนั้นขัดแย้งกับความคิดของตนมาก เมื่อนั้นผู้ใหญ่ก็จะต่อต้านและปราบปราม ถึงจะต่อต้านอย่างไร เด็กวัยรุ่นก็มักจะไม่วินิจฉัยทำตาม เพราะเห็นว่าคุณค่าของตนถูกต้อง ซึ่งความขัดแย้งต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ตามการเปลี่ยนแปลงของสมัณนิยม

วิจิตร อาวะกุล . (2539 : 74) ได้กล่าวถึง ปัญหาการแต่งกายกับวัยรุ่น ไว้ดังต่อไปนี้

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจเรื่องการแต่งกายเป็นพิเศษ เพื่อทำให้ตนเป็นที่ยอมรับ ดังนั้นจึงพยายามที่จะทำให้ตนทันสมัยนิยม จึงทำให้เกิดปัญหาแก่ตนหลายประการ ได้แก่

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอยู่บ่อย ๆ ย่อมทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สำหรับรายที่ผู้ปกครองฐานะไม่ดี เด็กจะแต่งตัวตามใจตนเองไม่ได้ แม้แต่รายที่ผู้ปกครองฐานะดีก็ยังมีข้อจำกัด เพราะเห็นว่าการแต่งตัวมากเกินไปก่อให้เกิดนิสัยสุรุ่ยสุร่าย เด็กวัยรุ่นทั้งชายหญิงมักเจียดเงินจำนวนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการแต่งกาย บางคนเลือกใช้เสื้อผ้าราคาแพง ทำให้ต้องงดเว้นการกระทำอย่างอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพของตน

2. ปัญหาทางสังคม เด็กที่ไม่แต่งกายตามสมัยนิยม ย่อมเข้ากับเพื่อนฝูงได้ยาก แต่ในกรณีที่แต่งกายตามสมัยนิยม ก็จะทำให้ถูกผู้ใหญ่ว่าหาได้ด้วย

3. ปัญหาทางครอบครัว เด็กวัยรุ่นย่อมมีปัญหากับผู้ปกครองหลายเรื่อง การแต่งกายก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง เด็กมักคิดว่าเขาโตแล้ว ควรจะมีเสรีภาพในการตัดสินใจตามสมควร แต่ในขณะที่การแต่งกายมีผลต่อเนื่องกับค่าใช้จ่าย ผู้ปกครองจึงยกเหตุผลทางการเงินมาเป็นข้อห้าม เพราะภาวะเศรษฐกิจย่อมบีบรัดทุกคนไม่ให้ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

4. อิทธิพลของการโฆษณาปัญหาของการแต่งกาย และการเสริมความงามมักเกิดจากอิทธิพลของการโฆษณา พ่อค้าย่อมส่งเสริมสินค้าของตนด้วยวิธีการโฆษณามากมาย บางกรณีโฆษณาเกินความจริง และมีวิธีจูงใจอย่างแนบเนียน ทำให้คนทั่วไปมองสินค้าธรรมดาเป็นของมีค่าเกินความจริง คนที่ถูกชักจูงด้วยการโฆษณามักยอมสละเงินเพื่อซื้อสิ่งที่มีจำเป็นได้คราวละมาก ๆ การโฆษณาที่มีประสิทธิภาพสูง ย่อมชักจูงให้คนหันไปใช้เครื่องแต่งกายชนิดใดชนิดหนึ่ง เด็กวัยรุ่นย่อมเอาอย่างกันเป็นนิสัยอยู่แล้ว ถ้าเห็นคนวัยเดียวกันแต่งตัวหรือใช้เครื่องสำอางอย่างไร ก็มักทำตามกันไปโดยไม่ไตร่ตรองเท่าที่ควร สินค้าที่มีการโฆษณามาก ๆ จึงมีราคาสูงผิดปกติ เมื่อเด็กซื้อสินค้าประเภทนี้มาใช้ ปัญหาเศรษฐกิจก็มักตามมาด้วย

1.7 ลักษณะและสัมพันธภาพในครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันเก่าแก่และจำเป็นที่สุดของมนุษย์ ครอบครัวจึงมีหน้าที่แบบต่าง ๆ หน้าที่ของครอบครัว หมายถึง งานที่ครอบครัวพึงปฏิบัติเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่สมาชิกในครอบครัว เพื่อให้สมาชิกในครอบครัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งได้มีผู้อธิบายหน้าที่ของครอบครัวไว้ดังนี้

ปรีชา สุกใส. (2541 : 26 - 27) ได้อธิบายหน้าที่ของครอบครัวไว้ดังนี้

1. สร้างสรรค์สมาชิกใหม่ (Reproduction) เพื่อให้สังคมดำรงอยู่ได้ เพราะสังคมจะต้องมีสมาชิกใหม่แทนสมาชิกเดิมที่ตายไป หน้าที่นี้สำคัญมากถ้าไม่มีการสร้างสรรค์สมาชิกใหม่สังคมนั้นๆ จะต้องสูญหายไป การมีสมาชิกใหม่ก็ต้องมีให้สมดุลกับทรัพยากรภายในบ้าน ภายในประเทศ คือไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไป ถ้ามีมากเกินไปจนไปจนทรัพยากรภายในประเทศไม่อาจอำนวยสังคมก็ยากลำบาก และเกิดปัญหาต่างๆ เช่น ยาเสพติด อาชญากรรม เป็นต้น แต่ถ้าไม่มีสมาชิกน้อยเกินไป สังคมนั้นก็อาจจะประสบปัญหาขาดแคลนกำลังคน

2. บำบัดความต้องการทางเพศ (Sexual gratification) ซึ่งจะออกมาในรูปของการสมรส เป็นการลดปัญหาทางเพศบางอย่าง เช่น การข่มขืน การสมรสจึงเป็นสิ่งจำเป็นในสังคมที่มีการจัดระเบียบ เพราะการสมรสเป็นวิธีการหนึ่งที่สังคมเข้ามาควบคุมความสัมพันธ์ให้อยู่ในขอบเขต แต่ไม่ได้หมายความว่าความต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศแต่อย่างใดเลย จะต้องทำให้มนุษย์มีครอบครัวเสทอไป เพราะมนุษย์มีทางเลือกออกทางอื่นๆ ได้โดยไม่ต้องมีครอบครัว เพราะการสมรสให้มากกว่าความพอใจในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ

3. เลี้ยงดูผู้เยาว์ให้เติบโตขึ้นในสังคม (Maintenance of immature children or raising the young) จะเห็นได้ว่าไม่มีสถาบันไหนทำหน้าที่นี้ได้ดีกว่าสถาบันนี้ เพราะความรักและความอบอุ่น เด็กจะหาที่อื่นใดเสมือนครอบครัวนั้นยากมาก พ่อแม่ส่วนใหญ่มีความรักลูกย่อมจะประคับประคองลูกของตนอย่างดี แม้จะยากจนก็ตาม ครอบครัวจึงเลี้ยงดูบุตรตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งเติบโตใหญ่ การเลี้ยงดูที่อื่นแม้ว่าจะทำได้ แต่จะพบปัญหาด้านจิตใจนั้นมีการพัฒนาช้ากว่าเด็กที่เติบโตมาในครอบครัวที่อบอุ่น

4. การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ครอบครัวเป็นแหล่งการอบรมเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด เป็นสถาบันที่เตรียมตัวให้เด็กออกไปเผชิญกับสังคมภายนอก ครอบครัวช่วยอบรมให้เด็กรู้จักกฎเกณฑ์ ค่านิยม แบบของความประพฤติ เป็นสถานที่ที่สอนให้เด็กรู้จักปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม วิธีการอบรมก็ทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

5. กำหนดสถานภาพ (Social placement) เราก็ได้ชื่อสกุลจากครอบครัว ซึ่งส่วนมากก็เปลี่ยนได้ในเวลาต่อมา โดยเฉพาะถ้าเป็นหญิง เมื่อแต่งงานไปแล้วก็เปลี่ยนตามชื่อสกุลสามี สถานภาพตำแหน่งที่ครอบครัวให้นี้ทำให้เรารู้ว่าเราเป็นใคร อยู่กับคนกลุ่มไหน และสถานภาพดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่

ธัญญา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (2540 : 9) อธิบายว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง สัมพันธภาพในครอบครัวตามบทบาทหน้าที่ที่ทุกคนมีต่อคนอื่นๆ ในครอบครัว อันจะมีผลทำให้การดำเนินชีวิตในครอบครัวและสังคมราบรื่น

ศศิพัฒน์ ยอดเพชร (2540 :185 - 210) อธิบายว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวตามบทบาทหน้าที่ที่ทุกๆ คนมีต่อคนอื่นๆ ในครอบครัว อันจะมีผลให้การดำเนินชีวิตในครอบครัวและสังคมราบรื่น

นิตยา เฉลิมกุล และคณะ (2542 : 10) อธิบายว่า สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ความผูกพัน ความสนิทสนมใกล้ชิดของคนในครอบครัว การมีกิจกรรมร่วมกัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรักใคร่ผูกพัน ความเข้าใจความรู้สึก ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

จากแนวความคิดของบุคคลดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า สัมพันธภาพในครอบครัว คือ ลักษณะการแสดงออกของสมาชิกภายในครอบครัวที่ปฏิบัติต่อกัน ได้แก่ ความสนิทสนมใกล้ชิดของคนในครอบครัว การมีกิจกรรมร่วมกัน การสื่อสารของคนในครอบครัว โดยมี 2 ลักษณะ คือ สัมพันธภาพ

ที่ดี คือ ในครอบครัวมีความรักใคร่ปรองดองกัน และสัมพันธภาพไม่ดี คือ ในครอบครัวมีความขัดแย้ง มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกัน

1. ลักษณะสัมพันธภาพในครอบครัว

เล็ก สมบัติ (2540 : 195 - 197) อธิบายว่า ลักษณะสัมพันธภาพในครอบครัวประกอบด้วย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา สามีภรรยาเป็นจุดเริ่มต้นของสัมพันธภาพที่สำคัญที่สุดในครอบครัว เพราะถ้าคู่สามีและภรรยามีความรักใคร่เข้าใจซึ่งกันและกัน มีสัมพันธภาพที่ดี พยายามปรับตัวเข้าหากัน ร่วมมือร่วมใจช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ตลอดจนรับผิดชอบและแก้ไขปัญหาต่างๆ ภายในครอบครัวร่วมกัน ย่อมทำให้ครอบครัวมีความราบรื่นมั่นคง สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวพลอยมีความสุข โดยเฉพาะบุตร แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสามีภรรยามีสัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อกัน ไม่มีความรักใคร่ปรองดองกัน ขาดความเข้าใจเห็นอกเห็นใจกัน และขาดความรับผิดชอบร่วมกันแล้ว ย่อมทำให้เกิดความขัดแย้งกันอยู่เสมอ อันอาจจะทำให้ครอบครัวต้องแตกแยกขาดความสุข

2. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตร ความสัมพันธ์นี้มีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา และเมื่อมีการให้กำเนิดบุตรแล้ว ความสัมพันธ์ในครอบครัวก็เพิ่มขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดาและบุตรตามมา

3. ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง เมื่อบิดามารดาให้กำเนิดบุตรคนที่ 2 และคนอื่นๆ มาความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องย่อมเกิดขึ้น สัมพันธภาพระหว่างพี่น้องจะดีหรือไม่จะแนบแน่นเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ในครอบครัวอันประกอบด้วยความสัมพันธ์พื้นฐานและลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา เพราะถ้าบิดามารดามีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยความรักความเข้าใจ ให้ความยุติธรรม ตลอดจนเสริมสร้างความรักใคร่ระหว่างพี่น้องย่อมดำเนินไปได้ด้วยดี มีความรักใคร่ช่วยเหลือป้องกันและกัน

ศศิพัฒน์ ยอดเพชร (2540 : 211) อธิบายว่า ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวประกอบด้วย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา มีความรักใคร่กัน ปรับตัวเข้าหากัน เกื้อกูลกันและกัน รับผิดชอบต่อปัญหาและร่วมกันแก้ปัญหาที่ครอบครัวเผชิญ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก เป็นความผูกพันที่โยงใยมาจากความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา มีความรักใคร่ผูกพัน ห่วงใยกัน คิดถึงจิตใจของกันและกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง มีความรักใคร่ ห่วงใย เกื้อกูล ช่วยเหลือป้องกันซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องจะแน่นแฟ้นย่อมขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ ความยุติธรรม ความรัก ความเข้าใจของพ่อแม่ต่อลูกทุกคนเท่าๆ กันด้วย

จากแนวความคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะสัมพันธภาพในครอบครัวประกอบด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก และความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่

และความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ถ้าครอบครัวใดมีความรักใคร่ ปรับตัวเข้าหากัน เกื้อกูลกัน ห่วงใยกัน คิดถึงจิตใจของกันและกัน ก็จะทำให้ครอบครัวมีความสุข ในทางตรงกันข้ามถ้าครอบครัวใดมีความขัดแย้งกัน ไม่รักใคร่ห่วงใย ไม่เอาใจใส่ต่อกัน ไม่คิดถึงจิตใจของกันและกันก็จะทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข

2. พฤติกรรมที่แสดงถึงสัมพันธภาพในครอบครัว

ปรีชา สุกใส. (2541 : 32-33) กล่าวถึง สัมพันธภาพในครอบครัวไว้ว่า คนเราจะต้องมีความรักความอบอุ่นระหว่างกัน ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีจะต้องมีพฤติกรรมดังนี้

1. ต้องรู้จักเอาใจใส่เอื้ออาทรกัน หมายถึง การดูแลสุขภาพของกันและกัน อาหาร การกิน การเล่าเรียนของบุตร ความสะอาด การใช้จ่ายเงิน การเดินทางไปเรียนหรือไปทำงาน ความทุกข์และความสุขที่ต้องการระบาย
2. ต้องรู้จักคนที่เรารัก บิดามารดาก็ต้องเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับบุตร อุปนิสัยของบุตร รู้ว่าบุตรชอบอะไรหรือไม่ชอบอะไร จุดเด่นจุดด้อยอย่างไร ทุกคนในครอบครัวจะต้องปรับความรู้สึกซึ่งกันและกัน เพื่อให้มีการตอบสนองที่ดีต่อกันและกัน
3. ต้องเคารพซึ่งกันและกัน เช่น การฟังความคิดเห็นของกันและกัน เกรงใจกัน
4. ต้องมีความรับผิดชอบ การไม่มีความรับผิดชอบของบิดามารดา และความไม่ถูกต้องเป็นต้นแบบที่ดีก็เป็นการแสดงความรับผิดชอบ
5. ต้องมีความไว้วางใจกัน ซึ่งจะช่วยให้ครอบครัวมีความสุข ปราศจากความกลัว ความกังวล เป็นที่พึ่งได้
6. ต้องให้กำลังใจซึ่งกันและกัน หมายถึง ให้พลังแก่สมาชิกให้ดำเนินชีวิต ครอบครัวไปอย่างมีความสุข อาจให้กำลังใจโดยคำพูดหรือท่าทางที่ให้การสนับสนุน ชมเชยเมื่อทำสิ่งที่ถูก แนะนำแนวทางในการหาทางออกเมื่อมีปัญหา ไม่ดูต่ำหรือกล่าวโทษว่าเป็นความผิด
7. ต้องให้อภัยซึ่งกันและกัน สมาชิกในครอบครัวอยู่ด้วยกันหลายคน ความกระทบกระทั่งต้องมีบ้าง ถ้ามีความรักอยู่ก็จะอภัยให้กันได้ ในครอบครัวที่บุตรประพฤติผิด บิดามารดาไม่ควรจดจำความผิดนั้นแล้วนำไปต่อว่าในโอกาสต่อไป
8. ต้องรู้จักสื่อสารในครอบครัว การสื่อสารควรใช้ปิยวาจาระหว่างบิดามารดากับบุตรอาจมีทั้งภาษาพูด ภาษาท่าทาง การดำเนินกันก็ทำได้แต่ควรเป็นถ้อยคำที่น่าฟัง
9. ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่าและมีคุณภาพ สมาชิกในครอบครัวควรหาเวลาอยู่ด้วยกัน ถ้ามื้อสารทุกข์สุกดิบระหว่างกันและกัน หรือรับประทานอาหารพิเศษร่วมกัน
10. ต้องมีการปรับตัวตามภาวะที่เปลี่ยนแปลงของครอบครัว สภาวะครอบครัวและสภาวะของสมาชิกมิได้อยู่นิ่ง มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เช่น บุตรเกิดใหม่เป็นทารกก็จะเติบโตและมีพัฒนาการตามวัยที่เหมาะสม บิดามารดาจะต้องปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของบุตร ตัวบิดามารดาเองก็มีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัย สมาชิกครอบครัวคนอื่นก็ต้องตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้

11. ต้องรู้ภาระหน้าที่ของครอบครัว และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การอยู่ร่วมกันในครอบครัว ต่างคนมีบทบาทและหน้าที่ต่อตนเอง และต่อสมาชิกในครอบครัวซึ่งบทบาทและหน้าที่เหล่านี้เกิดจากความคาดหวังของตนเองและความคาดหวังของแต่ละคนในครอบครัว

12. มีความใกล้ชิด การสัมผัสเป็นการแสดงความรักความอบอุ่นตามธรรมชาติของคนในครอบครัวที่ดี

จากแนวความคิดข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดีนั้น สมาชิกในครอบครัวจะมีความรัก ความเข้าใจ ความผูกพันซึ่งกันและกันมีความใกล้ชิดห่วงใย เอื้ออาทรต่อกัน เกื้อกูลกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความจริงใจ มีการอภัยกัน มีความยืดหยุ่นในครอบครัว ซึ่งจะช่วยส่งเสริมพื้นฐานทางอารมณ์ให้กับสมาชิกในครอบครัว มีพฤติกรรมที่ดี มีพัฒนาการในด้านต่างๆ อย่างเหมาะสม สามารถสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้

3. คุณสมบัติของครอบครัวที่มีคุณภาพ

สุรีย วิชาสประทีป (2543 : 27-28) ได้กล่าวถึง สมบัติครอบครัวที่มีคุณภาพไว้ 6 ประการคือ

1. การชื่นชมคุณค่าของคนในครอบครัว คุณสมบัติประการแรกที่มีความสำคัญมากที่สุดและเป็นการค้นพบการวิจัยอย่างคาดไม่ถึง เป็นสิ่งที่กระทำได้ง่ายที่สุดแต่หลายคนมักจะมองข้ามไปอย่างง่าย ๆ เช่นกัน ความพึงพอใจ ชื่นชม และเห็นคุณค่าของกันและกันในครอบครัว ควรจะได้มีการแสดงออกอย่างชัดเจน พ่อเห็นคุณค่าของแม่และลูก คุณสมบัติเหล่านี้เปรียบเหมือนพื้นฐานของความอบอุ่นและมั่นคงในครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการหล่อหลอมสมาชิกของสังคมให้มีทัศนคติมองสังคมส่วนรวมในแง่ดี

2. การมีเวลาอยู่ร่วมกัน ได้แก่ การที่สมาชิกของครอบครัวได้ใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกัน และเป็นกิจกรรมที่ทุกคนมีความพึงพอใจที่จะทำร่วมกัน มิใช่เพราะการบังคับหรือโดยบังเอิญ กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การรับประทานอาหารโดยพร้อมเพรียงกัน การสนุกสนานรื่นเริงร่วมกัน และการทำงานร่วมกัน บางครอบครัวอาจมีกิจกรรมกลางแจ้งร่วมกัน

3. การมีพันธะต่อความสุขและสวัสดิภาพของครอบครัวร่วมกัน คนในครอบครัวรู้สึกเป็นพันธะที่ต้องส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นในครอบครัวได้รับความสุขและมีสวัสดิภาพที่ดี เป็นการห่วงใยกันและกันอย่างแท้จริง ชีวิตในปัจจุบันเรามักไม่ค่อยมีเวลาว่าง ทุกคนดูวุ่นวายกับการทำงาน และการเรียนของแต่ละคน ครอบครัวที่มีคุณภาพก็ประสบปัญหานี้ด้วย แต่ทุกคนในครอบครัวจะมานั่งลงพร้อมหน้ากัน และเล่าให้คนทั้งครอบครัวฟังว่ากิจกรรมที่วุ่นวายของแต่ละคนมีอะไรบ้างและเป็นอย่างไร ด้วยวิธีนี้แสดงให้เห็นว่า โดยแท้จริงแล้วเวลาไม่ได้เป็นอุปสรรคของการห่วงใยสวัสดิภาพกันและกันในครอบครัว

4. การติดต่อสื่อสารระหว่างกันและกันเป็นอย่างดี ครอบครัวที่มีคุณภาพจะมีวิธีการติดต่อสื่อสารที่ดีมาก ครอบครัวทั่วไปที่มักมีปัญหาคือไม่มีเวลาพูดคุยกัน บางครอบครัวพอรู้เรื่องราวของลูกโดยผ่านบุคคลที่ 3 หรือบุคคลภายนอกครอบครัว แต่สำหรับครอบครัวที่มีคุณภาพ

จะติดต่อกันโดยตรง มีเวลาสำหรับการพูดคุยกันเสมอ สมาชิกในครอบครัวก็มักจะเป็นผู้ฟังที่ดีและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เมื่อมีความขัดแย้งก็จะนำความขัดแย้งมาพูดคุยกัน ซึ่งเป็นหนทางแก้ไขที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน

5. การมีศรัทธาต่อศาสนาอย่างแรงกล้า พบว่า ในครอบครัวที่มีคุณภาพไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด คนในครอบครัวจะมีความศรัทธาต่อศาสนานั้นในระดับสูง มักจะมีกิจกรรมทางศาสนาด้วยกัน เช่น ไปเข้าวัดฟังธรรมร่วมกัน การไปปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาด้วยกัน

6. การมีสมรรถนะจัดการกับวิกฤตการณ์ในครอบครัวได้อย่างดี เป็นการสกัดกั้นและป้องกันปัญหาสังคมได้อย่างดี กล่าวคือ ครอบครัวที่มีคุณภาพมักจะมีวิธีการที่ดีในการแก้ไขปัญหา หรือกู้สถานการณ์นั้นให้กลับคืนสู่สภาพดีได้ดังเดิม แม้ว่าการประสบปัญหาความทุกข์ยากลำบากอย่างที่สุดก็ตาม

นิตยา เฉลิมกุล และคณะ (2542 : 8) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครอบครัวคุณภาพมี 4 ประการคือ

1. สมาชิกทั้งหมดมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างสม่ำเสมอในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น ทำงานด้วยกัน เล่นด้วยกัน เป็นต้น
2. คงไว้ด้วยการติดต่อกันระบบอื่นๆ นอกกรอบครอบครัวได้ เช่น การศึกษาระบบบริการสุขภาพ เป็นต้น
3. พยายามที่จะเผชิญปัญหา และเอาชนะปัญหาร่วมกันในครอบครัว เช่น สมาชิกร่วมกันหาข้อมูล หาแนวทางและตัดสินใจเลือกแนวทางแก้ปัญหาด้วยตนเอง
4. มีความยืดหยุ่นและสนใจที่จะตอบสนองความต้องการร่วมกันระหว่างสมาชิกในขณะเดียวกันต่างสนับสนุนแต่ละคน ให้มีโอกาสดีโตและเป็นตัวของตัวเอง

1.8 ลักษณะสังคมของวัยรุ่น

1.8.1 แนวคิดสิ่งแวดล้อมทางสังคม

แนวคิดสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น เริ่มต้นนับตั้งแต่เด็กที่เริ่มเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา คือ จากสิ่งแวดล้อมภายในบ้าน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มหาวิทยาลัย สิ่งแวดล้อมในกลุ่มเพื่อน การที่วัยรุ่นจะสามารถเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพได้นั้น มีองค์ประกอบหลายอย่างผสมผสานกลมกลืนเข้าด้วยกัน และหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญคือ โอกาสของวัยรุ่นจากครอบครัวและโรงเรียนที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่วัยรุ่น ให้เป็นคนที่มีคุณภาพของสังคม

รุจา ภูไพบูลย์ (2541 :1) ให้ความหมายว่า ครอบครัวจะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะต่อไปนี้คือ

- 1) ครอบครัวต้องประกอบด้วยสมาชิกมากกว่าหนึ่งคน
- 2) สมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตหรือทางกฎหมาย

- 3) มีความสัมพันธ์ลักษณะเฉพาะ และแต่ละคนในครอบครัวจะมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2545 : 4) ได้แบ่งความหมายของครอบครัวเป็น 2 แนวทางคือ

- 1) ความหมายตามแนวทางสังคมวิทยา ครอบครัวคือ รูปแบบของการที่บุคคลสองคนหรือกลุ่มบุคคลสร้างแบบหรือโครงสร้างของการอยู่ร่วมกัน
- 2) ความหมายตามแนวทางจิตวิทยา ครอบครัว สถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มีมนุษย์สร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน เพื่อเป็นตัวแทนของสถาบันสังคมภายนอกที่ปลูกฝังความเชื่อค่านิยม และทัศนคติกับสมาชิกใหม่ของสมาชิก

ศิริรัตน์ คุปต์วิบูลย์ (2545 : 67) เห็นว่าความหมายของครอบครัวคือ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความผูกพันกันทางอารมณ์และจิตใจ มีการดำเนินชีวิตร่วมกัน มีการพึ่งพิงกันทางสังคมและเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กันทางกฎหมายหรือทางสายโลหิต สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนจะต้องมีการเจริญเติบโตพัฒนาไปข้างหน้าหรือเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลาที่ผ่านไป ครอบครัวจะประกอบด้วยคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป

จากคำนิยามที่กล่าวมาในขั้นต้น พอสรุปได้ว่าครอบครัว หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านเดียวกัน ตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีความสัมพันธ์กันทางสายเลือดหรือทางกฎหมายซึ่งสมาชิกแต่ละคนจะมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง และจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไปอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นสมาชิกในครอบครัวจึงต้องเปิดโอกาสให้กับวัยรุ่นให้ได้สิ่งต่างๆ ที่เหมาะสมกับการพัฒนาของวัยรุ่น อันจะเป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นสามารถตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมโดยครอบคลุมถึงการทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิก และการเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้แสดงความคิดเห็นโต้แย้ง อธิบายถึงเหตุและผล

1.8.2 สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษาที่มีความสำคัญรองลงมาจากสถาบันครอบครัว เนื่องจากเป็นสถานที่แห่งที่สองที่ได้ถ่ายทอดความรู้ รวมถึงค่านิยมและทักษะทางสังคมไปสู่วัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันวัยรุ่นมีเวลาอยู่ในระหว่างการศึกษาที่ยาวนานมากขึ้น ดังนั้นการที่วัยรุ่นจะมีพฤติกรรม สร้างสรรค์หรือมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหา ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมนั้นได้รับจากโรงเรียน นอกจากนี้โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษายังเป็นสถานที่เตรียมความพร้อมให้แก่วัยรุ่นให้เป็นกำลังแรงงานที่สำคัญของสังคม หรือการเตรียมตัวสำหรับประกอบอาชีพ

สุชา จันทรธเฒ (2546 : 155) กล่าวว่าโรงเรียนนั้นเป็นสังคมจำลองเพื่อวัยรุ่นได้มีโอกาสฝึกลักษณะนิสัยตามแนวทางที่สังคมปรารถนา โดยจะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และส่งเสริมพัฒนาลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้น ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณภาพชีวิตและมีส่วนร่วมกับการบวนการเรียนการสอน

มาลินี จุฑะรพ (2547 : 116) กล่าวว่า สถิติปัญญาของวัยรุ่นจะพัฒนาได้ดีแล้วประมาณร้อยละ 90 จึงสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ตลอดจนหลักปรัชญาและตรรกศาสตร์ รวมทั้งยังเข้าใจกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม สามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหา ทดลองทดสอบสมมติฐาน และข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรเปิดโอกาสให้วัยรุ่นมีกิจกรรมเพื่อสร้างสรรค์ประสบการณ์ การอภิปรายและแสดงความคิดเห็น ฝึกให้มีแรงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คิดเป็นทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ฝึกการศึกษาค้นคว้าให้เกิดแรงจูงใจใฝ่รู้ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเองฝึกการทำงานเป็นทีม การสร้างภาวะผู้นำ

โดยสรุปแล้วสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนในการศึกษา หมายถึง โอกาสที่ทางโรงเรียนได้เปิดให้วัยรุ่นได้กระทำการสิ่งต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย อันจะช่วยส่งเสริมให้วัยรุ่นสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหา ได้อย่างเหมาะสม โดยจะครอบคลุมถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดให้นักเรียน สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจ หรือเปิดโอกาสให้รวมกลุ่มจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ ฝึกฝนการโต้แย้ง อธิบาย และให้เหตุผลในเรื่องต่างๆ

2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

2.1 ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่น

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540 : 336) ได้กล่าวถึง ลักษณะส่วนตัวของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นแต่ละคนจะเติบโต และมีพัฒนาการเป็นแบบฉบับของตนเองและต่างกันไป มีโครงสร้างร่างกายความสามารถในการทำงานของอวัยวะ และกล้ามเนื้อตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล ซึ่งผู้ปกครองหรือผู้ใกล้ชิดจึงจำเป็นต้องเข้าใจถึงพัฒนาการของวัยรุ่นในแต่ละด้าน ดังนี้

1) พัฒนาการด้านร่างกาย

พัฒนาการด้านร่างกายของวัยรุ่นนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาการในด้านอื่นๆ เช่น พัฒนาการทางอารมณ์และพฤติกรรมการแสดงออก พัฒนาการของวัยรุ่นทางด้านร่างกายจะปรากฏชัดในรูปของน้ำหนักและส่วนสูงที่เพิ่มขึ้น และยังปรากฏถึงสรีระบางส่วนของร่างกายขยายใหญ่ เช่น ผู้หญิงมีทรวงอกและสะโพกขยายใหญ่ขึ้น

2) พัฒนาการทางอารมณ์

การเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายในและภายนอก มีผลต่อแบบแผนอารมณ์ของวัยรุ่น อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย สับสน ไม่มั่นคง ระดับอารมณ์แต่ละอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดอารมณ์ และบุคลิกภาพดั้งเดิมของวัยรุ่น พ่อแม่จึงต้องใช้ความอดทนในการเข้าใจและยอมรับ

3) พัฒนาการทางสังคม

ปกติวัยรุ่นจะไม่ชอบรวมกลุ่มกับสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงภายในตนเอง เช่น ร่างกาย อารมณ์ และความคิด ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการเข้าสังคมด้วย ซึ่งสังคมของวัยรุ่นจะกว้างขวางขึ้นทั้ง 2 เพศ เหตุผลในการคบเพื่อนต่างจากวัยที่ผ่านมา การรวมกลุ่ม

วัยรุ่นชายจะกลุ่มใหญ่กว่าวัยรุ่นหญิงและสนใจกีฬามากกว่า ส่วนวัยรุ่นหญิงจะสนใจด้านศิลปะ ดนตรี การฟ้อนรำ การแต่งกาย

4) พัฒนาการทางเชาว์ปัญญา

วัยรุ่นมีความเจริญเติบโตทางสมองเต็มที่ สามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล เรียนรู้ในเรื่องที่เป็นนามธรรมซับซ้อน แต่อย่างไรก็ตามคุณภาพของวัยรุ่นยังขึ้นอยู่กับคุณภาพสมอง พันธุกรรม การเรียนรู้ในวัยที่ผ่านมา และบทเรียนทางวิชาการต่างๆ ที่ได้มีโอกาสเรียนรู้ สรุปกระบวนการความคิดแบบต่างๆ ของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

1. รู้จักคิดเป็นเหตุเป็นผลไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ
2. รู้จักคิดเป็นแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งรวมถึงความคิดวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์อย่างเป็นระเบียบแบบแผน

เป็นระเบียบแบบแผน

3. รู้จักตัดสินใจ รวมทั้งการค้นหาข้อมูลมาใช้ประกอบการตัดสินใจ
4. มีความคิดรวบยอดเรื่องราวต่างๆ ลึกซึ้งขึ้น
5. เข้าใจและมีความคิดรวบยอดเรื่องทฤษฎี กฎ ระเบียบวินัย
6. รู้คิดด้วยภาษาจากความคิดภายในมากขึ้น
7. รู้คิดด้วยภาพความคิดในใจ มีการผสมผสานความคิดแบบวิทยาศาสตร์กับ

ความต้องการของตนเอง ทำให้เกิดความคิดเชิงตรรกศาสตร์

สรุปได้ว่า พัฒนาการของวัยรุ่นอาจพิจารณาได้จากหลายด้าน คือ ทางด้านร่างกาย ทางอารมณ์ ทางสังคม และระดับสติปัญญา หรือแม้กระทั่งวัฒนธรรมของวัยรุ่นเอง ซึ่งช่วงระยะเวลาการเป็นวัยรุ่นของแต่ละบุคคลก็มีความแตกต่างกันไป ตามสภาพแวดล้อมรอบตัวของวัยรุ่น พ่อแม่ ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเข้าใจถึงพัฒนาการของวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่สำคัญ และเป็น การเตรียมความพร้อมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ต่อไป

2.2 ทฤษฎีสัมพันธเชิงสัญลักษณ์

มิต (จูริรัตน์ พบแสง. 2545: 73 ; อ้างอิงจาก Mead. 1969 : 25) ได้รวบรวมจากแนวคิดของ George Herbert Mead สาระสำคัญของทฤษฎีนี้กล่าวว่า การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจในขณะเดียวกันระบบสัญลักษณ์ดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้าง ประดับ และถ่ายทอดผ่านการแสดงพฤติกรรมหรือกระบวนการตีความของคนในสังคมเช่นกัน เมื่อนำกรอบการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมบนพื้นฐานของความหมายและสัญลักษณ์ มาพิจารณาร่วมกันกับกระบวนการสื่อสาร จะสามารถอธิบายข้อเท็จจริงในการเป็นองค์กรวม ในขณะที่กระบวนการสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมเพื่อสร้างความเข้าใจในความหมาย และระบบสัญลักษณ์

การทำความเข้าใจในเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ รอบตัวของมนุษย์ โดยพื้นฐานความคิดเชื่อว่า ลำพังการรับรู้ด้วยประสบการณ์ตรงของตนเอง มนุษย์ย่อมไม่สามารถพบเห็นหรือ

ทำความเข้าใจในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างครบถ้วนทุกแง่มุม ดังนั้น การที่มนุษย์จะทำความรู้จักหรือเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ จำเป็นที่จะต้องอาศัยการรับ ประสบ การผ่านสื่อ ด้วยมีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกผ่านกระบวนการสื่อสารและมวลชนเพื่อให้เกิด กระบวนการเรียนรู้ และการตีความหมาย โดยผลลัพธ์ที่ได้จากกระบวนการดังกล่าวจะถูกสั่งสมเป็น ประสบการณ์หรือต้นทุนทางวัฒนธรรมสำหรับนำมาประกอบสร้าง ความเป็นจริงทางสังคม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมของวัยรุ่น

พิชัย นิรมานสกุล (2539: 67) ได้ศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรม การซื้อสินค้า แฟชั่น สินค้าที่ทันสมัย (Brand Name) จากต่างประเทศ อันได้แก่ สถานภาพทางเศรษฐกิจและ สังคม พฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ และทัศนคติด้านคุณลักษณะของสินค้าแฟชั่น สินค้าที่ทันสมัย (Brand Name) จากต่างประเทศ และพบว่าปัจจัยด้านทางเศรษฐกิจและสังคมจะมีผลต่อพฤติกรรม การซื้อสินค้าตามแฟชั่น สินค้าที่ทันสมัย (Brand Name) จากต่างประเทศ โดยสื่อระหว่างบุคคลจะมีผลก่อให้เกิดพฤติกรรม การซื้อสินค้ามากกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ

พิชัย นิรมานสกุล (2539: 37) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ตัวแปรเพศ อายุและอาชีพจะมีผล ต่อพฤติกรรม การซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนตัวแปรด้านสถานภาพครอบครัว ระดับการศึกษา ระดับรายได้ต่อเดือน การเป็นเจ้าของบ้านและการ เป็นเจ้าของรถยนต์ไม่มีผลให้เกิดพฤติกรรม การซื้อสินค้าที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2. ปัจจัยด้านพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสาร ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อ เฉพาะกิจ และสื่อระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การซื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยสื่อ ระหว่างบุคคลก่อให้เกิดพฤติกรรม การซื้อสินค้ามากกว่าสื่ออื่น ๆ

3. ปัจจัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับคุณลักษณะของสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ

ณกมล ชาวปลายนา (2545: 82) ได้กล่าวถึง ผลการวิจัยจากวารสาร Brand Age เกี่ยวกับ พฤติกรรมวัยรุ่นชายและหญิงในยุคดอทคอม ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 15 – 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.2% รองลงมา อยู่ระหว่าง 18 – 20 ปี 37.6% และ 12 – 14 ปี 15.2% ปรากฏว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มี งานอดิเรกคือ นิยมฟังเพลงและวิทยุ 22.2% รองลงมาดู TV/VDO คิดเป็น 20.2% และอ่านหนังสือ 14% ผู้ตอบแบบสอบถามวัยรุ่นส่วนใหญ่เล่นอินเทอร์เน็ต 67.40% วัยรุ่นไทยนิยมเล่นเกมส์ 79.5% นิยมฟังเพลงจากค่าย Grammy 47.15% รองลงมาเป็นค่าย Bakery และ RS ตามลำดับ ในส่วน ทัศนคติของวัยรุ่นในเรื่องที่คิดว่าผู้ปกครองให้อิสระในการใช้ชีวิตมากมี 42.20% จากปัจจัยเหล่านี้

ชี้ให้เห็นว่า ปัจจุบันสินค้าเข้ามาซื้อความคิด ซึ่งวิถีชีวิตของผู้คนไปหมด ต้องกินอย่างนั้นต้องนอนอย่างนี้ ต้องใช้อย่างนั้น หากเด็กและเยาวชนวันนี้ยังไม่รู้จักคิด เพลิดเพลินไปกับแฟชั่น และการใช้จ่ายก็แน่ใจได้ว่าเหี้ยมโหดสินค้าในอนาคตต้องมากขึ้นเรื่อย ๆ

อาคม สวัสดิ์มงคล (2546: 74) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษากรณีศึกษา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร/สถาบัน สังคม/สภาพแวดล้อม สื่อมวลชน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายนักศึกษา สำหรับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาส่วนใหญ่แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนค่อนข้างมากแต่งกายผิดระเบียบสถาบัน ส่วนพฤติกรรมด้านวินัยของนักศึกษามีปัญหาค่อนข้างน้อย แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนมากพอสมควรมีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสม

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวัยรุ่น

แสงอัมพา บำรุงธรรม. (2543:30) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาว์ปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับการแต่งกายของนักศึกษา และเปรียบเทียบระดับเชาว์ปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างนักศึกษาที่แต่งกายต่างกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2,3 และ 4 ที่ลงทะเบียนในภาคเรียนที่ 2 พ.ศ. 2536 จำนวน 352 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ในด้านความสัมพันธ์พบว่า เหตุผลการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายในชีวิตประจำวันทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือตอนบน กลุ่มนักศึกษาที่มีมารดา รับราชการ กลุ่มนักศึกษาที่มีความคิดเห็นว่า ควรใช้วิธีชักจูงให้นักศึกษาแต่งเครื่องแบบนักศึกษา กลุ่มนักศึกษาที่ไม่แต่งเครื่องแบบฯ ในวันที่เก็บรวบรวมข้อมูล และกลุ่มที่มารดามีรายได้ระดับต่ำ (ระหว่าง 5,000-14,999 บาทต่อเดือน) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 บางส่วน เชาว์ปัญญามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เหตุผลในการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาเข้าเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 และ .001 ในกลุ่มรวม ในกลุ่มที่บิดามีการศึกษาระดับปริญญาโท ในกลุ่มที่นักศึกษาเป็นบุตรคนที่ 2 และในกลุ่มนักศึกษาที่บิดา มารดาหย่าร้าง ตามลำดับ จึงสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 3 บางส่วน ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายในชีวิตประจำวันทั่วไปในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มนักศึกษาเพศที่ 3 (กะเทย) แต่ตัวแปร 2 ตัวนี้มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มนักศึกษาที่มีปัญหาสุขภาพหรือโรคประจำตัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับเหตุผลการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 ในกลุ่มที่นักศึกษามีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้และกลุ่มนักศึกษามีรายได้สูง (คือระหว่าง 45,000-79,999 บาทต่อเดือน) ตามลำดับจึงมีลักษณะตรงกันข้าม

กับสมมติฐานข้อที่ 4 ส่วนหนึ่ง กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยที่บนพื้นฐานสนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 3 และข้อที่ 5 บางส่วน ส่วนสมมติฐานข้ออื่น ๆ ไม่ได้รับการสนับสนุน ส่วนในด้านความแตกต่างนั้น พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่แต่งเครื่องแบบเข้าเรียน มีระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาที่ไม่แต่งเครื่องแบบเข้าเรียน ที่ระดับ .06 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 บางส่วน สำหรับสมมติฐานข้ออื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากการวิเคราะห์ข้อมูล และได้มีการเสนอแนะด้านการประยุกต์ไว้ด้วย

อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545: 69) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็กเตอร์พอยท์ โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นทั่วไป จำนวน 150 คน และวัยรุ่นเซ็กเตอร์พอยท์ ผลจากการศึกษา พบว่า วัยรุ่นทั่วไปที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและวัยรุ่นทั่วไปที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกัน และวัยรุ่นเซ็กเตอร์พอยท์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยดีกว่าวัยรุ่นเซ็กเตอร์พอยท์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สมศรี ทองนุช (1978: 78) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความสื่อสัตย์ของเด็กไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 872 คน ผลจากการศึกษา พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความซื่อสัตย์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศของวัยรุ่น

สกล วรเจริญศรี (2545: 24) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเพศหญิงและเพศชายจะมีความแตกต่างกันในเรื่องเจตคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งสำหรับเพศหญิงนั้น ผลจากการศึกษา พบว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเสมือนสิ่งที่แสดงออกถึงความรักต่อคนรัก แต่ในทางตรงกันข้ามเจตคติของวัยรุ่นชายต่อการมีเพศสัมพันธ์กลับมองว่าเป็นเรื่องที่ทำทนายและตื่นเต้นตลอดจนต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

นิมิต มั่งมีทรัพย์ (2542: 135) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น โดยศึกษากับนักเรียนวัยรุ่นชายและหญิง อายุ 13 – 21 ปี แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายหญิงที่ศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียนมัธยมศึกษาและโรงเรียนอาชีวศึกษา และกลุ่มวัยรุ่นที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ผลจากการศึกษา พบว่า เจตคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่นยังคงยึดมั่นและอยู่บนรากฐานของคตินิยมความเชื่อตามแนวบรรทัดฐานสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปคือ ยอมรับและให้อิสระเสรีทางเพศแก่ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง โดยยอมรับได้หากเพศชายมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส แต่จะเป็นเรื่องผิดหากเพศหญิงมีพฤติกรรมเช่นนั้น

เบอร์รี่ (กรกช ว่องวิทย์. 2531: 13 ; อ้างอิงจาก Berry. 1951) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการยอมรับวัฒนธรรมของสังคมอื่น ๆ มาใช้ ผลจากการศึกษา พบว่า อายุและเพศมีผลต่อการ

ยอมรับวัฒนธรรมจากต่างสังคมของบุคคลแตกต่างกันออกไป ผู้ที่มีอายุน้อยกว่าจะสามารถยอมรับและซึมซับค่านิยมใหม่ ๆ ได้รวดเร็วกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่า ผู้ชายจะมีการผสมผสานกลมกลืนทางวัฒนธรรมได้รวดเร็วกว่า และมีความพร้อมกว่าเพศหญิง

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของวัยรุ่น

อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545: 68) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นในเซนต์เตอร์พอยท์ โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นทั่วไป จำนวน 150 คน และวัยรุ่นในเซนต์เตอร์พอยท์ จำนวน 178 คน พบว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นในเซนต์เตอร์พอยท์ ที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูงและทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นในเซนต์เตอร์พอยท์ ที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ไม่มีความแตกต่างกัน

เฮิร์ลลอค (Hurlock. 1978: 49) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างทางเศรษฐกิจของเด็กวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาต่างกันทั้งด้านคุณภาพและปริมาณของการเล่น การทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการใช้จ่ายในการเล่น กิจกรรมต่างๆ เช่น การเล่นกีฬา การดูเกมต่างๆ นั้น จะเป็นได้เฉพาะเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ส่วนเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีกิจกรรมในการเล่นน้อย เด็กจะใช้เวลาว่างในการเล่นบอล เกมที่ง่ายๆ สิ่งของที่ใช้เล่นทำมาจากอุปกรณ์ที่หาได้ตามสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ดังนั้นฐานะทางเศรษฐกิจจึงมีผลต่อการแสดงกิจกรรมนันทนาการของเด็กวัยรุ่นในลักษณะที่แตกต่างกัน

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพักอาศัยของวัยรุ่น

สกล วรเจริญศรี (2545: 27) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า วัยรุ่นที่มีอายุ 18 – 19 ปี ที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่มีพฤติกรรมเสี่ยง ได้แก่ การสูบบุหรี่ การดื่มเหล้า การมีเพศสัมพันธ์โดยเปลี่ยนคู่นอนหลายคู่ และการมีเพศสัมพันธ์โดยเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่และแม่

อัญชลี คตินุรักษ์ (2544: 32) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 1,094 คน พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับเพื่อน เช้าบ้านอยู่ หรืออยู่หอพักมักมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของวัยรุ่น

พีรวัชร เวียงคำ (2543: 95) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นในด้านสุขภาพ น้ำใจและความรับผิดชอบ การคิดและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ความรักและความภูมิใจในความเป็นไทยและรู้จักพึ่งตนเอง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นจำนวน 360 คน

พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวโดยเฉพาะสัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น

พีรวัชร เวียงคำ (2543: 99) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลที่สำคัญที่สุดต่อครอบครัว คือ สายสัมพันธ์อันดีระหว่างบิดามารดากับบุตร มีความรักความอบอุ่นต่อกันและภายในครอบครัวต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีเวลา มีความอดทน มีการสร้างความผูกพันที่กระชับและมั่นคง มีความเข้าใจต่อกัน โดยความสัมพันธ์ของครอบครัวจะมั่นคงได้ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ดังนี้

1. สัมพันธภาพในครอบครัว จะต้องยั่งยืนและขยายใหญ่
2. บุตรควรมีความสัมพันธ์ต่อบิดามารดา
3. สังคมจะยกย่องครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดี
4. ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดี สมาชิกในครอบครัวจะรู้สึกมีคุณค่าและเจตคติที่ดีต่อสังคม
5. ความผูกพันระหว่างบิดามารดาและบุตร ต้องมีความเกี่ยวข้องกันตลอด

สุชาติ โลหมาส (2547: 18) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารในครอบครัวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันการศึกษาเอกชน ได้แก่ โรงเรียนเทคโนโลยีบางกะปิและโรงเรียนเทคนิคผดุงการรัตนโกสินทร์ จำนวน 405 คน พบว่า 1) บิดามีการสื่อสารเชิงบวกกับวัยรุ่นในระดับปานกลางแต่มารดาอยู่ระดับมาก 2) วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับปานกลาง 3) วัยรุ่นที่ได้รับการสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกจากบิดามารดาต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) การสื่อสารในครอบครัวเชิงบวกที่วัยรุ่นได้รับจากบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุรีรัตน์ พลแสง (2545: 39) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางสังคมการบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการและการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทพศิลา และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 148 คน พบว่า 1) วัยรุ่นที่มีสังคมสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันมีการบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) วัยรุ่นที่มีสังคมสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันมีการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำกับการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันเท่ากับ 0.226

พรพิมล เปลียนภักดี (2548: 45) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการอบรมเลี้ยงดูกับเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่น โดยสุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จากมหาวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี วิทยาลัยผดุงการอินทราชัยและวิทยาลัยการอาชีพกาญจนาภิเษกหนองจอก จำนวน 459 คน ด้วยแบบสอบถามและ

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติอันได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One-way Anova และการหาค่าสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า

- 1) วัยรุ่นได้รับรู้ถึงกระบวนการเลี้ยงดูว่าพ่อแม่ได้อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในระดับมาก ใช้อารมณ์ในการเลี้ยงดูระดับปานกลาง และวัยรุ่นมีเอกลักษณ์แห่งตนในระดับมาก
- 2) วัยรุ่นที่ได้รับกระบวนการอบรมเลี้ยงดูต่างกันจะมีเอกลักษณ์แห่งตนแตกต่างกันด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยวัยรุ่นที่พ่อแม่แบบรักสนับสนุนจะมีเอกลักษณ์แห่งตนสูงกว่าวัยรุ่นวัยรุ่นที่พ่อแม่เลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์ และพ่อแม่ที่เลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและแบบใช้อารมณ์ไปพร้อมกัน แต่วัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่แบบรักสนับสนุนและแบบใช้อารมณ์จะมีเอกลักษณ์แห่งตนสูงกว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่เลี้ยงดูแบบใช้อารมณ์
- 3) กระบวนการอบรมเลี้ยงดูแบบพ่อแม่รักสนับสนุนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเอกลักษณ์แห่งตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กระบวนการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่แบบใช้อารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเอกลักษณ์แห่งตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและแบบใช้อารมณ์พร้อมกันกับไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเอกลักษณ์แห่งตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมของวัยรุ่น

ณกมล ชาวปลายนา (2545: 82) ได้กล่าวถึง ผลการวิจัยของ Brand Age เกี่ยวกับพฤติกรรมวัยรุ่นชายและหญิงในยุคดอทคอม ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 15 – 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาอายุระหว่าง 18 – 20 ปี ร้อยละ 37.6 และ 12 – 15 ปี ร้อยละ 15.2 พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีงานอดิเรกคือ นิยมฟังเพลงและวิทยุ ร้อยละ 22.2 รองลงมาดู TV/VDO คิดเป็นร้อยละ 20.2 และอ่านหนังสือ ร้อยละ 14.0 ผู้ตอบแบบสอบถามวัยรุ่นส่วนใหญ่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 67.40 วัยรุ่นไทยนิยมเล่นเกม คิดเป็นร้อยละ 79.5 นิยมฟังเพลงจากค่ายแกรมมี่ คิดเป็นร้อยละ 47.15 รองลงมาเป็นค่ายเบเกอรี่ และอาร์เอส ตามลำดับ ในส่วนของทัศนคติของวัยรุ่นในเรื่องที่คิดว่าผู้ปกครองให้อิสระในการใช้ชีวิตมาก คิดเป็นร้อยละ 42.20 จากปัจจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า ปัจจุบันสินค้าเข้ามามีบทบาทในการชี้นำความคิด ชี้นำวิถีชีวิตของผู้คนไปหมด ต้องกินอย่างนั้น ต้องนอนอย่างนี้ ต้องใช้อย่างนั้น หากเด็กและเยาวชนวันนี้ยังไม่รู้จักคิด เพลิดเพลินไปกับแฟชั่น และการใช้จ่ายก็แน่ใจได้ว่าเหยื่อโฆษณาสินค้าในอนาคตต้องมากขึ้นอย่างแน่นอน

นิภา พงศ์วิรัตน์ (2540: 49) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาทางสังคมของวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง พบว่า ปัญหาด้านวัฒนธรรมวัยรุ่นปรารถนาให้วัฒนธรรมไทยคงอยู่ แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร ชอบให้มีการละเล่นต่างๆ ตามประเพณีไทย แต่ตนไม่กล้าเล่นเพราะอาเพื่อน ทั้งนี้เนื่องจากแบบแผนการศึกษาของเด็กไทยตามอย่างของชาวตะวันตก ปรัชญาการศึกษาจึงเป็นอย่างชาวตะวันตก และวัฒนธรรมตะวันตกได้แพร่เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้น เด็กจึงไม่ทราบไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเรียนมาแล้วนั้น บางสิ่งบางอย่างคือ

วัฒนธรรมตะวันตก ในขณะที่ตนอยู่ในสังคมไทย ใช้วัฒนธรรมไทยทุกวัน จึงทำให้เด็กอยู่ในภาวะสับสน ไม่สามารถวางตนได้อย่างถูกต้อง จึงมักมีการขัดแย้งกับผู้ใหญ่เสมอ

เยาวนาท สุนทร (2546: 7) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนกับพฤติกรรมความรับผิดชอบของวัยรุ่น โดยเลือกกลุ่มวัยรุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 191 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามเพื่อวัดเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่นและวัดความรับผิดชอบ โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการหาค่าสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีเอกลักษณ์แห่งตนและพฤติกรรมการรับผิดชอบในระดับปานกลาง ซึ่งไม่ว่าวัยรุ่นกลุ่มทั่วไปหรือกลุ่มเสี่ยงมีเอกลักษณ์แห่งตนและพฤติกรรมการรับผิดชอบที่ไม่แตกต่างกันที่น่าสนใจคือเอกลักษณ์แห่งตนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านสื่อมวลชนของวัยรุ่น

วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ (2544: 20) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีผลต่อลักษณะของวัยรุ่นไทย กรณีศึกษาเฉพาะดนตรีญี่ปุ่น พบว่า สื่อและเพื่อนมีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นได้รู้จักเครื่องดนตรีญี่ปุ่น เทคนิคการสร้างสุนทรียะทางดนตรี ทำให้เกิดจินตนาการ โดยวัยรุ่นแสวงหาความบันเทิงนี้ได้ทั้งใน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร รวมทั้งอินเทอร์เน็ต พวกเขามีพฤติกรรมความนิยมดนตรีญี่ปุ่นใน 2 ประการ คือ กระบวนการสร้างและแสวงหาความโดดเด่น กับกระบวนการเลียนแบบ ด้วยการแต่งกายเลียนแบบนักร้องนักดนตรีญี่ปุ่น แต่งท่าทางเหมือนนักร้องที่ตนเองเลียนแบบอยู่ และสร้างภาษาเฉพาะที่เข้าใจกันในกลุ่ม พฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้แสดงถึงความเป็นตัวตนและการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป

ธิษณีน อินทรทูต (2545: 21) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของตัวละครโทรทัศน์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศกับทัศนคติการเลียนแบบพฤติกรรมของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนดนตรี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติการเลียนแบบพฤติกรรมของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสตรี สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

แบนดูรา กรูเซด และเมนโลฟ (Bandura, Grusec; & Menlove. 1966: 479 – 506) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการฝึกด้วยแม่แบบที่มีผลต่อการสร้างสัญลักษณ์ และการเลียนแบบของนักเรียนอายุ 6 – 8 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย 36 คน เพศหญิง 36 คน แม่แบบใช้เป็นภาพยนตร์แสดงการเล่นของเล่นต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้ภาพยนตร์แล้วบอกวิธีเล่นของแบบ

กลุ่มที่ 2 ใช้นับตัวเลขพร้อมกับการดูภาพยนตร์

กลุ่มที่ 3 ให้ดูภาพยนตร์เงียบ ๆ หลังจากการให้แม่แบบแล้ว

ซึ่งในแต่ละกลุ่มยังแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีก 2 กลุ่ม ให้กลุ่มย่อยที่ 1 ได้รับรางวัล ถ้าการแสดงของเขาทำได้เหมือนวิธีที่แม่แบบแสดง กลุ่มย่อยที่ 2 ไม่ได้รับรางวัลในการแสดงผลการทดลอง ปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 เลียนแบบได้ดีกว่า กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .125 และเงื่อนไขการให้รางวัล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน

ปาล์มเมอร์ (Palmer. 1974: 95 – 100) ได้ศึกษารายการโทรทัศน์สำหรับเด็กเพื่อสำรวจลักษณะการเลือกชมรายการโทรทัศน์และความแตกต่างของเด็กในแต่ละระดับในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ของนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาผลปรากฏว่า

1. เด็กในชั้นประถมศึกษาชมโทรทัศน์สัปดาห์ละ 21 ชั่วโมง
2. เด็กโตจะชมรายการที่สนใจเท่านั้น
3. เด็กเลืบชอบชมรายการที่ลึกลับ โลกโผน การผจญภัย
4. เด็กส่วนใหญ่สนใจรายการโทรทัศน์การศึกษาไม่มากนัก

แบนดูรา (Bandura. 1977: 57 – 58) ได้ทำการทดลองการใช้แม่แบบจากภาพยนตร์แสดงผลถึงความก้าวหน้าแก่เด็กที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 ให้แม่แบบเป็นการลงโทษอย่างรุนแรง
- กลุ่มที่ 2 ให้แม่แบบได้รับผลเป็นการยอมรับและมีสิ่งกระตุ้นคืออาหาร
- กลุ่มที่ 3 ไม่ได้รับผลการตอบสนองใด ๆ

ขณะที่ให้ดูภาพยนตร์นั้น ผู้ทดลองได้ใช้เครื่องล่อ (Incentive) ต่างกัน 2 ลักษณะคือให้เครื่องล่อทางบวกกับไม่ให้เครื่องล่อเลย ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับแม่แบบที่ถูกลงโทษเกิดการเปลี่ยนแปลงและเลียนแบบน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับแม่แบบที่ได้รับผลเป็นรางวัลหรือไม่ได้รับผลใด ๆ เลย และกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย มีการเลียนแบบมากกว่าเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มที่ได้รับแม่แบบประเภทถูกลงโทษ

ซาจอง (Zajone . 1954: 367 – 374) ได้ศึกษาการเลียนแบบประเภท (Identification) ของเด็กอายุ 10 – 14 ปี จากวีรบุรุษ จากละครวิทยุประเภทอาวภาค เขาพบว่า เด็ก ๆ อยากรจะเป็นเหมือนตัวพระเอกในเรื่อง ไม่ว่าตัวเอกจะมีลักษณะใช้อำนาจหรือแสวงหามิตรภาพก็ตาม อย่างไรก็ตาม ซาจอง (Zajone) ได้สรุปจากกรณีศึกษาว่า หากกรณีที่วีรบุรุษนั้นเป็นอาชญากรที่ประสบความสำเร็จ เด็กจะเลียนแบบหรือไม่ หรือว่าเด็กจะเลือกเลียนแบบแต่วีรบุรุษที่ไม่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมที่เด็กยึดถืออยู่แล้ว เช่น ต้องเป็นตำรวจไม่ใช่ผู้ร้าย ต้องเป็นนักสืบไม่ใช่ขโมย และหากเป็นกรณีหลังสำหรับเด็ก ๆ ที่โตมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เคยสอนให้เขามีค่านิยมดี ๆ ให้ยึดถือ เช่น เด็กที่โตมาในหมู่อาชญากร หรือเด็กที่ขาดแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ดี ๆ ในการเลียนแบบก็อาจเป็นไปได้ว่า เด็กกลุ่มนี้จะมีความเสี่ยงสูงมาก ที่จะได้รับอิทธิพลในทางที่ไม่พึงประสงค์จากสื่อมวลชน

แบนดูราและริชาร์ด (Bandura & Richard. 1963: 329) ได้ศึกษาผลการใช้แม่แบบต่อการเลียนแบบโดยจัดเป็น 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นชีวิตจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคน

จริง และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับแม่แบบกาวร้าว แสดงพฤติกรรมกาวร้าวมากขึ้น แต่กลุ่มที่ไม่ได้รับแม่แบบไม่ค่อยมีพฤติกรรมกาวร้าวปรากฏและแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูนมีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตเท่าเทียมกับแม่แบบชีวิตจริง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการวิจัย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้นโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มเป้าหมายและการนำเสนอข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 8,325 คน โดยจำแนกเป็นนิสิตที่ศึกษาใน 6 คณะวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 1,734 คน คณะวิทยาศาสตร์ 2,009 คน คณะศึกษาศาสตร์ 763 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ 947 คน และคณะสังคมศาสตร์ 1,861 คน คณะพลศึกษา 1,011 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยกำหนดขนาดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 10% ของกลุ่มประชากร ศิริชัย กาญจนวสี และคณะ (2537, 105-106 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 835 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะวิชา

คณะวิชา	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะมนุษยศาสตร์	1,734	174
คณะวิทยาศาสตร์	2,009	201
คณะศึกษาศาสตร์	763	77
คณะศิลปกรรมศาสตร์	947	95
คณะสังคมศาสตร์	1,861	186
คณะพลศึกษา	1,011	102
รวม	8,325	835

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยแบ่งเป็น 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ และคณะที่ศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นจากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ ตำรา และรายงานการวิจัย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. สร้างแบบสอบถามและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและครอบคลุมเนื้อหา นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแบบสอบถาม จำนวน 114 ข้อ ได้แก่ ด้านสัมพันธภาพนิสิตกับผู้ปกครอง 17 ข้อ ด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน 22 ข้อ ด้านสื่อมวลชน 17 ข้อ ด้านการปฏิบัติตนของวัยรุ่น 58 ข้อ
3. ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถามโดยจะนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือรองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง อาจารย์ ดร.สกลวรเจริญศรี และอาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ใน

ข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจะนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยได้ค่า IOC เท่ากับ 75 % ก่อนนำไปทดลองใช้

4. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจะนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยการเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป (Ferguson.1981:178) ได้แบบสอบถาม จำนวน 97 ข้อ

5. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ดังนี้

ด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครอง จำนวน 13 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8455

ด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน จำนวน 19 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8232

ด้านสื่อมวลชน จำนวน 14 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8335

ด้านการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำนวน 51 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .9209

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับลักษณะความเห็นของท่านตามความเป็นจริงในปัจจุบัน

1. เพศ

- ☐ ชาย
☐ หญิง

2. คณะที่ศึกษา

- ☐ คณะมนุษยศาสตร์
☐ คณะวิทยาศาสตร์
☐ คณะศึกษาศาสตร์
☐ คณะศิลปกรรมศาสตร์
☐ คณะสังคมศาสตร์
☐ คณะพลศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักซื้อสินค้าที่ผลิตในประเทศ					
2	เมื่อนิสิตแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย พ่อแม่หรือผู้ปกครองได้ตำหนิว่ากล่าวตักเตือน					
3	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตอบรมสั่งสอนในเรื่องการแต่งกายที่เหมาะสม					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน นิสิตจะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมทางเพศกับกลุ่มเพื่อนของตนเอง					
2	การแสดงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นและกลุ่มเพื่อนแบบเปิดเผยเป็นเรื่องปกติในยุคปัจจุบัน					
3	นิสิตมักมีการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศที่เลียนแบบมาจากกลุ่มเพื่อนของตน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลของสื่อมวลชน

คำชี้แจง ให้นักิิตอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	อิทธิพลของสื่อมวลชน สื่อโทรทัศน์มีผลในการแสดงพฤติกรรมต่อเพื่อน ต่างเพศของนิสิต					
2	การเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศของนิสิตส่วนใหญ่ เกิดจากการดูผ่านสื่อโทรทัศน์					
3	สื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตัดสินใจของนิสิตในการ เลือกคบเพื่อนต่างเพศ					

วิธีการให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของผู้ตอบแบบสอบถามดังต่อไปนี้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง

- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับมาก
- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับน้อย
- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีอิทธิพลตรงกับนิสิตมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตน้อย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลของสื่อมวลชน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตน้อย

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง มีอิทธิพลกับนิสิตน้อยที่สุด

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	แนวทางการปรับปรุงให้ดีขึ้น
1	การแต่งกาย วัยรุ่นแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงทำให้เกิดการยอมรับทางสังคม						
2	วัยรุ่นมักเลือกซื้อของตามสมัยนิยม						
1	ด้านนันทนาการ การเที่ยวกลางคืนเป็นเรื่องปกติของคนรุ่นใหม่						
2	แหล่งบันเทิงยามราตรีเป็นสถานที่สำหรับวัยรุ่นที่ทันสมัย						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด	แนว ทางการ ปรับปรุงให้ ดีขึ้น
	ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท						
1	ปัจจุบันวัยรุ่นจะตกทายเป็นอาชญากรรมด้วยการไหว						
2	วัยรุ่นให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามหลักคำสอนของศาสนาที่ตนเองนับถือ						
	ด้านการพึ่งพาตนเอง						
1	วัยรุ่นมีความเชื่อว่าความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น						
2	เมื่อมีเวลาว่างวัยรุ่นมักศึกษาหาความรู้รอบตัวอยู่เป็นประจำ						
	ด้านการประหยัดและออม						
1	วัยรุ่นมักใช้จ่ายเกินตัว โดยไม่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจ						
2	วัยรุ่นคิดว่าปัจจุบันนี้การออมเป็นเรื่องไม่สำคัญ						

วิธีการให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก
(คะแนน)

เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ
(คะแนน)

1
2
3
4
5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของผู้ตอบแบบสอบถามดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง	นิสิตมีความคิดเห็นที่เหมาะสมน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขออนุญาตและนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้วนำไปขอความอนุเคราะห์จากอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถาม จากนิสิตปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลจากนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยเข้าไปขออนุญาตเก็บข้อมูลในช่วงการเรียนการสอนกับอาจารย์ผู้สอนและรอเก็บท้ายชั่วโมงจำนวน 985 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 885 ฉบับ โดยรอเก็บแบบสอบถามท้ายคาบเรียน
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ส่งคืนมา จำนวน 835 ฉบับ และนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าความถี่ (Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบสอบถาม
 - 2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)
 - 2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของ ครอนบาค
3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน
 - 3.1 ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มตามสมมุติฐาน ข้อที่ 1 โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3.2 ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ตามสมมุติฐานข้อที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) หากพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe' s Method)

3.3 หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน Pearson Product Moment Correlation Coefficient

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
M	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F-distribution)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของความเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอโดยแยกออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปร เพศ และคณะที่ศึกษา

ตอนที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

ตอนที่ 4 แสดงความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับแนวทางการปรับปรุงให้ดีขึ้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสม ของความคิดเห็นของ นิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น	M	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
- ด้านการแต่งกาย	3.35	0.70	ปานกลาง
- ด้านนันทนาการ	3.59	0.53	มาก
- ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท	4.02	0.50	มาก
- ด้านการพึ่งพาตนเอง	3.96	0.53	มาก
- ด้านการประหยัดและออม	3.86	0.54	มาก
ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวม	3.76	0.41	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการแต่งกายมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วน ด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรมจริยธรรมและมารยาท และด้านการพึ่งพาตนเอง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการแต่งกาย จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการแต่งกาย	M	S. D.	ระดับความ เหมาะสม
1. การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงทำให้เกิดการ ยอมรับทางสังคม	3.38	1.09	ปานกลาง
2. การใช้เสื้อผ้า เครื่องประดับ รองเท้า นาฬิกา ที่มี ยี่ห้อดังๆ ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง	3.29	1.16	ปานกลาง
3. การใช้เสื้อผ้าและเครื่องประดับที่มียี่ห้อดังๆ ทำให้ ได้รับการยอมรับว่ามีรสนิยมดี	3.06	1.25	ปานกลาง
4. การมีรองเท้าหลายคู่เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่นใน ยุคนี้	2.19	1.00	น้อย
5. การใส่นาฬิกาตามกระแสของแฟชั่นทำให้เป็นที่ ยอมรับทางสังคม	3.30	0.96	ปานกลาง
6. นิสิตมักเลือกซื้อเครื่องประดับตามความชอบ โดย ไม่สนใจราคา	2.98	1.33	ปานกลาง
7. นิสิตมักเลือกซื้อเสื้อผ้า รองเท้าตามสมัยนิยม	3.31	1.27	ปานกลาง
8. ในยุคปัจจุบันเสื้อผ้า เครื่องประดับ รองเท้าและ นาฬิกาที่ราคาแพงเป็นสิ่งสำคัญที่นิสิตต้องมี	3.91	0.94	ปานกลาง
9. การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าตามแฟชั่นทำให้ได้รับการ ยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่	3.21	0.82	ปานกลาง
10. เครื่องประดับเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแต่งกาย ของนิสิต	3.48	1.09	ปานกลาง
11. นิสิตมักเลือกซื้อรองเท้าที่มียี่ห้อดัง	4.07	0.97	มาก
12. การใส่นาฬิกาที่ยี่ห้อดังทำให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่ม เพื่อน	3.97	0.99	มาก
โดยรวม	3.35	0.70	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการแต่งกาย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับมาก คือ นิสิตมักเลือกซื้อรองเท้าที่มียี่ห้อดัง ($M = 4.07$) ส่วนข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยสุดและอยู่ในระดับน้อย คือ การมีรองเท้าหลายคู่เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่นในยุคนี้ ($M = 2.19$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของความคิดเห็นของนิสิต
ที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านนั้นหนนาการ จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านนั้นหนนาการ	M	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1. การเที่ยวผับ เที่ยวบาร์เวลากลางคืนเป็นเรื่อง ปกติของคนรุ่นใหม่	2.89	1.14	ปานกลาง
2. การไปเที่ยวสถานที่ตามธรรมชาติ เช่น ทะเล หรือภูเขาถือว่าการหาประสบการณ์ชีวิตอย่าง หนึ่งของวัยรุ่น	4.40	0.76	มาก
3. วัยรุ่นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เดินเล่นในศูนย์การค้า	2.13	1.04	น้อย
4. การดูการแสดงคอนเสิร์ตและชมภาพยนตร์ ต่างประเทศทำให้ดูเป็นคนมีรสนิยมดี	3.25	.94	ปานกลาง
5. การเล่นเครื่องดนตรีสากลทำให้ดูเป็นคนโก้เก๋	3.18	1.05	ปานกลาง
6. การไปเที่ยวตามสถานที่พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน ต่างๆ เป็นเรื่องน่าเบื่อมาก	4.01	1.12	มาก
7. การเล่นดนตรีเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มากกว่าการไปเดินเล่นตามสยามพารากอน	3.95	.92	มาก
8. วัยรุ่นไม่จำเป็นต้องเล่นกีฬาเพราะแข็งแรงอยู่แล้ว	4.43	.68	มาก
9. การฟังดนตรีต่างประเทศทำให้ดูเป็นคนทันสมัย	3.40	1.02	มาก
10. นิสิตใช้แหล่งบันเทิงยามราตรีเป็นที่สังสรรค์กับ กลุ่มเพื่อน	4.23	1.08	มาก
โดยรวม	3.59	0.53	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านนั้นหนนาการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับมาก คือ วัยรุ่นไม่จำเป็นต้องเล่นกีฬาเพราะแข็งแรงอยู่แล้ว ($M = 4.43$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและอยู่ในระดับน้อย คือ วัยรุ่นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เดินเล่นในศูนย์การค้า ($M = 2.13$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของความคิดเห็นของ
นิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท จำแนกเป็นรายข้อและ
โดยรวม

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท	M	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1. การพูดด้วยวาจาที่สุภาพมีมารยาทเป็นเรื่อง สำคัญสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบัน	4.16	.93	มาก
2. การพูดด้วยวาจาจากภาษาวัยรุ่นทำให้เป็นที่ยอมรับ ในกลุ่มเพื่อน	3.66	.92	มาก
3. การใช้สรรพนามแทนตัวเองและเพื่อนว่ากู-มึง ของวัยรุ่นไม่ถือว่าเป็นหยาบคาย	3.16	1.18	มาก
4. เมื่อนิสิตทำผิดควรกล่าวคำขอโทษทุกครั้ง ไม่ว่า จะเป็นคนรู้จักหรือไม่ก็ตาม	4.63	.69	มากที่สุด
5. ปัจจุบันวัยรุ่นจะตกทนายผู้อาวุโสด้วยการไหว้	3.99	.98	มาก
6. นิสิตปฏิบัติตนตามหลักคำสอนของศาสนาที่ ตนเองนับถือ	4.08	.91	มาก
7. เราควรมีสัมมาคารวะกับบุคคลที่เรารู้จักเท่านั้น	3.81	1.08	มาก
8. การมีมารยาทแบบไทยๆ เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับ สังคมในยุคปัจจุบัน	4.36	.86	มาก
9. การไปทำบุญที่วัดเป็นเรื่องน่าเบื่อ	4.34	.92	มาก
โดยรวม	4.02	0.50	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านคุณธรรม
จริยธรรมและมารยาท โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับ
สูงสุดและอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เมื่อนิสิตทำผิดควรกล่าวคำขอโทษทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จัก
หรือไม่ก็ตาม ($M = 4.63$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับน้อยที่สุดและอยู่ในระดับมาก คือการมีมารยาท
แบบไทยๆ เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับสังคมในยุคปัจจุบัน ($M = 4.36$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของความคิดเห็นของ
นิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการพึ่งพาตนเอง จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการพึ่งพาตนเอง	M	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1. เราควรใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ในการทำ สิ่งต่าง ๆ ก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น	4.51	0.86	มากที่สุด
2. ยุคปัจจุบันมีสิ่งอำนวยความสะดวกไม่จำเป็นต้อง มีความอดทนเหมือนสมัยก่อน	2.96	1.39	ปานกลาง
3. การแก้ปัญหาและอุปสรรคด้วยตนเองทำให้เกิด ความภาคภูมิใจ	4.70	0.46	มากที่สุด
4. ท่านมีความเชื่อว่าการพยายามทำอะไรด้วย ตนเองจะนำไปสู่ความสำเร็จ	4.56	0.60	มากที่สุด
5. เมื่อมีเวลาว่างท่านมักศึกษาหาความรู้ที่เป็น ประโยชน์โดยไม่ต้องมีใครบอกหรือชวน	3.74	1.14	ปานกลาง
6. การพึ่งพาคนอื่นไว้ก่อนเป็นวิถีของคนฉลาด	3.41	1.46	ปานกลาง
7. คนที่รู้จักพึ่งพาตนเองมักพบกับความสำเร็จใน ชีวิต	4.54	0.70	มากที่สุด
8. การลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเองทำให้เกิด ความเครียด	3.03	1.00	ปานกลาง
9. เมื่อเจออุปสรรคและปัญหานิสิตมักจะพยายาม ช่วยตนเองจนถึงที่สุดก่อนที่จะขอให้ผู้อื่นช่วย	4.20	0.99	มาก
10. เมื่อเจออุปสรรคท่านมองหาคนช่วยเป็นอันดับ แรก	3.92	0.97	มาก
โดยรวม	3.96	0.53	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการพึ่งพาตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การแก้ปัญหาและอุปสรรคด้วยตนเองทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ($M = 4.70$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ย ต่ำสุดและอยู่ในระดับปานกลาง คือ ยุคปัจจุบันมีสิ่งอำนวยความสะดวกไม่จำเป็นต้องมีความอดทนเหมือนสมัยก่อน ($M = 2.96$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของความคิดเห็นของ
 นิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการประหยัดและออม จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านการประหยัดและออม	M	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1. ท่านมักใช้จ่ายเกินตัว โดยไม่จำเป็น	3.00	1.22	ปานกลาง
2. ท่านคิดว่าปัจจุบันนี้การออมเป็นเรื่องไม่สำคัญ	4.52	0.89	มากที่สุด
3. ถ้าต้องการซื้อของบางอย่างแต่ขาดทุนทรัพย์ควร ใช้บริหารสินเชื่อ	4.21	0.97	มาก
4. ท่านคิดว่าปัจจุบันนี้การเป็นหนี้เป็นเรื่องธรรมดา	3.67	1.07	มาก
5. แม้รายได้ได้น้อย แต่รู้จักอดออมสามารถทำให้มีได้	4.52	0.74	มากที่สุด
6. ท่านชอบใช้จ่ายเงินสดมากกว่าเงินผ่อน	4.25	0.93	มาก
7. ท่านคิดว่าการซื้อสินค้าด้วยบริการสินเชื่อทำให้มี ความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น	3.28	0.94	ปานกลาง
8. ท่านยอมเป็นหนี้ดีกว่าไม่ได้ซื้อของที่ต้องการ	4.05	1.10	มาก
9. ท่านมักวางแผนการเงินก่อนการใช้จ่ายทุกครั้ง	3.87	0.89	มาก
10. ท่านมีการออมเงินเป็นประจำโดยใช้บริการฝาก เงินกับธนาคาร	3.27	0.97	ปานกลาง
โดยรวม	3.86	0.54	มาก

จากตาราง 7 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการประหยัดและ
 ออม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและอยู่ในระดับ
 มากที่สุด คือ ท่านคิดว่าปัจจุบันนี้การออมเป็นเรื่องไม่สำคัญ และ แม้รายได้ได้น้อย แต่รู้จักอดออม
 สามารถทำให้มีได้ ($M = 4.52$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดและอยู่ในระดับปานกลาง คือ ท่านมักใช้
 ใช้จ่ายเกินตัว โดยไม่จำเป็น ($M = 3.00$)

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตาม
ตัวแปร เพศ และคณะที่ศึกษา

ตาราง 8 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน t และ p ของความคิดเห็นของนิสิต
ที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปร เพศ และคณะที่ศึกษา

ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อ การปฏิบัติตนของวัยรุ่น	ชาย (n = 248)		หญิง (n = 587)		t
	M	S.D.	M	S.D.	
4.1 ด้านการแต่งกาย	3.26	0.63	3.38	0.72	2.498*
4.2 ด้านนันทนาการ	3.58	0.38	3.59	0.59	0.408
4.3 ด้านคุณธรรม จริยธรรมและ มารยาท	3.63	0.35	4.19	0.46	19.152*
4.4 ด้านการพึ่งพาตนเอง	3.82	0.60	4.02	0.49	4.616**
4.5 ด้านการประหยัดและออม	3.63	0.53	3.96	0.52	8.525**
รวม	3.584	0.498	3.828	0.556	7.0398*

ตาราง 8 พบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพึ่งพา
ตนเองและด้านการประหยัดและออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ด้านการแต่งกายและด้านคุณธรรม
จริยธรรม และมารยาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนด้านนันทนาการไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นจำแนกตามคณะที่ศึกษา โดยรวมและเป็นรายด้าน

ความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อ การปฏิบัติตนของวัยรุ่น	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
4.1 ด้านการแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	5	2.163	.433	.887
	ภายในกลุ่ม	829	404.118	.487	
	รวม	834	406.281		
4.2 ด้านนันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	5	1.035	.207	.725
	ภายในกลุ่ม	829	236.508	.285	
	รวม	834	237.543		
4.3 ด้านคุณธรรม จริยธรรม และมารยาท	ระหว่างกลุ่ม	5	.637	.127	.515
	ภายในกลุ่ม	829	205.081	.247	
	รวม	834	205.718		
4.4. ด้านการพึ่งพาตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	5	1.303	.261	.914
	ภายในกลุ่ม	829	236.290	.285	
	รวม	834	237.593		
4.5 ด้านการประหยัดและ ออม	ระหว่างกลุ่ม	5	3.144	.629	2.157
	ภายในกลุ่ม	829	241.616	.291	
	รวม	834	244.759		
การปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	.723	.145	.872
	ภายในกลุ่ม	829	137.535	.166	
	รวม	834	138.258		

ตาราง 9 พบว่า นิสิตที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นทั้งโดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติงานของวิทยุกับความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

ตัวแปรที่ศึกษา	M	S. D.	ระดับ
ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง	4.01	0.52	มาก
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน	3.51	0.35	มาก
อิทธิพลของสื่อมวลชน	3.36	0.44	ปานกลาง

จากตาราง 10 พบว่า ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครองและอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ส่วนอิทธิพลของสื่อมวลชนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง จำแนก เป็นรายข้อและโดยรวม

ข้อความ	M	S. D.	ระดับ
1. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักซื้อของขวัญในโอกาสพิเศษให้นิสิตเสมอ	2.25	1.16	น้อย
2. เมื่อนิสิตแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย พ่อแม่หรือผู้ปกครองได้ตำหนิว่ากล่าวตักเตือน	3.74	1.06	มาก
3. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตอบรมสั่งสอนในเรื่องการวางตัวที่เหมาะสมในสังคม	4.31	1.10	มาก
4. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตให้ความสำคัญกับการศึกษา	4.86	0.41	มากที่สุด
5. นิสิตและครอบครัวมักมีกิจกรรมทำร่วมกันเสมอ	3.54	0.95	มาก
6. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตเป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับการปฏิบัติตน	4.40	0.74	มาก
7. เมื่อท่านมีปัญหา นิสิตมักปรึกษาพ่อแม่หรือผู้ปกครองเสมอ	3.83	1.18	มาก
8. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตปลูกฝังเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	4.35	0.82	มาก
9. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักปลูกฝังในการพึ่งพาตนเอง	4.47	0.62	มาก
10. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตดูแลเอาใจใส่ในเรื่องการปฏิบัติตนของนิสิตอย่างสม่ำเสมอ	4.30	0.70	มาก
11. นิสิตมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นอย่างดี	4.35	0.85	มาก
12. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมีความเป็นกันเองกับนิสิตในทุกๆ เรื่อง	4.26	0.76	มาก
13. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักช่วยแก้ปัญหาและให้คำแนะนำกับนิสิตเสมอ	4.12	0.94	มาก
โดยรวม	4.01	0.52	มาก

จากตาราง 11 พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตให้ความสำคัญกับการศึกษา ($M = 4.86$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักซื้อของขวัญในโอกาสพิเศษให้นิสิตเสมอ ($M = 2.25$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

ข้อความ	M	S. D.	ระดับ
1. นิสิตจะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมทางเพศกับกลุ่มเพื่อนของตนเอง	2.65	1.01	ปานกลาง
2. กลุ่มเพื่อนของนิสิตไม่สนใจการไปเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงต่างๆ	2.80	1.49	ปานกลาง
3. เพื่อนสนิทของนิสิตเห็นว่าการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือหรือเล่นกีฬาเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและล้าสมัยในยุคปัจจุบัน	4.26	0.79	มาก
4. กลุ่มเพื่อนของนิสิตให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและเหมาะสม	3.06	0.98	ปานกลาง
5. กลุ่มเพื่อนของนิสิตมักสร้างภาษาและใช้เฉพาะกลุ่มของตนเอง	2.88	1.30	ปานกลาง
6. เพื่อนสนิทของนิสิตมีการใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยนเพื่อให้ทันสมัย	2.94	1.17	ปานกลาง
7. กลุ่มเพื่อนของนิสิตว่าการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นเรื่องที่ควรปฏิบัติ	4.42	0.56	มาก
8. กลุ่มเพื่อนของนิสิตไม่ค่อยสนใจเรื่องศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	3.54	1.00	มาก
10. กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการไหว้ผู้อาวุโสกว่าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ	4.38	0.97	มาก

ตาราง 12 ต่อ

ข้อความ	M	S. D.	ระดับ
11. เพื่อนสนิทของนิสิตขอความช่วยเหลือจาก คนอื่นในการทำงานมากกว่าการพยายามทำด้วย ตนเอง	3.51	1.12	มาก
12. เพื่อนในกลุ่มของนิสิตขอความช่วยเหลือ จากผู้อื่นก่อนเสมอ	3.62	1.37	มาก
13. กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการพยายามทำอะไร ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่ยากลำบาก	3.62	1.20	มาก
14. เพื่อนสนิทของนิสิตชอบใช้ของที่ผลิตในประเทศ	2.68	1.02	ปานกลาง
15. เพื่อนสนิทของนิสิตใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย	3.30	1.21	ปานกลาง
16. กลุ่มเพื่อนของนิสิตชอบใช้สินค้าหรือสิ่งของ เครื่องใช้ต่างๆ ที่มียี่ห้อดังๆ	3.33	1.06	ปานกลาง
17. เพื่อนของนิสิตมักจะปฏิบัติตามกฎระเบียบเสมอ	3.25	0.92	ปานกลาง
18. เพื่อนสนิทของนิสิตเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบเป็นเรื่องที่ตื้นตันและท้าทาย	3.57	0.97	มาก
19. เพื่อนของนิสิตเห็นว่าการฝ่าฝืนระเบียบเป็นเรื่อง ที่น่าตื่นเต้น	3.78	0.94	มาก
โดยรวม	3.51	0.35	มาก

จากตาราง 12 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เพื่อนสนิทของนิสิตเห็นว่าการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือหรือเล่นกีฬาเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและล้าสมัยในยุคปัจจุบัน ($M = 4.26$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการพยายามทำอะไรด้วยตนเองเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ($M = 3.33$)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของอิทธิพลสื่อมวลชน จำแนกเป็น รายข้อและโดยรวม

ข้อความ	M	S. D.	ระดับ
1. สื่อโทรทัศน์มีผลในการแสดงพฤติกรรมต่อเพื่อนต่างเพศของนิสิต	2.71	1.03	ปานกลาง
2. สื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตัดสินใจของนิสิตในการเลือกคบเพื่อนต่างเพศ	3.41	1.10	ปานกลาง
3. นิสิตได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการจากสื่อมวลชน	3.48	.96	มาก
4. นิสิตรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมนันทนาการจากสื่ออินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์	3.98	.94	มาก
5. สื่อมวลชนทำให้นิสิตรู้ว่า ภาษาไทย มารยาทไทย ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยเป็นสิ่งที่มีความควรรักษาไว้	3.85	.98	มาก
6. นิสิตรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ภาษาจากสื่อวิทยุ โทรทัศน์	3.67	.82	มาก
7. นิสิตได้รับข่าวสารเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมผ่านสื่อโทรทัศน์	3.45	.85	ปานกลาง
8. สื่อโทรทัศน์มีผลต่อการปฏิบัติตนให้ถูกต้องด้านคุณธรรมจริยธรรมของนิสิต	3.43	.79	ปานกลาง
9. นิสิตรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยจากการนำเสนอของสื่อมวลชน	3.46	.56	ปานกลาง
10. การรับชมภาพยนตร์โฆษณาเกี่ยวกับศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทำให้นิสิตเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมในทางที่ดี	3.60	.90	มาก
11. การนำเสนอรายการเกี่ยวกับการใช้ชีวิตผ่านสื่อโทรทัศน์มีผลต่อการพึ่งพาตนเองของนิสิต	3.89	.91	มาก

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อความ	M	S. D.	ระดับ
12. การพึ่งพาตนเองของนิสิตได้รับอิทธิพลจากการ นำเสนอผ่านสื่อหนังสือพิมพ์การ	2.97	.90	ปานกลาง
13. การนำเสนอของสื่อมวลชนต่างๆมีผลต่อการ ปฏิบัติตนของนิสิต	3.02	1.07	มาก
14. นิสิตรับรู้ความมีระเบียบวินัยผ่านสื่อหนังสือพิมพ์	2.41	1.01	น้อย
15. การนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ ทำให้ นิสิตรับรู้ข้อมูลเรื่องการปฏิบัติตนที่ดีอย่าง ถูกต้อง	3.05	.71	ปานกลาง
โดยรวม	3.36	0.44	ปานกลาง

จากตาราง 13 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นิสิตรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมนันทนาการจากสื่ออินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์ ($M = 3.98$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ นิสิตรับรู้ความมีระเบียบวินัยผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ ($M = 2.41$)

ตาราง 14 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับ ความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

ตัวแปร	ด้านการแต่งกาย	ด้านนันทนาการ	ด้านคุณธรรมจริยธรรมและมารยาท	ด้านการพึ่งพาตนเอง	ด้านการประหยัดและออม	การปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม
ความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง	.209**	.184**	.302**	.075*	.059	.150*
ความสัมพันธ์กับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน	.340**	.489**	.170**	.091**	-.096**	.284**
ความสัมพันธ์กับอิทธิพลของสื่อมวลชน	-.460**	-.360**	.318**	-.023	.036	-.190**

จากตาราง 14 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง กับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.150$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านกลุ่มเพื่อนกับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีค่าความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.284$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านสื่อมวลชนกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีค่าความสัมพันธ์เชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.190$)

ตอนที่ 4 แสดงความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นเกี่ยวกับแนวทางการปรับปรุงให้ดีขึ้น

1. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการแต่งกาย วัยรุ่นเสนอแนวทางการปรับปรุงด้านการแต่งกาย คือ ควรมีการแต่งกายให้เหมาะสมกับสถานที่และถูกกาลเทศะ ไม่แต่งกายตามแฟชั่นต่างประเทศมากเกินไป ควรอนุรักษ์การแต่งกายที่เป็นวัฒนธรรมไทยเพื่อดำรงไว้ซึ่งความเป็นไทย

2. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านนันทนาการ วัยรุ่นเสนอแนวทางการปรับปรุงด้านนันทนาการ คือ มีการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม โดยกิจกรรมการนันทนาการที่ทำให้เกิดการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เน้นที่ การช่วยเหลือและพัฒนาสังคม การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี

3. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท วัยรุ่นเสนอแนวทางการปรับปรุงด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท คือ วัยรุ่นควรมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็นคนที่รู้จักหรือไม่รู้จักก็ตาม พูดจาไพเราะกับทุกคน มีมารยาทที่เหมาะสมกับบุคคลทุกเพศทุกวัย

4. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการพึ่งพาตนเอง วัยรุ่นเสนอแนวทางการปรับปรุงด้านการพึ่งพาตนเอง คือ การแก้ปัญหาด้วยตนเองหรือการช่วยเหลือตนเอง เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจของวัยรุ่น และเป็นสิ่งที่ควรกระทำก่อนการที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

5. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการประหยัดและอดออม วัยรุ่นเสนอแนวทางการปรับปรุงด้านการประหยัดและอดออม คือ ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือย ใช้เฉพาะที่จำเป็น และรู้จักประหยัดและอดออม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยจำแนกตามเพศ และคณะที่ศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างด้านความสัมพันธ์ภาพนิสิตกับผู้ปกครอง ด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และด้านสื่อมวลชนกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่มีเพศ และคณะที่ศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น แตกต่างกัน
2. นิสิตที่มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับ ความสัมพันธ์ของ นิสิตกับผู้ปกครอง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อมวลชน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 8,325 คน โดยจำแนกเป็นนิสิตที่ศึกษาใน 6 คณะวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 1,734 คน คณะวิทยาศาสตร์ 2,009 คน คณะศึกษาศาสตร์ 763 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์ 947 คน และคณะสังคมศาสตร์ 1,861 คน คณะพลศึกษา 1,011 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ การศึกษา 2549 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยกำหนดขนาดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 10% ของกลุ่มประชากร ศิริชัย กาญจนวสี และคณะ (2537, 105-106) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 835 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยแบ่งเป็น 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ และคณะที่ศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้วนำไปขอความอนุเคราะห์จากอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถาม จากนิสิตปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลจากนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยเข้าไปขออนุญาตเก็บข้อมูลในช่วงการเรียนการสอนกับอาจารย์ผู้สอนและรอเก็บท้ายชั่วโมงจำนวน 1,000 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 885 ฉบับ
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ส่งคืนมา จำนวน 835 ฉบับ และนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ต่อไป

การกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ในตอนที่ 1 ด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความคิดเห็นของนิสิตในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวมและเป็นรายด้าน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวมและเป็นรายด้าน โดยใช้การทดสอบที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One- Way Analysis of Variance) กรณีเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' Method)
4. เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน Pearson Product Moment Correlation Coefficient

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการแต่งกายมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วน ด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท ด้านการพึ่งพาตนเอง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปรเพศ และคณะที่ศึกษา พบว่า

2.1 นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 นิสิตที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นทั้งโดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง กับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.150$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านกลุ่มเพื่อนกับความคิดเห็นของวัยรุ่นที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นมีค่าความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.284$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านสื่อมวลชนกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่น มีค่าความสัมพันธ์เชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.190$)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น พบว่าโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การปฏิบัติตนของวัยรุ่นอาจขึ้นอยู่กับลักษณะสภาพแวดล้อม และสังคมในกลุ่มเพื่อนที่นิสิตได้ใกล้ชิด หรือการได้รับการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูจากครอบครัว รวมทั้งการปลูกฝังปฏิบัติตนของคณะกรรมการกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยให้นิสิตปฏิบัติตนอย่างเหมาะสม โดยความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นด้านการแต่งกายมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบันเน้นที่การเลียนแบบแฟชั่นของต่างประเทศและความทันสมัยในระดับหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นส่วนในสังคมเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่แล้วคิดเห็นว่าการแต่งกายของวัยรุ่นมีความเหมาะสม ส่วนความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท ด้านการพึ่งพาตนเอง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งอาจจะเป็นส่วนสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมในการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ดูแลอย่างใกล้ชิดทำให้เกิดการประพฤติตนในทาง

ที่ถูกต้องและเหมาะสม สอดคล้องกับ อาคม สวัสดิ์มงคล (2546: 74) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา กรณีศึกษา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร/สถาบัน สังคม/สภาพแวดล้อม สื่อมวลชน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายนักศึกษา สำหรับพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษาส่วนใหญ่แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนค่อนข้างมากแต่งกายผิดระเบียบสถาบัน ส่วนพฤติกรรมด้านวินัยของนักศึกษามีปัญหาค่อนข้างน้อย แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนมากพอสมควรมีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสม

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ทั้ง 5 ด้าน พบว่า

2.1 นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครองโดยรวม ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนโดยรวม ปัจจัยด้านสื่อมวลชนโดยรวม การปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม ด้านการแต่งกาย ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท ด้านการพึ่งพาตนเอง ด้านการประหยัดและออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านนันทนาการ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เพศมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตน โดยสังคมไทยได้กำหนดให้เพศชายและเพศหญิงมีบทบาทในสังคมและมีการปฏิบัติตนแตกต่างกัน มีความต้องการ ความสนใจในการปฏิบัติตนของเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน สอดคล้องกับ พิชัย นิรมานสกุล (2539:23) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ตัวแปรเพศ จะมีผลต่อพฤติกรรมซื้อสินค้าแฟชั่น Brand Name ต่างประเทศที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับ สกล วรเจริญศรี (2545: 24) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเพศหญิงและเพศชายจะมีความแตกต่างกันในเรื่องเจตคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ซึ่งสำหรับเพศหญิงนั้น ผลจากการศึกษา พบว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเสมือนสิ่งที่แสดงออกถึงความรักต่อคนรัก แต่ในทางตรงกันข้ามเจตคติของวัยรุ่นชายต่อการมีเพศสัมพันธ์กลับมองว่าเป็นเรื่องที่ทำหายและตื่นเต้นตลอดจนต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

2.2 นิสิตที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นทั้งโดยรวม และรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในปัจจุบันนี้การเรียนการสอนของทางมหาวิทยาลัยเน้นในด้านสัมพันธภาพ ความสามัคคี และการทำกิจกรรมร่วมกัน เพิ่มเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ไม่เกิดความแตกต่างหรือการแบ่งแยกทางความคิด โดยในช่วงที่เก็บข้อมูลนั้นมีเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดจากความแตกแยกขึ้นอย่างรุนแรง อาจเป็นเหตุผลที่ทำให้นิสิตเกิดการรวมตัวทางความคิดกันเกิดขึ้นและมีความคิดไปในทางเดียวกัน จึงทำให้แต่ละคณะที่ศึกษาไม่มีความแตกต่างกันทางด้านความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

3. จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างด้านสัมพันธภาพนิสิตกับผู้ปกครอง กับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม มีความสัมพันธ์กัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านนิสิตที่มีคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติของวัยรุ่นโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครองโดยรวม ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนโดยรวม ปัจจัยด้านสื่อมวลชนโดยรวม การปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม ด้านการแต่งกาย ด้านนันทนาการ ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท ด้านการพึ่งพาตนเอง และด้านการประหยัดอดออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันไม่ดี ทำให้นิสิตเข้าใจในการใช้จ่ายและต้องการช่วยเหลือพ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ประหยัด แต่สำหรับนิสิตที่ทำงานพิเศษ หรือมีงานประจำซึ่งมีเงินที่ไม่ได้รับจากผู้ปกครองจึงสามารถใช้จ่ายซื้อของตามที่ตนเองอยากได้ สอดคล้องกับ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1978: 49) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างทางเศรษฐกิจของเด็กวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้เวลาต่างกันทั้งด้านคุณภาพและปริมาณของการเล่น การทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการใช้จ่ายในการเล่น กิจกรรมต่างๆ เช่น การเล่นกีฬา การดูเกมต่างๆ นั้น จะเป็นได้เฉพาะกับเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ส่วนเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีกิจกรรมในการเล่นน้อย เด็กจะใช้เวลาว่างในการเล่นบอล เล่นเกมง่ายๆ สิ่งของที่ใช้เล่นทำมาจากอุปกรณ์ที่หาได้ตามสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ดังนั้นฐานะทางเศรษฐกิจจึงมีผลต่อการแสดงกิจกรรมนันทนาการของเด็กวัยรุ่นในลักษณะที่แตกต่างกัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านกลุ่มเพื่อนกับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.284$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างเกิดขึ้นในวัยนี้ ไม่ว่าจะเป็นการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตก การคบเพื่อนตามกระแสแฟชั่น และเกิดการเลียนแบบขึ้น ซึ่งอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อการตัดสินใจของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการแต่งกาย ด้านการปฏิบัติตน และการแสดงความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับอิลิรา ชูชาติ และคณะ. (2538: 57) ได้กล่าวไว้ว่า เพื่อนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง การคบเพื่อนนั้นก็มีความสำคัญไม่น้อยเพราะโดยธรรมชาติของวัยรุ่นแล้วเพื่อนเป็นผู้มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ความคิดเห็นของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก และวัยรุ่นก็พยายามสร้างกลุ่มละวัฒนธรรมของกลุ่มของตนเองที่แตกต่างจากกลุ่มอื่น ดังนั้น การคบเพื่อนก็เป็นปัจจัยหนึ่งในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นด้านการปฏิบัติตน ด้านการแสดงความคิดเห็นต่างๆ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างด้านสื่อมวลชนกับการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยรวม มีความสัมพันธ์เชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.190$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สื่อมวลชนได้เข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นมากเกินไป เพราะเป็นสื่อที่เห็นได้ชัดและกระจายข่าวได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสื่อมวลชนมีอิทธิพลทั้งในด้านบวกและด้านลบ ที่ศึกษาออกมาเป็นลบอาจจะเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น ช่วงเวลาในการเก็บข้อมูลนั้นมีเหตุการณ์สำคัญทาง

การเมืองเกิดขึ้น และเกิดการประโคมข่าวจากสื่อมวลชนเป็นอย่างมากทั้งด้านบวกและด้านลบ จึงทำให้วัยรุ่นมีความคิดเห็นในด้านลบกับสื่อมวลชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชัย นิรมานสกุล (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสาร ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับวิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของวัยรุ่นไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีดนตรีญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นได้รู้จักดนตรีญี่ปุ่น โดยวัยรุ่นแสวงหาความบันเทิงนี้ได้ทั้งทาง วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร รวมทั้งอินเทอร์เน็ต

4. จากการแสดงความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับแนวทางการปรับปรุงให้ดีขึ้น ดังนี้

วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันเป็นอย่างมาก โดยเห็นว่าการปลูกฝังพฤติกรรมในการปฏิบัติตน การแสดงความคิดเห็นเป็นหน้าที่หลักของสถาบันครอบครัว ซึ่งเชื่อว่าการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่พี่น้องและผู้ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น และมีความคิดว่าถ้าครอบครัวอบอุ่น มีความรักใคร่ปรองดองกันแล้ว การปฏิบัติตนของวัยรุ่นก็จะเป็นไปในแนวทางที่ถูกต้อง จึงมีการเสนอแนะในด้านสัมพันธภาพของครอบครัวที่ดีก็จะสามารถทำให้การปฏิบัติตนของวัยรุ่นในด้านต่างๆเป็นไปในแนวทางที่ดีและถูกต้องมากยิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อลงกรณ์ ปริวุฒิพงษ์ (2540: 12) ได้กล่าวไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงในสังคมเป็นไปอย่างรวดเร็วในระยะเวลาที่ผ่านมาทำให้วัยรุ่นมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับโลกภายนอกมากขึ้น ได้รับอิสระมากขึ้น รวมทั้งเกิดการเรียนรู้จากอิทธิพลของสื่อต่างๆ นอกจากนี้ สภาพของการที่พ่อแม่ออกไปทำงานนอกบ้านเด็กจึงต้องเรียนรู้ในการดูแลตัวเองมากขึ้น และเมื่อได้เข้ารับการศึกษากลายเป็นทางการกลุ่มเพื่อนก็จะเป็นแหล่งข่าวสารและเป็นที่ปรึกษาที่สำคัญ จึงทำให้วัยรุ่นปัจจุบันมักจะเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่าสถาบันการศึกษา และสถาบันครอบครัว ควรให้ความรู้ อบรมสั่งสอน วารสารฐานการปฏิบัติตนที่ดีให้แก่วัยรุ่น รวมถึงการเป็นแบบอย่างที่ดีในการถ่ายทอด ปลูกฝังในการการปฏิบัติตนที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง การแต่งกายของนิสิต ทางสถาบันการศึกษาควรจะต้องเข้มงวดเรื่องการแต่งกายในชุดนิสิตให้อยู่ในระเบียบการแต่งกาย
2. สถาบันการศึกษาควรกิจกรรมให้ความรู้ ส่งเสริม ถ่ายทอดในการปฏิบัติตนของวัยรุ่นที่เหมาะสมแก่นิสิตอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการสร้างแบบอย่างที่ดีให้แก่วัยรุ่น ซึ่งควรมีการจัดสัมมนา

การปฏิบัติที่ดีของนิสิตในยุคปัจจุบัน ได้ให้นิสิตแสดงความคิดเห็นและเป็นผู้ดำเนินการปฏิบัติที่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เพื่อนๆ สังคม

3. หน่วยงานของรัฐควรสนับสนุน ส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสังคมไทยและวัฒนธรรมไทยเพื่อให้นิสิตวัยรุ่นได้รับทราบและเป็นการเสริมสร้างการปฏิบัติที่เหมาะสมให้คงอยู่กับสังคมในมหาวิทยาลัย และสังคมไทยต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อนำมาเปรียบเทียบข้อมูล
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอิสระเพิ่มเติม ได้แก่ บุคลิกภาพ อัตมโนทัศน์ ความคาดหวัง หรือค่านิยมของวัยรุ่น นำมาศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา แก้วเทพ. (2541). **โลกของสื่อ**. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อินฟินิตี้เพรส, 2540.
- (2543). **สื่อสารมวลชน : ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอ็ดดิสัน เพรส โปรดักส์.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, กรมศิลปากร. (2525). **วิทยากรกับการปลูกฝังและสร้างเสริม
ค่านิยม**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จตุพล ชมภูนิช. (2540). **บุคลิกภาพคนรุ่นใหม่**. กรุงเทพฯ : บิ๊กแบงก์.
- จิตรพี ขวาลาวณิชย์. (2539). **เสื้อผ้าเด็กเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ แกรมมี่.
- จूरितน์ พลแสง (2545). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางสังคมการบรรลุลงาน
ตามขั้นพัฒนาการและการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาของวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ:
บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.**
- ณกมล ชาวปลายนา. (2545, มกราคม – เมษายน). **เซนต์เตอร์พอยท์กับสังคมวัยรุ่นไทยระบบการใช้
คุณค่าเชิงปรัชญา – ค่านิยม – เสรีภาพ และความรับผิดชอบ มุมมองของ ฌอง – ปอล –
ซาทร์ และปรัชญาเอ็กซิสเทนเซียลลิสม์. วารสารมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 22(1) : 82.**
- ณัฐพงษ์ เจริญทิพย์. (2539). **ทางเลือกในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ :
แนวคิดและการปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- ธัญญา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา. (2540). **ครอบครัวและวงศ์วาน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง. หน้า 9.
- นิตยา เฉลิมกุล และคณะ (2542). **ครอบครัวกับการพยายามฆ่าตัวตาย การศึกษาเชิง
คุณภาพ. จันทบุรี. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดจันทบุรี. หน้า. 8-10.**
- นิมิต มั่งมีทรัพย์. (2542). **ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษาดุฎิบัณฑิต(พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.**
- นิภา พงศ์วิรัตน์. (2550). **การศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียน
มัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง. ศศ.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.**

- นิลุล เจริญพีช. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเขตเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา สุกใส (2541). รายงานผลการวิจัยเรื่องการศึกษาเจตคติเกี่ยวกับจริยธรรม ค่านิยม ประเพณีและวัฒนธรรมของครอบครัวที่มีผลต่อการเลี้ยงดูบุตร : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตจังหวัดพิษณุโลกและสุโขทัย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: หน้า 14-15.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2523). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- พรรณิ บุญประกอบ. (2546). รวมบทความร่วมสร้างสรรค์เด็กและเยาวชน. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาอักษร.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2545 : 4). จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล เปลี่ยนภักดี. (2548). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการอบรมเลี้ยงดูกับเอกลักษณ์แห่งตนของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชัย นิรमानสกุล. (2539). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้าแฟชั่น **Brand Name** ต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พีรวัชร เวียงคำ. (2543). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ กจ.ม. (การจัดการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยคริสเตียน. ถ่ายเอกสาร.
- มาลินี จุฑะรพ. (2547). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์อักษราพัฒนา.
- เยาวนาท สุนทร. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนกับพฤติกรรมความรับผิดชอบของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- รุจา ภูไพบูลย์. (2541). การพยาบาลครอบครัว แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้. พิมพ์ครั้งที่ 3 ห้างหุ้นส่วนจำกัด วีเจพรินติ้ง. กรุงเทพมหานคร. หน้า 1.
- เล็ก วงศ์สว่าง.(กุมภาพันธ์, 2542). “**World Copyright,” Bangkok Cawalk**. 6(20) : 35.

- เล็ก โตสมบัติ. (2540). **ประมวลแนวคิดนโยบายการพัฒนาสถาบันครอบครัว : มุมมองนัก
สวัสดิการสังคม**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สำนักพิมพ์เจพรีน.
- วัฒนา พัทธราวิช. (2534). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- วิจิตร อาวะกุล. (2539). **บุคลิกภาพเทคนิคและการพัฒนา**. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬา.
- วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ. (2545). **อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของ
วัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีดนตรีญี่ปุ่น**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วณิชา เจียรมนันคง. (2548). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อเครื่องแบบนักศึกษาใน
เขตกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริรัตน์ คุปติวุฒิ. (2545). **การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของครอบครัว.วารสารจิตเวชเด็ก
และวัยรุ่น**. ปีที่ 5 (ฉบับที่ 55) : หน้า 67.
- ศิริชัย กาญจนวสี และคณะ (2537). **การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย**. กรุงเทพฯ :
ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ศรีเรือน แก้วกังวล. (2540). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรันย์ รักสัตว์มัน. (2547). **วัยรุ่นกับกระบวนการสร้างความเป็นจริงเรื่องความรักผ่านเพลง
ไทยสมัยนิยม**. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน).
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิพัฒน์ ยอดเพชร. (2540). **มุมมองของนักสวัสดิการสังคม**. กรุงเทพฯ:สมาคมนักสังคม
สงเคราะห์แห่งประเทศไทย. หน้า. 185 - 210
- สกล วรเจริญศรี. (2545). **การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
วัยรุ่น**. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ มหารศ. (2520). **การสอนคำนิยม**. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินท
รวิโรฒ มหาสารคาม.
- สมบัติ จันทรวงศ์. (มกราคม – มีนาคม, 2525). **ความรุนแรงในจอโทรทัศน์ ยาพิษยุคพัฒนา**.
วารสารไทย. 2(4) : 49 – 50.
- สมพงษ์ ธนัญญา. (2540). **แนวทางการส่งเสริมความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียน
ศึกษาเฉพาะกรณี : โรงเรียนปทุมคงคา**. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 185-210.

- สมศรี ทองนุช. (2548). **ทัศนคติเกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสกลนคร**. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สังคมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น .ถ่ายเอกสาร.
- สินนภา ภูสว่าง. (2544). **การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ทัศนคติ และการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**. ปรินิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (นิเทศศาสตรพัฒนาการ). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .หน้า 3.
- สุชา จันท์เอม. (2529). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- (2546). **จิตวิทยาเด็ก**. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา โลหมาส. (2547). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารในครอบครัวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ:มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัทธา สุภาพ. (2531). **สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิณี กล้ากล่อมจิตร (2547). **การศึกษาค่านิยมในการปฏิบัติตนของนักเรียนวัยรุ่น**. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.หน้า ถ่ายเอกสาร.
- สุรียา จาตุพรพิพัฒน์. (2528).**การคล้อยตามวัฒนธรรมตะวันตกของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร**. ปรินิพนธ์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สุรีย์ วิภาสประทีป. (2543). **สัมพันธภาพในครอบครัวของแรงงานสตรีที่ทำงานในระบบกะ : ศึกษาเฉพาะในกรณีอุตสาหกรรมสิ่งทอในเขตอ้อมน้อย จังหวัดสมุทรสาคร**. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 27-28.
- แสงอัมพา บำรุงธรรม. (2543). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่**. ปรินิพนธ์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรรถพล โคตรสินธุ์. (2544). **ผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเล่นแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์**. ปรินิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาศึกษา).บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. หน้า 4.
- อลงกรณ์ ปริรุฒิพงศ์. (2540). **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสื่อสารกับการรับรู้ข่าวสารวัฒนธรรมไทยของนักเรียนมัธยมปลายในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ว.ม. (สื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.ถ่ายเอกสาร

- อลิศรา ชูชาติ; และคนอื่น ๆ. (2540). การวิจัยเชิงคุณภาพเรื่อง การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นตามสถานเริงรมย์ในเขตกรุงเทพมหานคร. มปท.
- อัญชลี คติอนุรักษ์ . (2544). พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิจัยประชากรและสังคม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัมพร ศรีประเสริฐสุข. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นในเซนต์เตอร์พอยท์. ปรัญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์. (2542). รายงานการวิจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล. หน้า. 1.
- Brand age. (August, 2543). **Digital Teen** วัยรุ่น 4 มิติ. 4 (1) : 87 – 90.
- Bandura, Albert. and Richard H. Walters.(1963). **Social Learning and Personality Development**. New York : Holt, Rinhart and Windton.
- Bandura, Albert. (1977). **Social Learning Theory**. English Cliff, New Jersey : Prentice – Hall.
- Bandura, Albert, Jean E. Grusec & France L. Menlove. (September,1966). Observational Learning as a Function of Symbolization and Incentive Set. **Child Development**. 9(37) : 479.
- Hurlock, Elizabeth B. (1978). **Child Development**. 6th ed. New York : McGraw – Hill, 1978.
- Palmer, E. (1977). **Formative Research in the Production of Television for Children in Evaluation Educational Television and Radio Edited by Tony Bates**. London : Ayndenhams Printers.
- Piaget, J. (1988). **The Origins of Intelligence in Children**. New York : International University Press,
- Rogers,E.M. & Shoemaker, F. (1971) **Communication o Innovations** : A Cross-Culural Approach. New York : The Free Press : 87.
- Steinberg, Laurence. (1993). **Adolescence**. 3 rd ed. McGraw – Hill. Inc.
- Supaporn Petchsiri. (1993). **The Television Saul Representation of the World : A Case Study of News Coverage of the May in Thailand on Australian Television**. Master Thesis. Sydney : Sydney Macquarie University,
- Zajonc, R. (July, 1954) Some Effects of the Space Serials, **Public Opinion Quarterly**. 18(18) : 367 – 374.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ
ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๐๓

วันที่ ๙๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 10502

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/๐5๐1

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขออนุมัติเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552.

จึงเรียนมาเพื่อขออนุมัติ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย ตันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/๕๕๐๐

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/10490

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 10565

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นางสาวทัศนีย์ สมเสียง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวทัศนีย์ สมเสียง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น จึงขอให้นิสิตตอบแบบสอบถามให้ตรงตามความเป็นจริง ตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึกของนิสิตให้มากที่สุด และโปรดตอบคำถามให้ตรงทุกข้อ เพื่อนำแบบสอบถามนี้ไปวิเคราะห์ผลการวิจัยต่อไป
2. ข้อมูลต่างๆ ที่นิสิตได้ตอบในแบบสอบถามชุดนี้จะถือว่าเป็นความลับ
3. แบบสอบถามมีจำนวนทั้งหมด 12 หน้า แบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ และคณะที่ศึกษา
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน
 - ตอนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลของสื่อมวลชน
 - ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. คณะวิชา ได้แก่

☐ คณะมนุษยศาสตร์

☐ คณะวิทยาศาสตร์

☐ คณะศึกษาศาสตร์

☐ คณะศิลปกรรมศาสตร์

☐ คณะสังคมศาสตร์

☐ คณะพลศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนิสิตกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักซื้อของขวัญในโอกาสพิเศษให้ท่านเสมอ					
2	เมื่อนิสิตแต่งกายไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย พ่อแม่หรือผู้ปกครองได้ตำหนิว่ากล่าวตักเตือน					
3	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตอบรมสั่งสอนในเรื่องการวางตัวที่เหมาะสมในสังคม					
4	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตให้ความสำคัญกับการศึกษา					
5	นิสิตและครอบครัวมักมีกิจกรรมทำร่วมกันเสมอ					
6	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตเป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับการปฏิบัติตน					
7	เมื่อท่านมีปัญหา นิสิตมักปรึกษาพ่อแม่หรือผู้ปกครองเสมอ					
8	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตปลูกฝังเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย					
9	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักปลูกฝังในการพึ่งพาตนเอง					
10	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตดูแลเอาใจใส่ในเรื่องการปฏิบัติตนของท่านอย่างสม่ำเสมอ					
11	นิสิตมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นอย่างดี					
12	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของท่านมีความเป็นกันเองกับนิสิตในทุกๆ เรื่อง					
13	พ่อแม่หรือผู้ปกครองของนิสิตมักช่วยแก้ปัญหาและให้คำแนะนำกับท่านเสมอ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน นิสิตจะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมทางเพศกับกลุ่มเพื่อนของตนเอง					
2	การแสดงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นและกลุ่มเพื่อนแบบเปิดเผยเป็นเรื่องปกติในยุคปัจจุบัน					
3	นิสิตมักมีการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศที่เลียนแบบมาจากกลุ่มเพื่อนของตน					
4	กลุ่มเพื่อนของนิสิตไม่สนใจการไปเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงต่างๆ					
5	นิสิตขอใช้เวลาว่างทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเสมอ					
6	เพื่อนสนิทของนิสิตเห็นว่าการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือหรือเล่นกีฬาเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและล่าสมัยในยุคปัจจุบัน					
7	กลุ่มเพื่อนของนิสิตให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและเหมาะสม					
8	กลุ่มเพื่อนของนิสิตมักสร้างภาษาและใช้เฉพาะกลุ่มของตนเอง					
9	เพื่อนสนิทของนิสิตมีการใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยนเพื่อให้ทันสมัย					
10	กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการช่วยคนแก่ข้ามถนนเป็นเรื่องที่ควรปฏิบัติ					
11	กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนด้านคุณธรรมจริยธรรมของนิสิต					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
12	กลุ่มเพื่อนของนิสิตว่าการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นเรื่องที่ควรปฏิบัติ					
13	กลุ่มเพื่อนของนิสิตไม่ค่อยสนใจเรื่องศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทย					
14	เพื่อนสนิทของนิสิตให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทย					
15	กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการไหว้ผู้อาวุโสกว่า เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ					
16	เพื่อนสนิทของนิสิตขอความช่วยเหลือจากคนอื่นในการทำงานมากกว่าการพยายามทำด้วยตนเอง					
17	เพื่อนในกลุ่มของนิสิตขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นก่อนเสมอ					
18	กลุ่มเพื่อนของนิสิตเห็นว่าการพยายามทำอะไรด้วยตนเองเป็นสิ่งที่ยากลำบาก					
19	เพื่อนสนิทของนิสิตชอบใช้ของที่ผลิตในประเทศ					
20	เพื่อนสนิทของนิสิตใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย					
21	กลุ่มเพื่อนของนิสิตชอบใช้สินค้าหรือสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่มียี่ห้อดังๆ					
22	เพื่อนของนิสิตมักจะปฏิบัติตามกฎระเบียบเสมอ					
23	เพื่อนสนิทของนิสิตเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบเป็นเรื่องที่ตื้นตันและท้าทาย					
24	เพื่อนของนิสิตเห็นว่าการฝ่าฝืนระเบียบเป็นเรื่องที่น่าตื้นตัน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลของสื่อมวลชน

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	อิทธิพลของสื่อมวลชน สื่อโทรทัศน์มีผลในการแสดงพฤติกรรมต่อเพื่อนต่าง เพศของนิสิต					
2	การเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศของนิสิตส่วนใหญ่ เกิดจากการดูผ่านสื่อโทรทัศน์					
3	สื่อโทรทัศน์มีผลต่อการตัดสินใจของนิสิตในการเลือก คบเพื่อนต่างเพศ					
4	การดูภาพยนตร์ต่างประเทศ การฟังดนตรี ต่างประเทศ ทำให้นิสิตดูเป็นคนมีรสนิยมดี					
5	นิสิตได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการ จากสื่อมวลชน					
6	นิสิตรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรม นันทนาการจากสื่ออินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์					
7	สื่อมวลชนทำให้นิสิตรู้ว่า ภาษาไทย มารยาทไทย ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยเป็นสิ่งที่ คุณค่าควรรักษาไว้					
8	นิสิตรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ภาษาจากสื่อ วิทยุ โทรทัศน์					
9	การรับรู้ข่าวสารผ่านคลื่นวิทยุเกี่ยวกับวัยรุ่นทำให้ ภาษาของนิสิตผิดเพี้ยนไป					
10	นิสิตได้รับข่าวสารเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมผ่านสื่อ โทรทัศน์					
11	สื่อโทรทัศน์มีผลต่อการปฏิบัติตนให้ถูกต้องด้าน คุณธรรมจริยธรรมของนิสิต					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
12	นิสิตรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยจากการนำเสนอของสื่อมวลชน					
13	การรับชมภาพยนตร์โฆษณาเกี่ยวกับศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทำให้นิสิตเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมในทางที่ดี					
14	การนำเสนอรายการเกี่ยวกับการใช้ชีวิตผ่านสื่อโทรทัศน์มีผลต่อการพึ่งพาตนเองของนิสิต					
15	การพึ่งพาตนเองของนิสิตได้รับอิทธิพลจากการนำเสนอผ่านสื่อหนังสือพิมพ์การ					
16	การนำเสนอของสื่อหนังสือพิมพ์ส่งผลต่อการแต่งกายตามแฟชั่นของนิสิต					
17	สื่อภาพยนตร์มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมด้านวัตถุนิยมของนิสิต					
18	สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการที่นิสิตเลือกอุปโภคบริโภคสินค้าหรือสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ					
19	การนำเสนอของสื่อมวลชนต่างๆมีผลต่อการปฏิบัติตนของนิสิต					
20	นิสิตรับรู้ความมีระเบียบวินัยผ่านสื่อหนังสือพิมพ์					
21	นิสิตมีความเห็นว่าการนำเสนอของสื่อหนังสือพิมพ์ด้านความมีระเบียบวินัยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามก็ได้					
22	การนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ ทำให้นิสิตรับรู้ข้อมูลเรื่องการปฏิบัติตนที่ดีอย่างถูกต้อง					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการการปฏิบัติงานของวัยรุ่น
คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างหลัง
 ข้อความที่ตรงกับตัวเองมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านปานกลาง
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด	แนว ทางการ ปรับปรุงให้ ดีขึ้น
	ด้านการแต่งกาย						
1	การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงทำให้เกิด การยอมรับทางสังคม						
2	การใช้เสื้อผ้า เครื่องประดับ รองเท้า นาฬิกา ที่มียี่ห้อดังๆ ทำให้เกิดความมั่นใจ ในตนเอง						
3	การใช้เสื้อผ้าและเครื่องประดับที่มียี่ห้อ ดังๆ ทำให้ได้รับการยอมรับว่ามีรสนิยมดี						
4	การสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยเรือนร่างเป็นสิ่งที่ ที่ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย						
5	การมีรองเท้าหลายคู่เป็นเรื่องปกติของ วัยรุ่นในยุคนี้						
6	การใส่หน้ากากตามกระแสของแฟชั่นทำให้ เป็นที่ยอมรับทางสังคม						
7	นิสิตมักเลือกซื้อเครื่องประดับตาม ความชอบ โดยไม่สนใจราคา						
8	นิสิตมักเลือกซื้อเสื้อผ้า รองเท้าตามสมัย นิยม						
9	ในยุคปัจจุบันเสื้อผ้าเครื่องประดับ รองเท้า และนาฬิกาการราคาแพงเป็นสิ่งสำคัญที่นิสิต ต้องมี						
10	การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าตามแฟชั่นทำให้ ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนรุ่นใหม่						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด	แนว ทางการ ปรับปรุงให้ ดีขึ้น
11	เครื่องประดับเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแต่ง กายของนิสิต						
12	นิสิตมักเลือกซื้อรองเท้าที่มียี่ห้อดัง						
13	การใส่หน้ากากยี่ห้อดังทำให้เป็นที่ยอมรับใน กลุ่มเพื่อน						
	ด้านนันทนาการ						
1	การเที่ยวผับ เที่ยวบาร์เวลากลางคืนเป็น เรื่องปกติของคนรุ่นใหม่						
2	การไปเที่ยวตามสวนสาธารณะเห็นว่าเป็น การพักผ่อนหย่อนใจของนิสิต						
3	การไปเที่ยวสถานที่ตามธรรมชาติ เช่น ทะเล หรือภูเขาถือว่าการหา ประสบการณ์ชีวิตอย่างหนึ่งของวัยรุ่น						
4	วัยรุ่นใช้เวลาว่างสวนใหญ่เดินเล่นใน ศูนย์การค้า						
5	การดูการแสดงคอนเสิร์ตและชม ภาพยนตร์ต่างประเทศทำให้ดูเป็นคนมี รสนิยมดี						
6	การเล่นเครื่องดนตรีสากลทำให้ดูเป็นคน โก้เก๋						
7	การไปเที่ยวตามสถานที่พิพิธภัณฑ์ โบราณสถานต่างๆ เป็นเรื่องน่าเบื่อมาก						
8	การเล่นดนตรีเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์มากกว่าการไปเดินเล่นตาม สยามพารากอน						
9	วัยรุ่นไม่จำเป็นต้องเล่นกีฬาเพราะแข็งแรง อยู่แล้ว						
10	การฟังดนตรีต่างประเทศทำให้ดูเป็นคน ทันสมัย						
11	นิสิตมักเล่นกีฬากับกลุ่มเพื่อนในช่วงเวลา ว่าง						
12	นิสิตมักใช้เวลาว่างในวันหยุดไปเรียนร้อง เพลงและเล่นดนตรีกับกลุ่มเพื่อน						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	แนวทางการปรับปรุงให้ดีขึ้น
13	นิสิตใช้แหล่งบันเทิงยามราตรีเป็นที่สังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน						
	ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท						
1	การพูดด้วยวาจาที่สุภาพมีมารยาทเป็นเรื่องล้าสมัยสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบัน						
2	การพูดด้วยวาจาภาษาวัยรุ่นทำให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน						
3	การใช้สรรพนามแทนตัวเองและเพื่อนว่ากู-มึง ของวัยรุ่นไม่ถือว่าเป็นหยาบคาย						
4	เมื่อนิสิตทำผิดควรกล่าวคำขอโทษทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นคนรู้จักหรือไม่ก็ตาม						
5	ปัจจุบันวัยรุ่นจะหักทลายผู้อาวุโสด้วยการไหว้						
6	นิสิตปฏิบัติตามหลักคำสอนของศาสนาที่ตนเองนับถือ						
7	เราควรมีสัมมาคารวะกับบุคคลที่เรารู้จักเท่านั้น						
8	การมีมารยาทแบบไทยๆ เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับสังคมในยุคปัจจุบัน						
9	การไปทำบุญที่วัดเป็นเรื่องน่าเบื่อ						
	ด้านการพึ่งพาตนเอง						
1	เราควรใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ในการทำสิ่งต่างๆ ก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น						
2	ยุคปัจจุบันมีสิ่งอำนวยความสะดวกไม่จำเป็นต้องมีความอดทนเหมือนสมัยก่อน						
3	การแก้ปัญหาและอุปสรรคด้วยตนเองทำให้เกิดความภาคภูมิใจ						
4	ท่านมีความเชื่อว่าการพยายามทำอะไรด้วยตนเองจะนำไปสู่ความสำเร็จ						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด	แนว ทางการ ปรับปรุงให้ ดีขึ้น
5	เมื่อมีเวลาว่างท่านมักศึกษาหาความรู้ที่เป็นประโยชน์โดยไม่ต้องมีใครบอกหรือชวน						
6	การพึ่งพาคนอื่นไว้ก่อนเป็นวิถีของคนฉลาด						
7	คนที่รู้จักพึ่งพาตนเองมักพบกับความสำเร็จในชีวิต						
8	การลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเองทำให้เกิดความเครียด						
9	เมื่อเจออุปสรรคและปัญหาลิติดมักจะพยายามช่วยตนเองจนถึงที่สุดก่อนที่จะขอให้ผู้อื่นช่วย						
10	เมื่อเจออุปสรรคท่านมองหาคนช่วยเป็นอันดับแรก						
	ด้านการประหยัดและออม						
1	ท่านมักใช้จ่ายเกินตัว โดยไม่จำเป็น						
2	ท่านคิดว่าปัจจุบันนี้การออมเป็นเรื่องไม่สำคัญ						
3	ถ้าต้องการซื้อของบางอย่างแต่ขาดทุนทรัพย์ควรใช้บริการสินเชื่อ						
4	ท่านคิดว่าปัจจุบันนี้การเป็นหนี้เป็นเรื่องธรรมดา						
5	แม้รายได้ก็น้อย แต่รู้จักอดออมสามารถทำให้มีเงินได้						
6	ท่านชอบใช้จ่ายเงินสดมากกว่าเงินผ่อน						
7	ท่านคิดว่าการซื้อสินค้าด้วยบริการสินเชื่อทำให้มีความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น						
8	ท่านยอมเป็นหนี้ดีกว่าไม่ได้ซื้อของที่ต้องการ						
9	ท่านมักวางแผนการเงินก่อนการใช้จ่ายทุกครั้ง						
10	ท่านมีการออมเงินเป็นประจำโดยใช้บริการฝากเงินกับธนาคาร						

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)**Item-total Statistics**

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
FRI3.1	44.9600	90.5640	.2478	.8228
FRI3.4	45.2100	87.5817	.2712	.8249
FRI3.6	46.3300	91.0314	.2479	.8224
FRI3.7	45.3400	91.0954	.2590	.8217
FRI3.8	45.1600	83.5499	.4920	.8098
FRI3.9	45.2000	82.6061	.5827	.8044
FRI3.12	46.1900	87.8928	.3675	.8169
FRI3.13	45.7700	85.8557	.5146	.8095
FRI3.14	45.6100	86.7252	.5479	.8090
FRI3.15	46.6300	84.1142	.6265	.8039
FRI3.16	45.7900	85.8039	.4437	.8128
FRI3.17	46.0300	85.4637	.3983	.8158
FRI3.18	45.9400	85.7741	.4734	.8112
FRI3.19	45.6600	90.9135	.2289	.8237
FRI3.20	45.5100	85.2625	.4986	.8098
FRI3.21	45.6000	87.0909	.4335	.8135
FRI3.22	45.5400	90.5943	.2937	.8202
FRI3.23	45.8000	90.3434	.2906	.8204
FRI3.24	46.0500	87.5227	.4671	.8123

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 19

Alpha = .8232

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale	Scale	Corrected	
	Mean	Variance	Item-	Alpha
	if Item	if Item	Total	if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
PA5.1	29.2100	59.9858	.6748	.8652
PA5.2	29.2100	61.5009	.5550	.8721
PA5.3	28.9800	61.1511	.5263	.8741
PA5.5	28.2400	62.8509	.4212	.8806
PA5.6	29.0200	62.1814	.5977	.8700
PA5.7	28.9600	60.4832	.4791	.8787
PA5.8	29.0800	55.9733	.7523	.8590
PA5.9	29.5900	59.4161	.7781	.8602
PA5.10	28.9500	61.3813	.7515	.8637
PA5.11	29.2300	60.5829	.6264	.8680
PA5.12	29.7400	62.5580	.5487	.8725
PA5.13	29.7000	65.7677	.3250	.8841

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 12

Alpha = .8804

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale	Scale	Corrected	
	Mean	Variance	Item-	Alpha
	if Item	if Item	Total	if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
PE5.1	18.8500	31.0985	.2434	.8061
PE5.2	19.8700	28.8213	.5336	.7669
PE5.3	19.6700	27.6173	.6726	.7499
PE5.4	19.1400	27.6166	.6036	.7572
PE5.5	19.9600	31.3115	.4410	.7793
PE5.6	19.5900	30.3858	.3909	.7840
PE5.7	18.7700	30.5425	.4128	.7812
PE5.8	19.5100	27.3231	.6447	.7519
PE5.9	19.2600	30.9620	.4051	.7821
PE5.10	18.9700	30.1910	.3632	.7884

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

Alpha = .7933

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PD5.1	18.9500	25.6843	.6586	.7387
PD5.2	17.5500	26.6136	.3028	.7949
PD5.3	19.2000	29.4141	.6022	.7632
PD5.4	19.0500	28.1288	.6589	.7525
PD5.5	18.2300	27.3910	.3674	.7759
PD5.6	18.2600	26.3762	.3201	.7922
PD5.7	19.0300	27.1001	.7076	.7433
PD5.8	17.5600	29.1984	.2472	.7887
PD5.9	18.6800	25.1693	.6748	.7350
PD5.10	18.4400	26.8145	.5368	.7540

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

Alpha = .7827

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale	Scale	Corrected	
	Mean	Variance	Item-	Alpha
	if Item	if Item	Total	if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
PC5.1	15.7800	21.0622	.3994	.7348
PC5.2	15.3300	21.5163	.3391	.7444
PC5.3	15.2300	21.3506	.2426	.7692
PC5.4	16.2800	22.1834	.4395	.7320
PC5.5	15.8500	21.3005	.4462	.7282
PC5.6	15.7300	21.6132	.3594	.7407
PC5.7	15.5100	19.6868	.5187	.7145
PC5.8	15.9600	19.9580	.5818	.7063
PC5.9	15.9300	18.7526	.6420	.6921

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 9

Alpha = .7525

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA**Item-total Statistics**

	Scale	Scale	Corrected	
	Mean	Variance	Item-	Alpha
	if Item	if Item	Total	if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
PB5.1	22.6000	26.2424	.2524	.7002
PB5.2	23.4800	26.5754	.2640	.6963
PB5.3	24.0000	27.0909	.3265	.6867
PB5.4	22.5300	25.5243	.2739	.6989
PB5.5	22.9700	25.5041	.5173	.6615
PB5.6	22.8900	26.0787	.3491	.6826
PB5.7	23.5900	23.4161	.5164	.6519
PB5.8	23.5900	25.3959	.4122	.6727
PB5.9	24.0400	27.1499	.3738	.6824
PB5.10	23.1800	26.9168	.2795	.6928
PB5.13	23.9300	25.2577	.3638	.6803

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 11

Alpha = .7031

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PA5.1	112.4500	512.4722	.4964	.9187
PA5.2	112.4500	515.7854	.4124	.9195
PA5.3	112.2200	515.4259	.3866	.9197
PA5.5	111.4800	522.9188	.2394	.9212
PA5.6	112.2600	515.5277	.4799	.9189
PA5.7	112.2000	519.0707	.2714	.9212
PA5.8	112.3200	500.0582	.6184	.9173
PA5.9	112.8300	505.6577	.6977	.9170
PA5.10	112.1900	512.1757	.6345	.9179
PA5.11	112.4700	516.7769	.3989	.9196
PA5.12	112.9800	504.2218	.7261	.9167
PA5.13	112.9400	515.1883	.4624	.9190
PB5.1	111.9700	519.4031	.3162	.9204
PB5.3	113.3700	518.4375	.4913	.9190
PB5.4	111.9000	522.2121	.2359	.9214
PB5.5	112.3400	522.4085	.3723	.9198
PB5.6	112.2600	514.4368	.4939	.9188
PB5.7	112.9600	511.7156	.4627	.9190
PB5.8	112.9600	516.6448	.4334	.9193
PB5.9	113.4100	524.3656	.3697	.9199
PB5.10	112.5500	527.2399	.2101	.9211
PB5.13	113.3000	514.6970	.4254	.9193
PC5.1	113.1300	522.1748	.3136	.9203
PC5.2	112.6800	514.3612	.4879	.9188
PC5.3	112.5800	518.9531	.2991	.9207

PC5.4	113.6300	522.1142	.4519	.9194
PC5.5	113.2000	527.9798	.2113	.9210
PC5.6	113.0800	526.3370	.2316	.9209
PC5.7	112.8600	508.3034	.5888	.9178
PC5.8	113.3100	518.6605	.4199	.9194
PC5.9	113.2800	514.1632	.4653	.9190
PD5.1	113.4500	514.4520	.5137	.9186
PD5.2	112.0500	499.6843	.5789	.9177
PD5.3	113.7000	525.7475	.5031	.9196
PD5.4	113.5500	521.3409	.5489	.9190
PD5.5	112.7300	526.0981	.1949	.9215
PD5.6	112.7600	519.6792	.2472	.9216
PD5.7	113.5300	519.8880	.5194	.9190
PD5.8	112.0600	522.8853	.2945	.9204
PD5.9	113.1800	515.8865	.4529	.9191
PD5.10	112.9400	517.4913	.4468	.9192

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PE5.1	112.3900	519.0484	.3079	.9206
PE5.2	113.4100	511.4161	.5327	.9184
PE5.3	113.2100	507.4201	.6337	.9175
PE5.4	112.6800	506.8259	.5922	.9177
PE5.5	113.5000	519.3838	.4859	.9191
PE5.6	113.1300	516.2153	.4354	.9192
PE5.7	112.3100	521.4282	.3436	.9200
PE5.8	113.0500	510.0278	.5335	.9183
PE5.9	112.8000	527.4141	.2188	.9209
PE5.10	112.5100	524.8181	.2218	.9212

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 51

Alpha = .9209

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ADV4.3	34.0800	43.0238	.2885	.8385
ADV4.5	34.2200	40.8602	.5603	.8162
ADV4.6	34.7200	41.1531	.5674	.8160
ADV4.7	34.5400	42.5943	.4167	.8263
ADV4.8	34.3900	42.0989	.5591	.8175
ADV4.10	34.0900	42.8908	.4762	.8225
ADV4.11	34.2000	42.4848	.5141	.8202
ADV4.12	34.1800	45.2198	.3777	.8288
ADV4.13	34.3000	41.9899	.5323	.8188
ADV4.14	34.6300	40.0738	.6743	.8086
ADV4.15	33.7900	41.8645	.4664	.8229
ADV4.19	33.7500	40.1086	.5905	.8137
ADV4.20	33.3100	43.3474	.2853	.8376
ADV4.22	33.8100	44.5393	.3412	.8302

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 14

Alpha = .8335

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)**Item-total Statistics**

	Scale	Scale	Corrected	
	Mean	Variance	Item-	Alpha
	if Item	if Item	Total	if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
CSP2.1	50.0600	42.2994	.3731	.8469
CSP2.2	48.7300	43.3304	.3600	.8455
CSP2.3	48.1600	40.5398	.5398	.8322
CSP2.4	47.7800	46.6178	.2250	.8496
CSP2.5	48.8100	42.0342	.5394	.8319
CSP2.6	48.0700	45.0759	.4304	.8394
CSP2.7	48.7000	38.2525	.6465	.8234
CSP2.8	48.1600	42.6408	.5731	.8305
CSP2.9	48.0400	46.8671	.2564	.8472
CSP2.10	48.1900	43.5696	.5655	.8322
CSP2.11	48.1500	41.0985	.6600	.8240
CSP2.12	48.2700	42.3001	.6170	.8280
CSP2.13	48.4000	39.1919	.7674	.8151

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 13

Alpha = .8455

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PA5.1	114.6500	528.4318	.4792	.9193
PA5.2	114.6500	531.0177	.4118	.9199
PA5.3	114.4200	531.2562	.3745	.9203
PA5.5	113.6800	538.4824	.2346	.9217
PA5.6	114.4600	530.6347	.4819	.9194
PA5.7	114.4000	535.1313	.2580	.9218
PA5.8	114.5200	514.9794	.6192	.9178
PA5.9	115.0300	520.8981	.6932	.9176
PA5.10	114.3900	527.2706	.6357	.9184
PA5.11	114.6700	532.5062	.3881	.9201
PA5.12	115.1800	519.3006	.7248	.9173
PA5.13	115.1400	529.9802	.4713	.9194
PB5.1	114.1700	535.4153	.3016	.9210
PB5.2	115.0500	537.0379	.3008	.9209
PB5.3	115.5700	533.0355	.5088	.9193
PB5.4	114.1000	537.8283	.2303	.9219
PB5.5	114.5400	537.6246	.3743	.9202
PB5.6	114.4600	530.2913	.4784	.9194
PB5.7	115.1600	526.2772	.4740	.9193
PB5.8	115.1600	531.0246	.4521	.9196
PB5.9	115.6100	539.4524	.3767	.9203
PB5.10	114.7500	542.6742	.2085	.9215
PB5.13	115.5000	530.0707	.4216	.9198
PC5.1	115.3300	536.8496	.3276	.9206
PC5.2	114.8800	529.2380	.4947	.9192

PC5.3	114.7800	534.2541	.2982	.9212
PC5.4	115.8300	537.1930	.4584	.9198
PC5.5	115.4000	543.2121	.2149	.9214
PC5.6	115.2800	541.8602	.2276	.9214
PC5.7	115.0600	523.9358	.5770	.9184
PC5.8	115.5100	533.5454	.4284	.9198
PC5.9	115.4800	529.4238	.4635	.9195
PD5.1	115.6500	529.0581	.5272	.9190
PD5.2	114.2500	514.6136	.5795	.9182
PD5.3	115.9000	541.0000	.5069	.9200
PD5.4	115.7500	536.4318	.5554	.9195
PD5.5	114.9300	540.5910	.2120	.9218
PD5.6	114.9600	535.7762	.2340	.9222
PD5.7	115.7300	535.0072	.5235	.9194
PD5.8	114.2600	538.6186	.2849	.9210
PD5.9	115.3800	530.3794	.4689	.9194

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
PD5.10	115.1400	532.2832	.4571	.9196
PE5.1	114.5900	534.2443	.3090	.9210
PE5.2	115.6100	525.9373	.5461	.9187
PE5.3	115.4100	522.6080	.6311	.9180
PE5.4	114.8800	522.3087	.5836	.9183
PE5.5	115.7000	534.5152	.4892	.9195
PE5.6	115.3300	531.7183	.4288	.9198
PE5.7	114.5100	537.1009	.3344	.9205
PE5.8	115.2500	525.1995	.5323	.9188
PE5.9	115.0000	542.5051	.2256	.9213
PE5.10	114.7100	539.8645	.2276	.9216

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 52

Alpha = .9213

ปัจจัยด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

T-Test

Group Statistics

	TOTALFR				
	I	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
FRI3.1	กลุ่มสูง	25	3.5600	.76811	.15362
	กลุ่มต่ำ	25	2.7600	1.16476	.23295
FRI3.2	กลุ่มสูง	25	3.6400	.56862	.11372
	กลุ่มต่ำ	25	3.3200	.94516	.18903
FRI3.3	กลุ่มสูง	25	1.8800	.88129	.17626
	กลุ่มต่ำ	25	1.6400	.81035	.16207
FRI3.4	กลุ่มสูง	25	3.4400	1.47422	.29484
	กลุ่มต่ำ	25	2.2400	1.36260	.27252
FRI3.5	กลุ่มสูง	25	2.2400	1.01160	.20232
	กลุ่มต่ำ	25	1.8400	.80000	.16000
FRI3.6	กลุ่มสูง	25	2.2400	1.12842	.22568
	กลุ่มต่ำ	25	1.5200	.58595	.11719
FRI3.7	กลุ่มสูง	25	3.3600	.70000	.14000
	กลุ่มต่ำ	25	2.4000	.50000	.10000
FRI3.8	กลุ่มสูง	25	4.2400	1.05198	.21040
	กลุ่มต่ำ	25	2.6400	1.25433	.25087
FRI3.9	กลุ่มสูง	25	4.1600	.74610	.14922
	กลุ่มต่ำ	25	2.4800	1.22882	.24576
FRI3.10	กลุ่มสูง	25	2.0000	.95743	.19149
	กลุ่มต่ำ	25	1.8800	.66583	.13317
FRI3.11	กลุ่มสูง	25	3.0400	1.09848	.21970
	กลุ่มต่ำ	25	3.0000	1.32288	.26458
FRI3.12	กลุ่มสูง	25	2.6400	1.35031	.27006
	กลุ่มต่ำ	25	1.6800	.90000	.18000
FRI3.13	กลุ่มสูง	25	3.3600	.70000	.14000
	กลุ่มต่ำ	25	1.8400	.94340	.18868
FRI3.14	กลุ่มสูง	25	3.4400	.58310	.11662
	กลุ่มต่ำ	25	2.1200	.72572	.14514
FRI3.15	กลุ่มสูง	25	2.6800	1.34536	.26907
	กลุ่มต่ำ	25	1.2400	.43589	.08718
FRI3.16	กลุ่มสูง	25	3.4400	1.00333	.20067
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	.97809	.19562

FRI3.17	กลุ่มสูง	25	3.2400	1.39284	.27857
	กลุ่มต่ำ	25	1.4000	.57735	.11547
FRI3.18	กลุ่มสูง	25	3.1600	1.17898	.23580
	กลุ่มต่ำ	25	1.6000	.57735	.11547
FRI3.19	กลุ่มสูง	25	2.8800	.92736	.18547
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	1.17189	.23438
FRI3.20	กลุ่มสูง	25	3.5600	1.00333	.20067
	กลุ่มต่ำ	25	2.2000	.95743	.19149
FRI3.21	กลุ่มสูง	25	3.2800	.97980	.19596
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	.88882	.17776
FRI3.22	กลุ่มสูง	25	3.0800	.75939	.15188
	กลุ่มต่ำ	25	2.1200	.72572	.14514
FRI3.23	กลุ่มสูง	25	3.0400	.73485	.14697
	กลุ่มต่ำ	25	2.0000	.50000	.10000
FRI3.24	กลุ่มสูง	25	3.0800	.64031	.12806
	กลุ่มต่ำ	25	1.8000	.57735	.11547

ปัจจัยด้านอิทธิพลของสื่อมวลชน

T-Test

Group Statistics

	TOTALAD				Std. Error
	V	N	Mean	Std. Deviation	Mean
ADV4.1	กลุ่มสูง	25	3.4800	.87178	.17436
	กลุ่มต่ำ	25	3.4400	1.15758	.23152
ADV4.2	กลุ่มสูง	25	3.7200	.97980	.19596
	กลุ่มต่ำ	25	3.2800	1.02144	.20429
ADV4.3	กลุ่มสูง	25	2.9600	1.27410	.25482
	กลุ่มต่ำ	25	1.6400	.63770	.12754
ADV4.4	กลุ่มสูง	25	2.9600	.78951	.15790
	กลุ่มต่ำ	25	2.8800	.78102	.15620
ADV4.5	กลุ่มสูง	25	2.6800	.94516	.18903
	กลุ่มต่ำ	25	2.0800	.90921	.18184
ADV4.6	กลุ่มสูง	25	2.4800	.91833	.18367
	กลุ่มต่ำ	25	1.6000	.76376	.15275
ADV4.7	กลุ่มสูง	25	2.6800	.74833	.14967
	กลุ่มต่ำ	25	1.4400	.65064	.13013
ADV4.8	กลุ่มสูง	25	3.0000	.40825	.08165
	กลุ่มต่ำ	25	1.5200	.50990	.10198
ADV4.9	กลุ่มสูง	25	3.4800	.65320	.13064
	กลุ่มต่ำ	25	3.2000	1.19024	.23805
ADV4.10	กลุ่มสูง	25	3.3600	.48990	.09798
	กลุ่มต่ำ	25	2.1600	.80000	.16000
ADV4.11	กลุ่มสูง	25	2.7200	.73711	.14742
	กลุ่มต่ำ	25	2.2800	.45826	.09165
ADV4.12	กลุ่มสูง	25	2.7600	.59722	.11944
	กลุ่มต่ำ	25	2.4000	.50000	.10000
ADV4.13	กลุ่มสูง	25	2.8400	.80000	.16000
	กลุ่มต่ำ	25	1.8400	.94340	.18868
ADV4.14	กลุ่มสูง	25	2.6400	.90738	.18148
	กลุ่มต่ำ	25	1.5600	.50662	.10132
ADV4.15	กลุ่มสูง	25	3.7600	.43589	.08718
	กลุ่มต่ำ	25	2.6800	.85245	.17049
ADV4.16	กลุ่มสูง	25	3.1200	.97125	.19425
	กลุ่มต่ำ	25	2.8800	.92736	.18547

ADV4.17	กลุ่มสูง	25	3.0800	.99666	.19933
	กลุ่มต่ำ	25	3.0800	.27689	.05538
ADV4.18	กลุ่มสูง	25	3.2800	1.02144	.20429
	กลุ่มต่ำ	25	3.6400	.95219	.19044
ADV4.19	กลุ่มสูง	25	3.4400	.82057	.16411
	กลุ่มต่ำ	25	2.3200	1.10755	.22151
ADV4.20	กลุ่มสูง	25	3.8000	.86603	.17321
	กลุ่มต่ำ	25	3.1600	1.24766	.24953
ADV4.21	กลุ่มสูง	25	2.6000	1.00000	.20000
	กลุ่มต่ำ	25	2.2800	.84261	.16852
ADV4.22	กลุ่มสูง	25	3.4400	.82057	.16411
	กลุ่มต่ำ	25	2.3600	.48990	.09798

ด้านการแต่งกาย

T-Test

Group Statistics

	PATOTA				Std. Error
	L	N	Mean	Std. Deviation	Mean
PA5.1	กลุ่มสูง	25	3.4800	.50990	.10198
	กลุ่มต่ำ	25	1.2800	.61373	.12275
PA5.2	กลุ่มสูง	25	3.3600	.81035	.16207
	กลุ่มต่ำ	25	1.7600	1.05198	.21040
PA5.3	กลุ่มสูง	25	3.4400	.82057	.16411
	กลุ่มต่ำ	25	1.8000	1.04083	.20817
PA5.4	กลุ่มสูง	25	1.6800	.85245	.17049
	กลุ่มต่ำ	25	2.0000	1.32288	.26458
PA5.5	กลุ่มสูง	25	4.6000	.70711	.14142
	กลุ่มต่ำ	25	3.1600	.89815	.17963
PA5.6	กลุ่มสูง	25	3.6400	.56862	.11372
	กลุ่มต่ำ	25	2.1600	.89815	.17963
PA5.7	กลุ่มสูง	25	4.3200	.85245	.17049
	กลุ่มต่ำ	25	2.2400	1.39284	.27857
PA5.8	กลุ่มสูง	25	4.1200	.78102	.15620
	กลุ่มต่ำ	25	1.2000	.40825	.08165
PA5.9	กลุ่มสูง	25	3.3200	.69041	.13808
	กลุ่มต่ำ	25	1.2400	.66332	.13266
PA5.10	กลุ่มสูง	25	3.7200	.45826	.09165
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	.73485	.14697
PA5.11	กลุ่มสูง	25	3.6800	.47610	.09522
	กลุ่มต่ำ	25	1.6400	.81035	.16207
PA5.12	กลุ่มสูง	25	2.5600	.71181	.14236
	กลุ่มต่ำ	25	1.2000	.40825	.08165
PA5.13	กลุ่มสูง	25	2.4000	.86603	.17321
	กลุ่มต่ำ	25	1.5600	.86987	.17397

ด้านการประหยัดและออม

T-Test

Group Statistics

	TOTALP				
	E	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
PE5.1	กลุ่มสูง	25	3.5600	.96090	.19218
	กลุ่มต่ำ	25	2.4000	1.04083	.20817
PE5.2	กลุ่มสูง	25	2.6000	1.08012	.21602
	กลุ่มต่ำ	25	1.0800	.27689	.05538
PE5.3	กลุ่มสูง	25	3.0000	.76376	.15275
	กลุ่มต่ำ	25	1.0000	.00000	.00000
PE5.4	กลุ่มสูง	25	3.3600	.81035	.16207
	กลุ่มต่ำ	25	1.3200	.55678	.11136
PE5.5	กลุ่มสูง	25	2.2800	.79162	.15832
	กลุ่มต่ำ	25	1.2800	.61373	.12275
PE5.6	กลุ่มสูง	25	2.7600	1.16476	.23295
	กลุ่มต่ำ	25	1.5200	.77028	.15406
PE5.7	กลุ่มสูง	25	3.2400	.77889	.15578
	กลุ่มต่ำ	25	1.7600	.83066	.16613
PE5.8	กลุ่มสูง	25	3.0000	.95743	.19149
	กลุ่มต่ำ	25	1.2000	.57735	.11547
PE5.9	กลุ่มสูง	25	2.9600	.61101	.12220
	กลุ่มต่ำ	25	1.6400	.63770	.12754
PE5.10	กลุ่มสูง	25	3.0000	.57735	.11547
	กลุ่มต่ำ	25	2.3600	.95219	.19044

ด้านการพึ่งพาตนเอง

T-Test

Group Statistics

	TOTALP				Std. Error
	D	N	Mean	Std. Deviation	Mean
PD5.1	กลุ่มสูง	25	2.4400	1.15758	.23152
	กลุ่มต่ำ	25	1.0400	.20000	.04000
PD5.2	กลุ่มสูง	25	3.7600	.52281	.10456
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	.93452	.18690
PD5.3	กลุ่มสูง	25	1.8800	.33166	.06633
	กลุ่มต่ำ	25	1.0800	.27689	.05538
PD5.4	กลุ่มสูง	25	2.2400	.43589	.08718
	กลุ่มต่ำ	25	1.0800	.27689	.05538
PD5.5	กลุ่มสูง	25	3.1200	.92736	.18547
	กลุ่มต่ำ	25	1.8800	.66583	.13317
PD5.6	กลุ่มสูง	25	3.5200	.58595	.11719
	กลุ่มต่ำ	25	1.6000	.91287	.18257
PD5.7	กลุ่มสูง	25	2.4400	.58310	.11662
	กลุ่มต่ำ	25	1.0400	.20000	.04000
PD5.8	กลุ่มสูง	25	3.6400	.75719	.15144
	กลุ่มต่ำ	25	2.5600	.71181	.14236
PD5.9	กลุ่มสูง	25	2.8800	1.05357	.21071
	กลุ่มต่ำ	25	1.2000	.40825	.08165
PD5.10	กลุ่มสูง	25	2.9200	.57155	.11431
	กลุ่มต่ำ	25	1.5200	.87178	.17436

ด้านคุณธรรม จริยธรรมและมารยาท

T-Test

Group Statistics

	TOTALP				Std. Error
	C	N	Mean	Std. Deviation	Mean
PC5.1	กลุ่มสูง	25	2.6000	.81650	.16330
	กลุ่มต่ำ	25	1.2400	.43589	.08718
PC5.2	กลุ่มสูง	25	2.7600	.96954	.19391
	กลุ่มต่ำ	25	1.7600	.87939	.17588
PC5.3	กลุ่มสูง	25	3.2800	1.17331	.23466
	กลุ่มต่ำ	25	2.3200	1.02956	.20591
PC5.4	กลุ่มสูง	25	1.9600	.88882	.17776
	กลุ่มต่ำ	25	1.0800	.27689	.05538
PC5.5	กลุ่มสูง	25	2.8400	.80000	.16000
	กลุ่มต่ำ	25	1.5600	.71181	.14236
PC5.6	กลุ่มสูง	25	2.8800	.83267	.16653
	กลุ่มต่ำ	25	1.3200	.69041	.13808
PC5.7	กลุ่มสูง	25	2.7200	1.02144	.20429
	กลุ่มต่ำ	25	1.0800	.27689	.05538
PC5.8	กลุ่มสูง	25	2.6800	1.10755	.22151
	กลุ่มต่ำ	25	1.1600	.37417	.07483
PC5.9	กลุ่มสูง	25	2.7600	1.26754	.25351
	กลุ่มต่ำ	25	1.0000	.00000	.00000

ด้านหน้าหน้าการ

T-Test

Group Statistics

	TOTALP				Std. Error
	B	N	Mean	Std. Deviation	Mean
PB5.1	กลุ่มสูง	25	3.4000	1.15470	.23094
	กลุ่มต่ำ	25	2.2800	1.06145	.21229
PB5.2	กลุ่มสูง	25	3.1600	1.21381	.24276
	กลุ่มต่ำ	25	1.9600	.73485	.14697
PB5.3	กลุ่มสูง	25	2.1600	.98658	.19732
	กลุ่มต่ำ	25	1.4000	.50000	.10000
PB5.4	กลุ่มสูง	25	4.3200	.80208	.16042
	กลุ่มต่ำ	25	3.1600	1.14310	.22862
PB5.5	กลุ่มสูง	25	3.3600	.70000	.14000
	กลุ่มต่ำ	25	2.1600	.80000	.16000
PB5.6	กลุ่มสูง	25	2.9600	.88882	.17776
	กลุ่มต่ำ	25	2.0800	1.07703	.21541
PB5.7	กลุ่มสูง	25	3.2400	1.26754	.25351
	กลุ่มต่ำ	25	1.1200	.33166	.06633
PB5.8	กลุ่มสูง	25	2.8800	.97125	.19425
	กลุ่มต่ำ	25	1.4000	.64550	.12910
PB5.9	กลุ่มสูง	25	2.0400	.88882	.17776
	กลุ่มต่ำ	25	1.1600	.37417	.07483
PB5.10	กลุ่มสูง	25	2.9200	1.03763	.20753
	กลุ่มต่ำ	25	2.0800	.86217	.17243
PB5.11	กลุ่มสูง	25	3.2400	1.09087	.21817
	กลุ่มต่ำ	25	3.3600	1.38082	.27616
PB5.12	กลุ่มสูง	25	4.2800	.79162	.15832
	กลุ่มต่ำ	25	3.8800	1.09240	.21848
PB5.13	กลุ่มสูง	25	2.6800	1.21518	.24304
	กลุ่มต่ำ	25	1.2000	.40825	.08165

ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับผู้ปกครอง

T-Test

Group Statistics

	TOTALCS				
	P	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
CSP2.1	กลุ่มสูง	25	2.8400	1.02794	.20559
	กลุ่มต่ำ	25	1.6400	.75719	.15144
CSP2.2	กลุ่มสูง	25	4.6000	.64550	.12910
	กลุ่มต่ำ	25	3.2400	1.12842	.22568
CSP2.3	กลุ่มสูง	25	5.0000	.00000	.00000
	กลุ่มต่ำ	25	3.4400	1.41657	.28331
CSP2.4	กลุ่มสูง	25	5.0000	.00000	.00000
	กลุ่มต่ำ	25	4.5200	.77028	.15406
CSP2.5	กลุ่มสูง	25	4.2800	.93630	.18726
	กลุ่มต่ำ	25	2.9200	.64031	.12806
CSP2.6	กลุ่มสูง	25	4.8800	.33166	.06633
	กลุ่มต่ำ	25	4.0800	.81240	.16248
CSP2.7	กลุ่มสูง	25	4.7600	.43589	.08718
	กลุ่มต่ำ	25	2.3200	.94516	.18903
CSP2.8	กลุ่มสูง	25	4.8000	.40825	.08165
	กลุ่มต่ำ	25	3.4800	.96264	.19253
CSP2.9	กลุ่มสูง	25	4.8000	.40825	.08165
	กลุ่มต่ำ	25	4.1200	.78102	.15620
CSP2.10	กลุ่มสูง	25	4.8000	.40825	.08165
	กลุ่มต่ำ	25	3.6400	.63770	.12754
CSP2.11	กลุ่มสูง	25	4.9200	.27689	.05538
	กลุ่มต่ำ	25	3.4000	.91287	.18257
CSP2.12	กลุ่มสูง	25	4.9200	.27689	.05538
	กลุ่มต่ำ	25	3.4000	.64550	.12910
CSP2.13	กลุ่มสูง	25	4.8800	.33166	.06633
	กลุ่มต่ำ	25	2.8000	.57735	.11547

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล นางสาวทัศนีย์ สมเสียง
 วันเดือนปีเกิด 10 ตุลาคม 2526
 สถานที่เกิด อำเภอมหาชนะชัย จังหวัดยโสธร
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 47 / 52 หมู่บ้านลีลา ถนนนิมิตใหม่ แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี
 กรุงเทพมหานคร 10330

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2548 วิทยาศาสตร์บัณฑิต (สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม)
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
 พ.ศ. 2545 มัธยมศึกษาตอนปลาย (วิทยุ ฯ – คณิต ฯ)
 โรงเรียนกองคาราม จังหวัดเพชรบุรี

